GIN PHILLIPS

JOCUL SUPRAVIEȚUIRII

virtual-project.eu

GIN PHILLIPS

JOCUL SUPRAVIEȚUIRII

Original: *Fierce Kingdom* (2008)

Traducere din engleză de:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

TREI

2017

Aș vrea să știu
doar dacă un sunet
poate crea un băiat.
Sau dacă o femeie devine mamă
atunci când crede că aude un bebeluș
plângând după ea.

Elizabeth Hughey,
„Întrebări pentru Emily”.

4:55 p.m.

Joan a reușit, multă vreme, să se legene pe vârfurile tălpilor goale, cu genunchii îndoiți și fusta măturându-i pământul. Însă acum mușchii coapselor îi cedează, așa că lasă o mână în jos și se așază ușurel în nisip.

Ceva o înțeapă în zona șoldului. Bagă mâna pe sub picior și pescuiește o suliță mică de plastic – nu mai lungă de-un deget – lucru deloc surprinzător, fiindcă mereu găsește arme în locurile cele mai neașteptate.

— Ai pierdut vreo suliță? întreabă. Ori e un sceptru?

Lincoln nu-i răspunde, cu toate că-i ia din palmă bucățica de plastic. A așteptat, se pare, ca poala ei să devină utilizabilă – se trage acolo, așezându-se comod pe coapsele ei, fără un grăunte de nisip pe el. E grijuliu cu hainele lui; niciodată nu i-a plăcut să picteze cu degetele.

— Vrei un nas, mami? întreabă.

— Am unul, zice ea.

— Vrei unul în plus?

— Cine n-ar vrea?

Buclele lui negre au iarăși nevoie să fie scurtate, iar el și le îndepărtează de pe frunte. Frunzele plutesc în cădere pe lângă ei. Acoperișul de lemn, proțăpit pe bușteni negeluiți, îi umbrește cu totul, însă mai încolo, pietrișul cenușiu are modele de umbre și soare care se schimbă ori de câte ori suflă vântul printre copaci.

— De unde ai atâtea nasuri în plus? întreabă ea.

— De la magazinul de nasuri.

Ea râde și se lasă pe spate sprijinindu-se în mâini – îi place să simtă nisipul lipindu-i-se de palme. Își curăță de sub unghii câteva granule umede. Groapa Dinozaurilor Discovery e mereu umedă și rece, niciodată atinsă de soare, însă cu tot nisipul de pe fustă și frunzele care i s-au încurcat în bluză, asta este probabil partea ei preferată de grădină zoologică – pe după aleea principală, dincolo de carusel, de staulul unde se mângâie animale și de cuștile cu cocoși, prin perimetrul împădurit și ierbos pe al cărui indicator scrie doar ZONĂ DE PĂDURE. Zona este formată mai ales din copaci și pietre, găzduind și niște animale singuratice de-a lungul cărărilor înguste, pietruite. E un vultur care locuiește în aceeași îngrăditură, nu se știe de ce, cu un camion mâncat de rugină. O bufniță care se uită fix la o jucărioară de molfăit pentru câini. Curcani sălbatici care stau mereu ghemuiți la pământ, nemișcați; nu poate spune cu siguranță absolută că ar avea

picioare, își imaginează vreo farsă vânătorească crudă, vreun colier pătat de sudoare pe care se înșiră labe de curcani.

Îi place bizareria haotică a acestor păduri, care par rezultatul unei străduanii fără tragere de inimă pentru a transforma locul într-o atracție reală. Printre copaci e întins un cablu de tiroliană, deși nu zărește niciodată pe nimeni dându-se pe el. Își amintește dinozaurii animatronici aflați aici cu vreo doi ani în urmă și mai știe că, mai demult, era și un tren bântuit de stafii. Sunt și indicii ale unor încarnări încă mai vechi: bolovani mari pe care-i presupune reali deși se poate să nu fie, niște garduri din uluci și o cabină de pionier al vestului. Nu par să aibă vreo utilitate clară. Bazinele goale de beton se poate să fi folosit la adăpatul unor mamifere mari. Se mai văd, sporadic, și eforturi de a marca drumul, însă panourile puse la întâmplare fac plimbarea să pară mai confuză, nu mai limpede – de pildă, un copac e etichetat cu SASSAFRAX, însă alți treizeci din jurul său sunt lipsiți de nume.

— Vreau să-ți spun ceva, începe Lincoln, lăsându-și mâna pe genunchiul ei. Știi ce i-ar prinde bine lui Odin?

A aflat, de fapt, o mulțime de lucruri despre zeii nordici în ultima vreme.

— Un magazin de ochi? spune.

— Da, chiar așa. Fiindcă ar putea să nu mai umble cu peticul ăla.

— Dacă nu cumva îi place peticul.

— Doar așa, încuviințează Lincoln.

Nisipul din jurul lor e presărat cu figurine de eroi și de răufăcători – Thor și Loki; Căpitanul America, Green Lantern și Iron Man. Totul, în ultima vreme, are de-a face cu supereroii. Schelete false se ițesc prin nisip – vertebrele unor animale dispărute, ieșind la iveală prin spatele lor. Dincoace e o găleată cu niște perii uzate de zugrăvit, pentru dat deoparte nisipul. Ea și cu Lincoln obișnuiau să vină aici și să sape după oase de dinozaur cu o viață în urmă parcă, pe vremea când Lincoln n-avea decât trei ani. Acum însă, la două luni după ce-a împlinit patru ani, se găsește la câteva reîncarnări distanță de fostu-i sine de arheolog.

Groapa dinozaurilor este în momentul de față Insula Tăcerii, închisoarea unde Loki, fratele cel pus pe rele al lui Thor, a fost întemnițat și – odată ce nu mai apar întrebări despre nasuri suplimentare – aerul răsună acum de vuietul unei bătălii de proporții cosmice: Thor încearcă să-l facă pe Loki să mărturisească faptul că a creat un demon de foc.

Lincoln se apleacă în față și povestea continuă:

— Ticălosul s-a mulțumit să-i râdă în nas, spune Lincoln. Dar lui Thor i-a venit o idee!

Spune că astea-s poveștile lui. Poveștile pot dura cu orele dacă e lăsat să le spună în voie. Ea le preferă pe cele în care Lincoln își inventează personaje proprii. Lincoln a născocit un răufăcător pe nume Omul-Cal, care transformă oamenii în cai. Blestemul său veșnic este Omul-Necal, care transformă caii înapoi în oameni. Un cerc vicios.

Joan își dă vag seama că tonul și inflexiunile vocii lui Lincoln se schimbă pe măsură ce diferitele personaje intră în scenă. Însă e cu gândurile hai-hui. Dimineața, aceste cărări gem de mulțimea plimbăreților și a mamelor în colanți, dar după-amiaza târziu majoritatea vizitatorilor și-au luat tălpășița. Vine cu Lincoln aici uneori, după ce-l ia de la școală – alternează între zoo, bibliotecă, parcuri și muzeul de științe – și ori de câte ori poate, îl duce prin pădure. Sunt greieri pe-acolo, sau ceva ce târâie precum greierii, sunt cântece de păsări, frunze care foșnesc, dar niciun sunet omenesc. Cu excepția vorbelor lui Lincoln, care-și continuă istorisirea. A absorbit replicile supereroului și le poate rosti înapoi după plac, făcându-le ale sale.

„Avea o armă secretă la cingătoare!”

„Planul cel rău n-a izbândit!”

Vibrează de încântare. Se zguduie surescitat, din tălpi până la pumnii încleștați a amenințare. Thor se bălăngăne prin aer și Lincoln țopăie, în vreme ce ea se întreabă dacă băiatului îi place ideea de bine care învinge răul sau pur și simplu se bucură de o bătălie pe cinste. Se mai întreabă când ar trebui să-i explice că există o zonă de mijloc între bine și rău, una pe care o ocupă majoritatea oamenilor, însă puștiul e atât de fericit, încât nu vrea să mai complice acum lucrurile.

— Vrei să-ți mai spun ce se întâmplă după aia, mami? întreabă. După ce îl pocnește Thor?

— Ce? zice Joan.

S-a perfecționat în arta de a fi în stare să asculte doar cu o jumătate a ei, în vreme ce jumătatea cealaltă umblă brambura.

— Loki îi controla de fapt mintea lui Thor. Și pumnul ăla l-a făcut să-și piardă puterile!

— Aha. Și-apoi ce?

— Thor iese învingător!

Copilul continuă să vorbească – „Oho, dar mai e un răufăcător pe-aici, oameni buni!” – în vreme ce ea își strânge și-și relaxează degetele de la picioare, căzută pe gânduri.

Se gândește că încă trebuie să găsească o idee pentru cadoul de nuntă al prietenului său Murray – știe un artist care pictează câini și un astfel de tablou pare o alegere bună, așa că ar putea să-i trimită un e-mail să vadă dacă poate comanda o asemenea pictură, deși cuvântul „comandă” este probabil insultător

pentru un artist. Își amintește că voia s-o sune pe străbătușa ei de dimineață și-și spune că, poate, în loc de asta – rezolvă de zor probleme acolo, pe loc, atinsă de o explozie de energie mentală în vreme ce Loki este îngropat în nisip – poate că ar fi mai bine să-i trimită prin poștă maimuța aia haioasă făcută de Lincoln la școală dintr-un toc de hârtie. Cu siguranță că o lucrare artistică e mai specială decât un apel telefonic, deși este în asta și un anume egoism, fiindcă ei de fapt nu-i place deloc să vorbească la telefon și da, fie, asta este o eschivare; decide totuși că rămâne maimuța de hârtie. Se gândește la plăcinta de dovleac pe care o face străbătușa ei. Se gândește la chipsurile de banane rămase în dulapul din bucătărie. Se gândește la Bruce Boxleitner. Era un pic obsedată de el prin liceu, după ce-l văzuse în *Scarecrow and Mrs. King,* apoi descoperise că serialul e acum disponibil online, așa că-l revăzuse, episod după episod – se ține bine pentru un serial de anii ’80, cu spionii ăia din Războiul Rece și tunsorile ridicole. Nu-și mai amintește dacă Lee și Amanda se pupă la finalul sezonului al doilea sau al treilea și mai are de văzut șase episoade din sezonul al doilea, dar ar sări bucuroasă la al treilea.

O ciocănitoare bocănește undeva pe-aproape, făcând-o să revină la momentul de față. Observă că negul de pe mâna lui Lincoln s-a făcut mai mare. Arată ca o anemonă. Pe pietriș se produce acea mișcare frumoasă de umbre, iar Lincoln imită iarăși râsul de răufăcător. Joan își dă seama, deodată, că după-amiezile petrecute cu fiul ei așezat pe picioarele sale, înconjurați de pădure, au în ele ceva euforic.

Thor îi cade pe picior, cu căpșorul de plastic oprindu-se în deget.

— Mami?

— Da?

— De ce Thor nu poartă coiful, în film?

— Cred că-i e mai greu să vadă bine cu coiful pe cap.

— Dar nu vrea să-și apere capul?

— Presupun că uneori îl poartă și alteori nu. Depinde de cum are chef.

— Eu cred că ar trebui să-și apere capul mereu, zice băiatul. E periculos să te lupți fără coif. Căpitanul America de ce nu poartă decât glugă? Nu-i o protecție bună, nu?

Paul se plictisește de trăncăneala despre supereroi – soțul ei ar prefera o discuție despre echipe de fotbal sau noile achiziții din NBA – însă pe Joan n-o deranjează. A fost și ea obsedată cândva de Femeia Minune. De Super Friends. De Incredibilul Hulk. *Cine ar câștiga,* își întrebase odată unchiul, *dacă s-ar bate Superman cu Incredibilul Hulk?* Și unchiul: *Ei bine, dacă*

ar pierde, Superman ar putea oricând să zboare de-acolo, iar ei i se păruse un răspuns uluitor de înțelept.

— Căpitanul America are scut, îi spune ea lui Lincoln. Asta folosește ca să se apere.

— Dar dacă nu și-l poate ridica la timp deasupra capului?

— E foarte rapid.

— Și totuși, zice băiatul, neconvins.

— Știi ce? Ai dreptate, zice ea, fiindcă așa și este. Chiar ar trebui să poarte o cască.

Un soi de stâncă făcută de mâna omului alcătuiește zidul din spate al gropii, iar pe după ea își face de lucru un animal mic. Speră că nu-i un șobolan. Își închipuie că-i o veveriță, însă e foarte hotărâtă să nu se uite într-acolo.

— Ar cam trebui să pornim spre ieșire, în vreo cinci minute, zice.

Cum face adesea când ea anunță că s-a terminat cu joaca, Lincoln se preface că n-a auzit-o.

— Și Doctorul Doom poartă mască mereu?

— M-ai auzit?

— Da.

— Ce ți-am spus?

— Că o să plecăm.

— Bine, zice ea. Da, Doctorul Doom poartă mereu o mască. Din cauza cicatricelor.

— Cicatrice?

— Da, cicatricele cu care s-a ales după experimentul din laborator.

— De ce ar purta o mască din cauza lor?

— Fiindcă vrea să le acopere. Crede că-s urâte.

— De ce ar crede că-s urâte?

Joan urmărește cu privirea o frunză de un portocaliu-intens cum aterizează pe pământ.

— Păi… l-au făcut să arate altfel, zice. Și uneori oamenii nu vor să arate altfel.

— Nu cred că cicatricele sunt urâte.

În timp ce spune asta, printre copaci răsună zgomote puternice. Două bubuieli, apoi alte câteva. Pocnete, ca niște baloane spărgându-se. Încearcă să-și imagineze ce-ar putea face cineva într-o grădină zoologică ca să sune ca niște explozii mici. Ceva legat de Halloween? Au pus beculețe peste tot – nu și aici, în zona de pădure, însă pe toate cărările mai populare – așa că s-o fi scurtcircuitat vreun transformator? Se construiește ceva, e vreun pickhammer pe undeva?

Se mai aude un bubuit. Apoi altul, și încă unul. Prea tare ca să fie baloane, prea rare ca să fie un pickhammer.

Păsările tac, doar frunzele își continuă plutirea către pământ.

Lincoln e netulburat.

— Aș putea să-l folosesc pe Batman drept Doctorul Doom? întreabă. Că e îmbrăcat în negru. Și, dacă-l folosesc, pot să-i fac și o mască cum trebuie?

— Sigur, zice ea.

— Din ce s-o fac?

— Din staniol, sugerează Joan.

O veveriță traversează acoperișul umbrarului de deasupra gropii. Se aude un fâsâit moale când animalul sare într-un copac.

— Și pentru citrice folosim ce? vrea Lincoln să știe.

Se uită la el.

— Citrice? repetă Joan.

El dă din cap, încuviințând. Dă și ea din cap la fel, gândindu-se la ce vrea să spună copilul. Se dedică mult timp descifrării felului în care-i funcționează creierul: e una dintre bucuriile maternității care o încântă acum, cu atât mai mult cu cât nu știuse de existența ei. Mintea fiului ei este complicată și unică, țese o imagine a lumii care îi aparține doar lui. Câteodată, în somn, lui Lincoln îi mai scapă cuvinte, câte o propoziție întreagă – „Nu coborî pe scări!" –, ferestre spre angrenajele lăuntrice ale minții sale, prin care poate arunca priviri fugare. Dar niciodată – o știe – nu va afla chiar totul, și tocmai în asta stă încântarea. El e o ființă complet separată, la fel de reală pe cât este și ea.

Citrice. Și-a dat seama care-i soluția ghicitorii.

— Vrei să spui citricele de pe fața lui? întreabă.

— Da. Alea urâte.

O umflă râsul.

— Aha… Să știi că eu am spus „cicatrice"… cum e cea pe care o are tata pe braț, de când s-a ars când era mic? Sau cea de pe genunchiul meu, de când am căzut?

— Ah, zice el un pic pleoștit, însă apoi râde la rândul lui.

Prinde repede gluma.

— Cicatrice, nu citrice. Deci… nu crede că citricele sunt urâte?

— Nu prea știu care-s sentimentele lui Doctor Doom în privința citricelor, zice.

— Dar nu le are pe față.

— Nu. Alea-s cicatrice.

Joan îl ascultă, pe jumătate gândindu-se că ar fi putut să se descurce cu mai mult tact în povestea cu cicatricele, pe jumătate gândindu-se la focuri de armă. Dar n-ar fi putut să fie focuri de armă. Și de-ar fi fost, ar fi auzit, deja, și alte lucruri. Urlete de sirenă, vreo voce la megafon anunțând ceva.

Dar nu-i nimic.

A văzut prea multe bătălii.

Se uită la telefon. Mai sunt doar câteva minute până se-nchide grădina și e întru totul posibil să fie trecuți cu vederea aici, în pădurice. Și-a imaginat scenariul de mai multe ori: cum ar fi să rămână la zoo peste noapte, poate chiar să se ascundă acolo intenționat, să viziteze animalele prin bezna din toiul nopții – o poveste ca în cărțile pentru copii. Dar e ridicol, firește, fiindcă ar fi cu siguranță paznici. Nu că ar fi văzut vreunul până acum.

Ar trebui să o ia din loc.

— Trebuie să mergem, scumpule, zice ridicându-și-l din poală.

Îl așteaptă pe Lincoln să se ridice, lucru pe care-l face fără tragere de inimă. Crede că ar fi trebuit să se îmbrace cu geaca, dar copilul s-a jurat că nu-i e frig deloc și i-a dat voie s-o lase în mașină.

— Mai avem un pic de timp? întreabă Lincoln.

Joan se ridică din nisip și-și vâră picioarele în sandale. Preferința ei pentru sandale este motivul pentru care îi lipsește autoritatea morală de a-i cere să-și poarte hăinuța.

— Nu, zice. E aproape cinci și jumătate. Se închide, îmi pare rău. Trebuie să ieșim repede de aici, altfel s-ar putea să rămânem închiși înăuntru.

Începe să se simtă neliniștită, acum, de posibilitatea asta – a așteptat prea mult și mai au de parcurs tot drumul prin pădure și-o cale lungă prin zona de joacă. Sunt la limită cu timpul.

— Ne putem opri la locul de joacă și să mergem peste pod? întreabă Lincoln.

— Azi nu. Ne putem întoarce mâine.

Băiatul dă din cap și iese din nisip pe smocurile rare de iarbă. Nu-i place să încalce regulile. Dacă oamenii de la zoo zic că-i vremea de mers acasă, atunci o să se ducă acasă.

— Mă ajuți să mă-ncalț? întreabă. Și să-i pun pe băieți în poșeta ta?

Ea se apleacă, îi scutură nisipul de pe picioare, îi trage șosetele peste degetele albicioase și peste tălpile late. Trage de șireturile tenișilor lui, desfăcându-le, și când ridică ochii, vede o pasăre-cardinal poposind la o întindere de braț mai încolo. Animalele de-aici nu au pic de frică în ele. Uneori apar, pe o rază de-un metru doar, câte jumătate de duzină de veverițe sau marmote care privesc cu luare-aminte la bătăliile duse de Lincoln.

Își strecoară în geantă figurinele de plastic.

— Gata, zice.

5:23 p.m.

Joan cercetează groapa cu nisip în căutarea vreunor omuleți de plastic uitați, apoi îl ia pe Lincoln de mână și-o apucă pe cărarea pe care se iese din pădure. Se întreabă când va renunța el să se mai țină de mâna ei, însă deocamdată par amândoi la fel de mulțumiți cu această situație. În mai puțin de douăzeci de pași, copacii se răresc – izolarea acestui loc e doar o iluzie – și se aude zgomotul apei căzând în cascadă peste pietrele din fața sălașului vidrelor.

Vidra este unul dintre animalele lor preferate, unul dintre puținele care-l pot încă scoate pe Lincoln din propriile-i povești. Perechea de vidre are un habitat uriaș, în formă de peșteră, cu proeminențe din piatră falsă, iar animalele se unduiesc, saltă și se scufundă într-un bazin verzui aflat sub un geam lat de sticlă. Stâncărișul își prelungește streașina peste cărare, iar apa cascadei vuiește peste capetele vizitatorilor și se revarsă într-un eleșteu cu broaște țestoase înțesat cu nuferi, păpuriș și un soi de tulpini cu inflorescențe violete. Puntea de lemn care se unduiește peste eleșteu i s-a părut mereu cea mai frumoasă parte a Zonei de Pădure – acum, însă, pare pustie și-atât.

Lincoln, alături, izbucnește în râs.

— Uite la vidră. Uite cum înoată.

Încă nu-i iese bine succesiunea de sunete *„dr”*. Zice „vidă” în loc de „vidră”.

— Îmi plac labele ei, zice Joan.

— Are labe? Nu aripioare? Labe ca de câine sau degete, ca maimuța?

Se simte tentată să se oprească și să-i explice anatomia vidrelor – asta îi dorește cel mai mult lui Lincoln, să înțeleagă că viața e plină de lucruri uluitoare, să știe că trebuie să le dea atenție – *Uite, e frumos,* a zis odată puștiul uitându-se țintă într-o băltoacă de benzină din parcarea grădinii zoologice –, dar acum n-au timp. Îl trage de mânuță, iar el o urmează fără să se-mpotrivească, deși încă are capul întors după vidre. Când străbat podețul de lemn, cu frunze late de nuferi de ambele părți, își dorește să mai fie și altcineva pe-acolo, vreo familie vorbăreață, și ea în întârziere. Nu este, totuși, ceva neobișnuit să te afli singur pe alei. Adeseori nu sunt decât ei pe întreg drumul până la ieșire, după-amiaza, iar de data asta ora închiderii e și mai apropiată încă.

— Vrei să ne-ntrecem? întreabă ea.

— Nu.

— Mersul șirengarului?

— Nu, mulțumesc.

Lincoln își vede fără grabă de drum.

Joan se întreabă uneori dacă hotărârea lui de a nu face un lucru este direct proporțională cu cantitatea de entuziasm pe care îl arată ea cu privire la lucrul acela. Băiatul continuă să hălăduiască, oprindu-se ca să se ferească de asaltul unui tăun ori ca să admire un pește koi pestriț. Se oprește să se scarpine pe bărbie. Când ea îi cere să se grăbească, se-ncruntă și știe din privirea lui ce urmează să-i ceară acum.

— Vreau în brațe, zice.

— Nu te pot duce tocmai până la mașină, spune ea. Te-ai făcut prea mare.

Îi privește buza cum se lasă în jos.

— Uite ce propun, zice ea până ce nu se agravează situația și nu-i încetinește și mai mult. Te iau după ce ajungem la sperietori și te duc în brațe de-acolo. Dacă te descurci cu mersul până la sperietori.

— Bine, zice el, deși scoate un scâncet, iar buza i se lasă încă și mai în jos.

Începe să se smiorcăie chiar din clipa când picioarele i se mișcă în ritm cu ale ei.

Nu a precizat, își dă seama Joan, nimic despre faptul că n-ar putea să plângă în timp ce merge. Îi îndeplinește, tehnic vorbind, condițiile. Se prea poate să-nceteze cu bâzâitul în câteva clipe, abătut de vreun gând fugar despre coiful lui Thor ori peticul de pe ochiul lui Odin. Se poate și să înceapă mai tare, situație în care va ceda și-l va lua în brațe, fiindcă de fapt a mers pe picioarele lui micuțe cale lungă, fără să se plângă. Mai există și varianta ca el să plângă mai departe, iar ea să se țină pe poziție și să-l facă să meargă tocmai până la mașină, fiindcă nu vrea să-l vadă transformat într-unul din copiii ăia pe care îi apucă pandaliile.

Să fii părinte e un sistem de acțiuni și reacțiuni, de previziuni și de presupuneri, de comparare a costurilor și beneficiilor.

O libelulă plutește suspendată în aer, apoi țâșnește fulgerător. Un stârc își croiește drum pe lângă malul apei. Cărarea de lemn șerpuiește înainte și înapoi printre copaci și iarba sălbatică.

Lincoln s-a oprit din plâns și e destul de sigură că s-a apucat să fredoneze cântecul de luptă al celor de la Gloria Bulldogs – „Glorie străbunei Georgii / Glorie străbunei Georgii!” – cu toate că nici n-apucă să-și ducă gândul până la capăt și copilul trece la imnul celor de la Texas Longhoms. Nimeni din familia lor nu ține cu niciuna dintre echipe, însă băiatul absoarbe versuri de imnuri cum absoarbe supereroi și mega-răufăcători.

E un colecționar. Acumulează.

Joan vede acum, printre copaci, vârful ca de cort al caruselului. Licărește alb, contrastând cu cerul albastru-spălăcit. Trec de un coteț împrejmuit cu gard de sârmă în care stă un vultur cu un singur picior și de un țarc aproape invizibil unde locuiește o pereche de egrete. Sunt bușteni putrezi, stânjenei și ierburi verzi ca lămâia crudă. Se îndreaptă spre o ramură ce atârnă, iar una dintre frunze se desprinde, transformându-se într-un fluture galben ce-și ia zborul spre cer.

Au ajuns, în fine, pe aleile de ciment, la fel de late ca niște șosele. De stâlpii ce mărginesc aleile atârnă lămpașe făcute din dovleci scobiți.

Fac câțiva pași în civilizație, iar Joan aruncă o privire spre carusel. E nemișcat și tăcut; girafele pictate, zebrele, urșii, gorilele și struții au înghețat. Lui Lincoln îi plăcuse cândva caruselul, deși nu voia să călărească decât pe zebră. Acum animalele au lilieci de cauciuc și fantome minuscule făcute din șervețele plutind împrejur, atârnate de bârnele de lemn. Ea și Lincoln sunt suficient de aproape ca să simtă unduirea pânzei albe ce acoperă partea de sus, strălucitoare și calmă.

— Mami, zice. Du-mă în brațe.

— Când ajungem la sperietori, răspunde Joan ignorând brațele întinse spre ea. Mai avem un pic și gata.

De data asta copilul nu mai protestează. Se grăbesc să treacă de călușei, o apucă spre piațeta cu restaurante și către Zona de Stropit pentru Copii, cu țâșnitorile înalte până la umeri arcuindu-și încă apele în voleuri înalte către bazinele zmeurii.

— Meduza a fost pe-aici, anunță Lincoln făcând-o să se uite dincolo de pânza de apă, către locul umbrit unde se află statuile de piatră ale unei țestoase, ale unei broaște și ale unei șopârle – în perioada asta, ori de câte ori vede siluete săpate în piatră e un semn că Meduza a trecut pe-acolo, iar când trece pe lângă pânze de păianjen zice că *Omul-Păianjen a trecut pe-aici.*

— Bieții de ei, spune Joan, fiindcă asta spune ea ori de câte ori trec pe lângă victimele Meduzei.

— Trebuiau să-și țină ochii închiși, zice el fiindcă asta spune el întotdeauna.

Joan aruncă o privire la vitrina întunecată de la Koala Cafe, cu rafturile pline de sandvișuri învelite în plastic, cu jeleu și ouă fierte tari, însă nu vede nicio mișcare înăuntru. Scaunele de plastic sunt puse de-a-ndoaselea pe mesele pătrate. Personalul închide de obicei restaurantul și încuie clădirea cu cincisprezece minute înainte de ora închiderii, așa că nu este surprinsă.

Înspre dreapta lor e locul de joacă, cu podul suspendat și cu munții. Lincoln, cândva, a fost interesat de Antarctica, iar pietroaiele cele mari au fost aisberguri. Primăvara trecută se juca de-a cavalerii și castelele pe podul suspendat, țipând la oșteni invizibili să scoată la înaintare tunurile și să umple catapultele cu pietre. Podul este acum calea în culorile curcubeului pe care coboară Thor pe Pământ. Într-un an de acum încolo va fi la grădiniță și zilele acestea cu supereroi se vor estompa, vor pieri și vor fi înlocuite cu ceva ce nu poate încă ghici, apoi la un moment dat însăși grădina zoologică va fi înlocuită, viața va merge mai departe, iar băiețelul care o ține acum de mână se va transforma în cu totul altcineva.

Înaintează grăbiți, trecând la repezeală prin fața magazinului de suveniruri și a siluetei de lemn cu gaură prin care puștii își pot băga capul pretinzând că-s gorile. Încetinesc prin dreptul acvariilor înțesate de alge din capătul zonei dedicate copiilor – Lincoln nu poate rezista să arunce o privire la țestoasa-gigant – și o femeie mai în vârstă apare la câțiva metri în fața lor, dând colțul de după peretele acvariului, pășind ușor împiedicat. Ține un pantof în mână.

— S-a liniștit zarva, Tara, zice, iar în vocea ei e o anume disperare voioasă ce o identifică drept bunică. Haideți, veniți încoace.

Două fete blonde, cu siguranță surori, ies la iveală. Bunica se apleacă, întinzându-i fetei cele mai mărunțele pantoful. Părul fetei e prins în codițe și pare ceva mai mică decât Lincoln.

— Trebuie să plecăm, zice bunica potrivind sandaua de cauciuc pe picioruș, apoi se îndreaptă de șale.

Fetița spune ceva, prea încet ca să se audă, cu toate că se află la un metru unii de alții, acum. De sticla acvariului se izbesc câteva muște.

— O să ți le scot după ce ajungem la mașină, zice bunica, cu răsuflarea tăiată.

Face un pas poticnit, ținând ambele fete de după mijloc. Fetele se uită la Lincoln, însă femeia le propulsează înainte.

— E o bunică, zice prea tare Lincoln, oprindu-se brusc, suficient cât să smucească de brațul lui Joan.

— Și eu cred la fel, șoptește ea.

Joan aruncă o privire spre femeia mai vârstnică – în aer se simte o aromă chimică de flori, un parfum care-i amintește de doamna Manning din clasa a șasea, care i-a dat ei și numai ei un exemplar din *Insula Delfinilor Albaștri* în ultima zi de școală, însă femeia și nepoatele ei nu se mai văd acum, fiindcă au dat colțul după ultima clădire a acvariilor.

— Dacă aș avea o bunică, ar arăta așa? întreabă Lincoln.

În ultima vreme a avut o fixație cu bunicii. Speră să-i treacă repede, cum i-au trecut și celelalte perioade.

— Dar ai o bunică, spune Joan trăgându-l după ea. Buni. Mămica lui tati. A fost de Crăciun aici, mai știi? Doar că locuiește foarte departe de-aici. Trebuie să mergem, scumpule.

— Alți oameni au multe bunici. Eu am doar una.

— Nu, ai trei. Mai știi? Dar acum trebuie să mergem mai departe, altfel o să avem probleme.

Cuvintele magice. Lincoln încuviințează din cap și grăbește pasul, cu fața serioasă și dârză.

Se aud alte zgomote, mai tare și mai aproape decât înainte, vreo duzină de pocnete țiuitoare. Se gândește că-i vorba, poate, de ceva hidraulic.

Au ajuns pe marginea unui bazin – cel mai mare din zoo, aproape cât un lac – și zărește cu coada ochiului lebedele despicând undele. Aleea se bifurcă: calea din dreapta i-ar duce de cealaltă parte a bazinului, spre expoziția africană, însă cea din stânga i-ar scoate, în câteva secunde, la ieșire. Vede sclipirile de penaj verde și roșu ale papagalilor, neobișnuit de tăcuți. Îi place insulița lor din mijlocul suprafeței de ciment – un havuz de cărămidă, o moviliță ierboasă și câțiva copaci subțiratici – începe și termină mereu cu ei, e ritualul final al oricărei vizite.

— Poți să-ncepi să repeți strigătele de papagal, îi spune copilului.

— N-am nevoie să repet. Vreau doar să văd sperietorile.

— O să ne uităm la ele cât mergem.

Un șir lung de sperietori a fost proptit de gardul care încercuiește bazinul. Multe au dovleci pe post de capete, iar asta îl fascinează pe Lincoln. Îi place la nebunie cea îmbrăcată în Superman și cea costumată în astronaut – cu dovleacul pictat în alb, ca o cască de costum spațial –, dar mai ales Motanul cu Pălărie.

— Bine, scumpule, zice.

Lincoln îi dă drumul la mână și ridică brațele. Joan se uită în lungul gardului, ochind capul albastru de dovleac al Motanului Pete. Cam la jumătatea gardului, sunt niște sperietori căzute. Trântite de vânt, presupune ea, dar nu, n-a prea suflat vântul. Însă sperietorile s-au prăbușit, sunt vreo jumătate de duzină împrăștiate pe-acolo, până la adăpostul papagalilor și dincolo.

Nu, nu sunt sperietori. Nu-s deloc sperietori.

Vede un braț mișcând. Vede un corp mult prea micuț ca să fie sperietoare. O fustă săltată indecent în susul unui șold alb, cu picioarele strâmbate.

Ridică ochii cu greu, însă când se uită mai încolo, după siluetele întinse pe jos, dincolo de papagali, către clădirea cea

plată și lunguiață unde sunt toalete și uși însemnate cu DOAR PENTRU ANGAJAȚI, dă cu ochii de un bărbat stând în picioare, cu spatele la ea, nemișcat. E lângă fântâna arteziană. Poartă blugi și o cămașă închisă la culoare, fără haină. Are părul șaten sau negru, iar alte detalii nu mai poate vedea; nu ratează, însă, momentul când bărbatul, în cele din urmă, se mișcă. Dă cu piciorul în ușa toaletei, ridică cotul s-o țină locului, cu o armă în mâna dreaptă, un soi de carabină lungă și neagră, al cărei capăt îngust se iețește ca o antenă mai sus de creștetul său întunecat, în vreme ce dispare printre pereții verde-deschis ai toaletei pentru femei.

I se pare că mai mișcă ceva prin preajma papagalilor, altcineva încă în picioare, însă a și început să se miște. Altceva nu mai vede.

Îl apucă pe Lincoln și-l saltă de la pământ, cu picioarele bălăngănindu-i-se grele când și-l lipește de șold și-și cuprinde încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă, trecută pe sub fundul lui.

Apoi o ia la fugă.

5:32 p.m.

O pornește înainte, nu către corpuri, firește, ci ocolind bazinul, către Africa. În mișcare, își dă seama că ar fi putut să se-ntoarcă în pădure, ba chiar și mai mult, spre umbra gropii de nisip sau a copacilor înalți, însă nu vrea să se întoarcă fiindcă nu e sigură dacă omul sau oamenii au văzut-o ori nu, dacă n-o urmărește cineva, fără grabă, fiindcă are o pușcă și nu are de ce se grăbi. Și mai e o parte a ei care se împotrivește întorsului pe același drum, o parte care socotește că înainte ar trebui să fie mai bine. Mai sigur.

Du-te du-te du-te. Are cuvintele în cap, i se tot repetă acolo, sacadat. Picioarele sale împing în ciment în ritm cu ele.

Și-l imaginează pe omul cu pușcă urmărindu-i, făcând primul pas către ei, ocolind lacul, cu un zâmbet întinzându-i-se pe față. Și-l imaginează cum începe să se miște mai iute.

Nu poate îndura. Aruncă o privire peste umăr și nu vede pe nimeni, însă nu poate să se uite cu de-amănuntul fiindcă nu vrea să încetinească.

Fusta împletită i se încurcă printre picioare când fuge și-ar vrea s-o tragă mai sus pe coapse, însă n-are nicio mână liberă. *Poate se rupe,* gândește plină de speranță. Aude pietricelele scrâșnind sub tălpile încălțărilor.

Apucă bareta sandalei între degetele de la picioare, strâns, aude plescăitul cauciucului tălpii – acum mai are o frică, să nu-i cadă vreo sanda din picior.

Pe toată cărarea sunt beculețe de Halloween, ceva mai sus de capul ei, luminițe ce licăresc voioase însoțind-o, albe și strălucitoare ca atunci când Lincoln, din greșeală, îi îndreaptă lanterna spre ochi.

Cerul se întunecă.

— De ce fugim? întreabă Lincoln, săltând peste șoldul ei cu toate cele cincisprezece kilograme ale sale, și e uimită că a tăcut atât de multă vreme.

Poate că abia acum a băgat de seamă că nu se îndreaptă către parcare.

Simte că o ard plămânii când încearcă să adune în ei suficient aer cât să poată alcătui un răspuns.

— Îți spun… – zice și trage aer în piept, cât de mult poate – … într-un minut.

Brațele lui o cuprind mai strâns pe după gât. Linia trenulețului e paralelă cu ei, ceva mai încolo de luminițele orbitoare, și ce n-ar da ea să vadă acum trenulețul cu roșu și negru oprind lângă ei, gata să-i ducă departe, deși crede că ea ar putea alerga mai iute decât ar fi în stare să-i poarte trenul.

Însă tot și-l dorește. Brațele au început s-o doară deja; gândul îi merge înapoi, spre săptămâna trecută, când au fost la plimbare prin parc – *Și rațele au dinți? N-o să mă muște? Dar picioare au? Eu de ce nu mergeam când eram mic? Aveam picioare? Aveam tălpi?* În acea după-amiază atinsese de fapt un prag, pe drumul de întoarcere spre casă, de la care nu se mai simțise în stare să-l ducă în brațe și trebuise să-l lase pe iarbă, deși pe băiat îl bușise de îndată plânsul.

Dar acum n-o să-l lase jos orice ar fi.

— Mami! zice el, frustrat, punându-i palma pe față. Nu într-un minut.

— Era un om rău, zice Joan, care n-ar fi spus vorbele respective dacă n-ar fi intrat în panică.

— Unde?

Ea a pierdut șirul.

— Ce?

— Unde este omul rău?

Sare din doi pași peste linia ferată – plus că, dacă ar veni un trenuleț, asta ar însemna și că un alt om l-ar conduce, și tare i-ar plăcea să vadă pe altcineva – apoi lacul a rămas în urma lor, corpurile și bărbatul acela sunt de cealaltă parte, iar ăsta e un lucru bun. Cărarea șerpuitoare și abruptă ce duce spre Africa e mărginită de copaci – lucruri cu frunze late, plante ecuatoriale – numai bune ca să-i ferească de privirile oricui. Sunt cu siguranță mai greu de zărit acum, dacă se uită cineva după ei.

— Era acolo, în spate, zice ea, cât pe ce să se împiedice.

Aude sirene. Imposibil de spus cât de aproape, însă asta înseamnă că poliția vine și că va rezolva totul. Asta, însă, n-o ajută pe moment.

— N-am văzut niciun om rău. De unde știi că-i rău?

O împunge cu bărbia în umăr.

Îl agasează când ea nu-i răspunde la întrebări și Joan nu vrea să-l vadă apucându-se să plângă, fiindcă nu vrea zgomot și fiindcă asta l-ar face să se foiască sau, și mai rău, să i se lase moale în brațe. E de două ori mai greu când se pleoștește așa.

— Trebuie să scăpăm de aici, zice ea gâfâind. Acum. Așa că ajut-o pe mami și ține-te bine, apucă-te cu picioarele un pic mai strâns, și după ce ajungem undeva în siguranță o să-ți răspund.

Abia reușește să îngaime vorbele. Plămânii parcă îi crapă. Coapsele îi urlă de durere. Soarele s-a lăsat pe după coroanele copacilor, iar umbrele plantelor se întind lungi și emaciate sub picioarele ei.

Atinge cu coatele o frunză de bananier, solidă și lată ca o aripă.

— Unde? întreabă el, fiindcă evident că nu are de gând să se oprească din întrebat. Unde mergem?

Joan nu știe. Încotro? Ce-o să facă acum? Ce caută, de fapt? Picioarele mențin ritmul, își încârligă degetele și mai strâns, dorindu-și ca panta asta să nu fi existat.

Nu mai poate rezista mult așa.

Să se ascundă. Trebuie să se ascundă.

Asta mai întâi, apoi ar putea să sune la poliție, să-l sune pe Paul sau ambele. Crede că ar trebui să cheme poliția – fie și ca să le spună că ea și cu Lincoln sunt prinși acolo? Că doar poliția are nevoie să știe câți oameni mai sunt înăuntru. Îl mută pe Lincoln de pe șoldul drept pe cel stâng și-l apucă mai bine în brațe.

— Mami! zice el așteptând încă un răspuns.

Mereu așteaptă un răspuns.

Au urcat în cele din urmă dealul, desișul de plante ca un zid e în spatele lor și se uită acum, lung, la țarcul elefanților, la movilele nisipoase, smocurile de iarbă și pârâu. Trebuie să cotească ori la stânga, ori la dreapta. Dreapta i-ar duce către girafe, lei și tigri; stânga ar face o buclă spre rinoceri, câini sălbatici și maimuțe.

— Mami!

Îi dă un pupic pe braț și pornește spre stânga.

— M-am lovit la dinte de umărul tău, zice Lincoln.

— Îmi pare rău.

Se bucură acum că nu a pornit-o spre pădure și către cărăruile familiare ale gropii dinozaurilor, fiindcă până și cu acei copaci înalți de jur-împrejur n-ar fi găsit prea multe ascunzișuri, iar cele câteva locuri bune – cabana de bușteni și, poate, casa fluturilor – ar fi fost mult prea evidente. Ar fi avut, firește, loc ca să fugă și să se strecoare dacă erau observați, dar cum să se strecoare, de fapt, cu Lincoln agățat de ea? Nu, nu le trebuie loc ca să fugă. Dacă-i vede cineva, fugitul n-o să le ajute la nimic.

Gândul ăsta o izbește, i se pare de căpătâi. Dovada că mintea ei face față panicii.

Da. N-o să facă mare lucru dacă fug. Trebuie să se ascundă așa de bine, încât să nu fie văzuți nici măcar dacă trece cineva pe lângă ei. Îi trebuie o gaură de șarpe. Un buncăr. Un pasaj secret.

Lincoln n-o mai strigă. Ceva din spaima ei i s-a transmis probabil și lui, iar asta o bucură, cu condiția să fie cantitatea potrivită de spaimă – suficientă cât să-l facă docil, însă nu îngrozit. Nu prea are cum știi, dar va afla de îndată ce vor fi în siguranță.

Țarcul elefanților se întinde ia nesfârșit și, dându-i ocol, aude muzică. La început e nedeslușită, doar câte o notă pe ici, pe colo, însă nu peste mult aude cântecul de generic de la *Vânătorii de fantome.* Muzica e voioasă și se aude mult prea tare acum, când trece pe lângă automatele de cola pe care lui Lincoln îi place să le considere computerele Omului-Liliac.

Joker își face iarăși de cap! La batmobil! Mami, crezi că există și o batspălătorie de mașini, fiindcă mașina lui Batman se murdărește, dar e decapotabilă, așa că în ce fel o spală? Simte că glezna i s-a sucit un pic, dar nu încetinește. Vede un elefant în carne și oase, arătând somnoros, surprinzător de aproape de îngrăditura de la dreapta lor; se bucură văzându-l atât de masiv. Aproape că deslușește mișcarea blândă a trompei lui, îi înregistrează ritmul cu coada ochiului, însă a apucat-o în altă direcție, spre stânga, cercetând din priviri clădirea lătăreață aflată la doar câțiva metri. Snack-barul Savana. Au mâncat stafide sub acoperișul de stuf, cu ventilatorul suflând peste ei în aerul verii, însă n-au intrat niciodată în restaurantul propriu-zis. Îi place să stea afară, să se uite la elefanți, să pretindă că ar fi în Africa – o să-l ducă odată și odată acolo, așa s-a gândit mereu –, îi place să se gândească la toate locurile pe care i le va arăta. *Chiar ai călărit un elefant în Thailanda, mami? Da, înainte să te naști tu.* Cercetează cabinele de toaletă în vreme ce trece pe lângă ele, încetinind, dar se gândește la uși lovite cu piciorul și grăbește iarăși pasul. Restaurantul însuși ar putea fi mai sigur acum – ușile au încuietori, firește, înăuntru ar fi spațiu mai mult, birouri și spații de depozitare cu zăvoare mai bune, ascunzișuri și debarale, poate scaune, mese sau cutii grele, de proptit în ușă. Gândul vine iute și tentant, făcând-o să se năpustească sub umbra acoperișului vegetal și să-mpingă ușile de sticlă, însă acestea nu se mișcă și înăuntru e beznă.

DESCHIS, stă afișat în ușă.

POȚIUNEA VRĂJITOAREI, scrie pe alt semn, unul cu violet și roz. O PLĂCERE MAGICĂ!

Joan se rotește în jurul axei și începe iarăși să alerge, cu brațele lui Lincoln prinse strâns pe după ceafă, lucru care îi mai scade puțin din greutate, însă e trudită și se poticnește, cât pe ce să dea peste o coloană din beton.

Observă, deasupra capului ei, un difuzor. Muzica bubuie. *Un om invizibil* / *Îți doarme în pat* / *Pe cine-o să chemi?* / *Pe vânătorii de fantome, garantat.*

Dă înapoi, îndepărtându-se de difuzoare, înapoi în lumina soarelui ce scapătă. Elefantul și trompa lui grațioasă au dispărut. Cum de poate să se facă nevăzut un lucru atât de mare? Șoptește *e în regulă,* de mai multe ori, la urechea lui

Lincoln, și mărește iarăși viteza, deși înaintează fără țintă. Nu seamănă deloc cu ritmul constant ai alergărilor ei obișnuite pe străzile din cartier. Nu e bine pregătită. Se gândește la fratele ei mai mare, pe vremea când era în armată și făcea instrucție, la cum era obsedat de ceva numit „rucsăceală”: însemna să-și prindă un sac de cincisprezece kilograme de el și să alerge așa mulți kilometri. Pe timpul acela, abia dacă-l cunoștea, fiindcă se mutase în Ohio cu tatăl ei, scăpase cu mult timp înainte să poată scăpa ea și-l vedea doar câte două săptămâni verile și uneori pe la sărbători.

Era un adult deja, venit în vizită, și-i aruncase în cârcă rucsacul acela – asta se-ntâmplase… când? aha, cu șapte ani înainte ca ea să alerge la primul ei maraton – iar ea încercase să-l impresioneze, însă se alesese cu spatele ud de sudoare și începuse să gâfâie după câteva sute de metri doar. Gâfâie și acum, bicepșii o ard, greutatea lui Lincoln o apleacă într-o rână; s-ar fi descurcat mult mai bine dacă, în toți anii ăștia, ar fi alergat cu rucsacul în spinare.

De când aleargă așa? Trei minute? Patru? Nu mai știe. Aleargă dintotdeauna.

Dincolo de muzica de sintetizatoare din anii optzeci se aude încă țipătul sirenelor. Mai tare acum.

Aproape că a ajuns la sălașul rinocerilor. Vede doi adolescenți, un băiat și o fată, alergând spre ea, alergând de parcă ar ști că ceva nu-i cum trebuie și nu ca și cum ar încerca doar să ajungă la ieșire înainte de sfârșitul programului. A crezut că vrea să vadă oameni, însă acum își dă seama că, de fapt, nu vrea. Încetinesc atunci când o văd – băiatul își duce iute mâna la ochelarii de soare, pe cale să-i cadă de pe nas – și încep să vorbească amândoi deodată, întrebând ceva, însă Joan nu face decât să-i ocolească, cu o mișcare piezișă.

Fusta fetei e portocalie, cu o bandă de dantelă neagră, așa de scurtă și de strâmtă că abia îi acoperă chiloții și ce fel de mamă are fata asta acasă și poate că are o mamă foarte de treabă de fapt care a învățat-o că e frumoasă și într-o fustă strâmtă ca membrana pe cârnat.

— Nu vă duceți spre ieșire, zice Joan abia încetinind un pic. Cineva împușcă oameni acolo.

— Împușcă? face fata.

Băiatul lasă să-i scape mai multe vorbe, prea multe, și vorbele se pierd în aer.

— Vă omoară dacă vă vede, apucă Joan să mai zică peste umăr, însă deja s-a îndepărtat. Ascundeți-vă undeva până ce vine poliția.

Nu se uită înapoi. Singurul lucru care contează e Lincoln. Nu-l poate lăsa să ajungă întins pe ciment, sângerând.

E bine că restaurantul era închis. Ar fi fost o prostie. Poate că s-ar fi ascuns ea cu Lincoln acolo, dar omul ar fi verificat clădirile, nu? Locurile dinăuntru ar fi primele lui ținte. Ar fi dat cu piciorul în uși, ar fi spart geamuri și-ar fi răsturnat lucruri – probabil că-i place să distrugă chestii – iar în aer liber nu-s prea multe de făcut zob, adică nu cum sunt mobila, ușile și oasele, solide.

Își aude răsuflarea și pașii, chiar dacă-i face cât de încet poate, dar mai aude și suflarea vântului și pe fundal, nu chiar departe, vuietul traficului și frunzele fâșâind pe ramuri – toate zgomotele înconjurătoare pe care nu se deranjează niciodată să le audă. Îi trebuie zgomotele de fundal, fiindcă Lincoln n-o să fie niciodată pe deplin tăcut. E un băiat cuminte, dar nu se poate aștepta să stea fără să scoată un sunet. Dar dacă o singură șoaptă o să-i facă să fie măcelăriți?

Afară, în loc deschis.

Dar ascunși. Undeva unde să nu se uite nimeni.

Aruncă o privire în spate, la țarcul elefantului, care e plin de pietre și are ziduri întregi de bolovani, însă e prea înalt și abrupt, nu se poate sări de sus acolo. Și mai sunt și elefanții, plus că toată ideea e-o tâmpenie, dar e o fulgerare acolo – ceva – gândul că cei care trag n-o să verifice sălașele animalelor, nu?

S-a gândit asta în nici zece pași, atât de repede și atât de încet – dacă ar întoarce capul în urmă, e foarte probabil că i-ar vedea încă pe adolescenți – și tot gânditul ăsta n-are niciun rezultat. La ceva distanță rage leul, și sunetul nu e brutal, fiindcă animalele sunt hrănite chiar înainte să se închidă, iar leul e gălăgios de fel, mereu în așteptarea a ceva. Rage iarăși, aproape liniștitor. E înconjurată de ființe sălbatice, închise în cutiile lor. Simte un impuls de solidaritate cu ele.

O maimuță pălăvrăgește pe limba ei, strident și agresiv, făcând-o să se întrebe dacă îngrijitorii au apucat, totuși, să dea animalelor mâncarea de seară. Poate că au fost întrerupți.

Își dă, atunci, seama. Porcul-spinos.

Clădirile ar trebui să fie toate închise, dar dacă nu-s? Poate că ultimul set de chei n-a mai ajuns pe aici?

Se roagă, cum n-a mai făcut-o de mult, în vreme ce se rotește pe călcâie și-o pornește spre adăpostul primatelor. Trece pe lângă locul de joacă cu teme africane din stânga – tobe, măști, balansoare și statuia unui scarabeu – apoi țâșnește pe sub maimuțele-păianjen și sistemul lor complicat de frânghii de care stau atârnate, nepăsătoare, legănându-se, și iat-o la intrarea Zonei Primatelor, împingând ușile duble, care cedează imediat. Pășește iute în holul răcoros și întunecos al

clădirii, trecând de lemurii cu cozile dungate în alb și negru, apoi dă un colț. Totul e-n umbre și vede trei copaci ale căror trunchiuri străpung pardoseala. Ca și cu majoritatea recuzitei de pe-aici, nu știe dacă arborii sunt reali sau artificiali, dar când pune palma pe unul, ca să se sprijine un pic, coaja pare adevărată.

— Cineva a împușcat oameni? întreabă Lincoln, lipit de clavicula ei.

— Da.

— Ne urmărește?

— Nu.

— Atunci de ce fugim?

Joan vede lumină naturală în cuști, soare prins înăuntrul sticlei, și nu se poate abține să observe că animalele au bolovani și grote în care să se ascundă, grote ce-ar putea chiar să ducă spre încăperi nevăzute, asta dacă ai putea trece de bariera de sticlă groasă. Dar prin ziduri nu poate trece – Femeia Invizibilă? Ori unul dintre X-Men? – așa că își urmează alergatul greoi pe culoare, atingând în treacăt sticla netedă și pereții de ciment aspri și curați.

Va ajunge la un punct, o știe, când mușchii vor înceta să-i lucreze. Când brațele i se vor înmuia și-i vor cădea, oricât s-ar strădui să împiedice asta. Deocamdată simte doar o arsură continuă – pulsând – care se întinde de la umeri către încheieturile mâinilor, și de la șolduri spre glezne.

— Mami?

— Aproape am ajuns, zice, însă abia reușește să articuleze cuvintele.

Maimuțe peste maimuțe, netulburate toate.

Vede apoi o ușă de sticlă, o împinge cu umărul și-au ajuns iarăși afară, unde suflă un aer răcoros. Sunt în fața unui grilaj uzat care-i vine până la piept. Dincolo de el e o mică porțiune de sălbăticie împrejmuită, conținând pini și ierburi înalte. Stă pe scândurile unei platforme –

o curte interioară dintre zonele de vizitare. La stânga e o altă ușă de sticlă care ar duce spre cușcile babuinilor, urangutanilor și ale altor locuitori aflați în vitrinele lor de sticlă, ar duce spre holuri largi care nu o avantajează. Aici, un panou de pe peretele de cărămidă explică obiceiurile porcului-spinos, deși nu există nicio explicație pentru punerea unui porc-spinos în Zona Primatelor. Cu niște luni înainte, o îngrijitoare cu o agendă în mână recunoscuse – cu voce scăzută, să n-o audă Lincoln – că porcul-spinos murise. Joan și Lincoln se uitaseră apoi, periodic, după un exemplar nou. Îi spusese adevărul, fiindcă băiatul văzuse oricum păsări, veverițe moarte și gândaci striviți și ce sens avea să te porți ca și cum nimic n-ar

muri niciodată? Lincoln nădăjduise că avea să apară un pui de porc-spinos acolo, însă îngrăditura rămăsese pustie.

Speră, acum, să fi rămas pustie.

Se apropie de bare, cercetând cu privirea copacii scunzi și trunchiurile scobite. Porțiunile goale de pământ și pietriș copleșesc cele câteva smocuri de iarbă sălbatică. Întregul sălaș este neîngrijit, neglijat. Partea din mijloc a habitatului e cum și-o amintește – bolovani înalți de mai bine de-un metru. Zidul de stâncă se întinde cam vreo patru metri de-a curmezișul, într-o formă semicirculară, astfel că dincolo nu se vede prea bine. Un gard cu ochiuri de sârmă, pe jumătate acoperit de vițe și lujeri, pecetluiește spațiul respectiv. Gardul are pe puțin cinci metri înălțime, cu partea de sus înclinată abrupt și prohibitiv spre înăuntru – oare o fi încercat vreodată vreun porc-spinos să se cațere? – iar pe margini tronează pini zdraveni.

Acolo e ascunsă, în cotiturile și meandrele casei primatelor. Nu arată potrivită pentru oameni, ceea ce i se pare perfect.

Îl coboară pe Lincoln, sprijinindu-l de balustradă, și gâfâie când se eliberează de greutatea corpului său. Grilajul nu-i înalt, e destul de ușor de escaladat, iar de cealaltă parte e o lespede scurtă, cam cât laba piciorului ei. Poate să pună acolo piciorul și apoi să-l ridice pe Lincoln. Și chiar dacă ceva merge prost, până la pământ nu-i mai mult de jumătate de metru și copilul n-ar păți nimic, însă ar putea începe să plângă, iar zgomotul ar fi… nu, nu e niciun pericol să cadă. Poate să-l țină cu o mână în toată vremea asta.

— Uite ce-o să facem, zice. Te las aici un pic, cât trec eu peste bara asta…

El scutură din cap și se agață tare de ea, apucând-o de deasupra coatelor.

— Mami, nu putem să intrăm la animale!

— Dar nu-i niciun animal aici, ai uitat? zice ea încercând să-i desfacă degetele. E casa porcului-spinos și încă n-a venit un porc-spinos nou.

— Gardurile sunt ca să țină animalele înăuntru și oamenii afară, zice Lincoln.

Niciodată nu i-a părut mai rău lui Joan că fiul ei respectă întotdeauna regulile.

— Astăzi avem altfel de reguli, îi explică ea. Acum sunt reguli de urgență. Regulile sunt să ne ascundem și să nu-l lăsăm pe omul cu pușca să ne găsească.

Lincoln își mai slăbește strânsoarea, aruncă o privire peste umăr și se agață iarăși de ea.

— O să cad, zice. E prea înalt.

— Te-aș lăsa eu să cazi?

— Nu, zice copilul și se lipește și mai tare de ea. Mami.

— O să te țin eu. Nu fac decât să trec peste bară și…

— Mami, scâncește Lincoln.

— Șșșt, te țin bine.

Își ia avânt și ridică piciorul peste bară, ținându-și mâinile pe copil, cuprinzându-l din amândouă părțile. E o poziție ciudată, dar își ia avânt și trece de cealaltă parte, izbutind să își găsească pe lespedea din cealaltă parte o poziție cât de cât stabilă.

Copilul și-a încleștat mâinile pe încheieturile ei. Îl aude respirând, aproape gata să plângă. Fiindcă e un om care împușcă lume sau din cauza acestei încălcări totale a ordinii firești a lucrurilor? Habar nu are.

— Mami…

— Te țin bine, zice Joan și-l înconjoară cu un braț, trăgându-l spre pieptul ei cu îndoitura cotului. Călcâiele lui izbesc fierul grilajului.

— Trebuie să te ridic acum, îi spune, și-aș vrea să pui piciorușul aici și să te apuci bine de partea de metal. Apoi o să sar jos și-o să te salt de-acolo.

Îl ridică în brațe chiar în timp ce vorbește, fără să-i mai dea ocazia să se gândească prea mult, fiindcă de obicei nu devine mai curajos când se apucă să cugete la lucruri și fiindcă poate să termine cu asta în câteva secunde. Se apucă bine de bară cu o mână și-l trage către ea, lăsându-se pe spate și depărtându-se de balustradă ca să-i facă loc; e un moment în care Lincoln e în aer, ancorat doar de brațul și cotul ei, îi simte panica, apoi însă pune piciorul pe aceeași lespede pe care stă și ea, cu tenisul între sandalele ei de piele. Joan se prinde bine de grilaj.

— Ține-te bine, zice.

Își dă drumul, aterizând ușurel pe pământul de dedesubt, unde iarba e îndeajuns de înaltă ca să-i gâdile gleznele. Îl trage spre ea, în jos, întorcându-l în așa fel încât brațele lui să-i cuprindă gâtul. Picioarele lui Lincoln i se înfășoară pe după șolduri, iar Joan o pornește iarăși, atentă pe unde calcă, cât e cu putință în condițiile în care el îi blochează parțial vederea – își amintește felul în care o burtă de gravidă poate transforma asperitățile de pe sol într-o cursă cu obstacole invizibile – și izbutește în cele din urmă să ajungă în spatele stâncilor înalte care i s-au părut atât de tentante.

Se lasă în jos, lipindu-și spinarea de stâncă – e dură și rece – cu picioarele răschirate. Copilul încă o îmbrățișează cu putere.

5:42 p.m.

Lincoln nu și-a slăbit strânsoarea, așa că-și scoate cu o mână telefonul din geantă și-l așază înaintea ei, un pic mai încolo de curbura craniului său, atingându-i cu palma buclele rebele, cu părul mereu încâlcit la ceafă, de parcă și-ar fi vărsat sirop pe pielea capului. Trece peste ecran cu degetul mare și înlemnește, neștiind dacă să sune la poliție ori să-l sune pe Paul – poliția, firește, e deja aici, și poate că vor vrea să-i pună întrebări. Însă tânjește după vocea lui Paul.

Vede, apoi, că are deja un mesaj de la el. Se uită la textul negru-pe-cenușiu, în pătrățelul cel atât de familiar.

N-ai fost la zoo în după-amiaza asta, sper. dă-mi de ştire cât mai repede.

N-are habar pe unde au umblat, firește. De obicei nu cunoaște nici ea destinația până ce Lincoln nu-și face cunoscută alegerea pentru respectiva după-amiază, în vreme ce îl așază în mașină și-i pune centura. Paul ar putea să-ntrebe doar fiindcă știe ceva.

Răspunde la mesajul-text, gândindu-se dacă n-ar fi mai nimerit să-l sune, însă degetele au început, automat, să tasteze replica.

Da. La zoo. Ştii ce s-a întâmplat? Ne ascundem la porcul-spinos acum.

N-are cum știi Paul unde e casa porcului-spinos. Nu vine la zoo atât de des ca ea. Completează:

În Zona Primatelor.

Apasă pe „trimite” și începe îndată un nou mesaj.

Sună poliția. Văzut corpuri la intrare. Bărbat cu pușcă.

Apasă din nou pe „trimite” – ceva nu-i în regulă cu ordinea în care a trimis mesajele, s-au încurcat – însă nu-și poate opri degetele mari din tastat. Îi place să le vadă mișcându-se, îi place să vadă cum literele se înșiră în propoziții, îi place lumina ecranului și, atâta vreme cât scrie acolo, nu mai există pe lume decât bule albastre umplute cu cuvinte, adunate unele peste celelalte.

Suntem bine. În siguranță, îi scrie. Apoi degetele mari se opresc, gândindu-se la ce se mai poate spune.

Părul lui Lincoln îi gâdilă brațul. A început să se sucească și să se foiască. Joan începe să fredoneze încetișor „Edelweiss”, cântecul de leagăn pe care ea și cu Paul i-l cântă noapte de noapte. Însă fredonează prea repede, prea strident, ca și cum ar fi pus melodia pe repede înainte.

Trebuie să scrie altceva. Degetele îi zvâcnesc ușor, parcă tastând în gol.

— Ce faci la telefon? întreabă înfundat, cu fața băgată în umărul ei.

— Vorbesc cu tati, zice exact când Paul mai trimite un mesaj.

Citește asta. te sun acum. vă iubesc.

Sub mesaj e un link. Se uită la șirul albastru de numere și litere subliniate, apoi telefonul sună, țârâind mult prea tare – nu s-a gândit să-i taie sunetul – și răspunde imediat.

— Nu pot vorbi, zice pe un ton acum profesional, ca și cum ar fi în toiul unei ședințe.

Nici nu știe de unde i-a venit vocea asta.

— Trebuie să păstrăm liniștea. Nu știu pe unde sunt ăia.

Poate că a scris din alte motive decât obișnuință mesajele de mai devreme. Poate că o parte a ei știa deja ce-și dăduse între timp seama și restul: telefonul e un risc. Când vorbește, face zgomot. Iar zgomotul o să-i aducă pe bărbații aceia.

E simplu, aproape. Dacă se gândește la asta într-un anume fel, totul devine limpede.

Începe iar.

— Suntem bine, dar…

Soțul ei începe să vorbească înainte să apuce să termine ea, iar voce lui e prea tare.

— Ce se-ntâmplă? zice. E cineva cu voi? Poliția, ați văzut-o? Lincoln e bine? Cum adică sunteți în siguranță? Pot să dea de voi? Doamne, ce rău îmi pare că nu sunt acolo, draga mea, îmi pare așa de rău că…

Îl lasă să vorbească. Îi înțelege nevoia de a o auzi și a crezut că aceeași nevoie o are și ea, însă vocea lui Paul n-o face să se simtă ca și cum ar fi cu ea – ci doar să pară și mai îndepărtat, nu, o face pe ea să se simtă mai îndepărtată. Ca și cum o parte a ei ar zbura către el, afară din grădina zoologică, către viața așa cum o știe ea. Și nu vrea să zboare nicăieri. Nu poate. Trebuie să fie aici, aici cu totul. Nu-l poate consola, nu în acest moment.

— Suntem bine, șoptește tot cu tonul acela de avocată, sau de director corporatist – dacă asemenea oameni or șopti vreodată. Ne ascundem.

— Ce-ați văzut? întreabă.

— Te iubesc, zice Joan, și suntem bine, dar nu pot să fac asta. Trebuie să fiu atentă. Am văzut un tip, de departe. Au fost – zice și coboară iute privirea spre creștetul lui Lincoln – au fost niște împușcături la intrare, iar eu am ajuns acolo abia după. Am fugit și ne-am ascuns. Atâta știu. Nu mai suna. O să te sun eu după ce scăpăm.

— O să sun la numărul de urgențe și-o să spun poliției că ești în habitatul porcului-spinos, zice el rostind iute cuvintele,

dintr-o suflare.

E acel fel în care se aude când urcă dealul abrupt spre birou și o sună ca să-i îngâne vreun cântec ce nu-i mai iese din minte – mereu fredonează câte ceva – știind că ea va râde și-i va închide în nas.

— Vă iubesc. Spune-i și lui din partea mea. Aveți grijă.

Închide telefonul și se-ntoarce spre Lincoln. Se tot foiește lipit de ea, dă din picioare, o împunge cu vârfurile tenișilor. Își bagă mâinile la subsuorile lui, ajutându-l să se întoarcă pe loc, cu picioarele dedesubt. Lincoln stă acum în picioare, iar Joan își păstrează o mână peste talia lui.

— Deci a fost tati, șoptește ea.

El se lasă cu spinarea pe piatră.

— Știu.

— În șoaptă, îl îndeamnă ea. Zice că te iubește.

— Știu că-i așa.

— Nu atât de tare.

— OK, șoptește Lincoln.

Mimează un țopăit, cu picioarele sprijinite ferm în pământ, însă bâțâindu-și restul corpului. Umerii i se ridică și coboară într-un dans straniu dezmembrat.

Cerul începe să se facă roz; peste coroanele copacilor încep să se întindă fâșii lungi de culoarea lavandei.

— Chiar că ești băiat mare, zice ea.

— Omul cel rău ne urmărește acum?

— Nu știu. Dar dacă da, n-o să ne găsească aici.

Încă săltând pe genunchi, copilul întoarce capul de la stânga la dreapta, ca să-și cunoască noul decor. Este, ca întotdeauna, curios și precaut totodată. Ea îi urmărește privirile care trec iute de la un loc la altul, însă picioarele rămân unde sunt.

Curiozitatea triumfă. Face un pas către peretele de cărămidă al clădirii, arătând cu degetul.

— E un castron pentru apă, zice. Ca al lui Muddles.

— Da, încuviințează ea.

Aruncă iarăși o privire asupra ierbii din jur și, pe lângă bolul de plastic crăpat pe care l-a observat el, mai zărește și alte bucăți și rămășițe ciudate răspândite prin îngrăditură. Un stilou în dreapta lor și, mai aproape de grilaj, o bandă elastică, sclipitoare, de prins părul. I se pare că vede și o șosetă lângă gardul de sârmă.

— Porcii-spinoși au castroane de apă? întreabă Lincoln.

— Așa cred.

— Păi beau apă?

Joan se vede lipindu-i palma peste gură, apucându-l zdravăn, poruncindu-i să rămână absolut nemișcat și fără să scoată un sunet. Tânjește s-o facă, însă nu-și imaginează niciun

scenariu în care asta ar fi posibil. Dacă l-ar speria suficient cât să-l facă să se oprească din vorbit, probabil că s-ar pune, în schimb, pe bocit.

— Șșșt, face iarăși. Mai încetișor cu vorbitul. Toate animalele beau apă.

— Toate-toate? șoptește el.

— Toate-toate, repetă ea.

— Deci porcul-spinos a băut din castronul ăla? zice el pășind mai aproape, apoi lipindu-se iarăși de șoldul ei drept. Și-a stat aici lângă piatră, cum stăm și noi acum? Crezi că era băiat? Sau fată?

Nu vede niciun semn că băiatul ar fi îngrozit. Ochii albaștri îi sunt mari și larg deschiși, dar mereu i-a avut mari și larg deschiși. S-a sprijinit confortabil de ea și pare, mai degrabă, vag încântat de faptul că se află în reședința unui porc-spinos. Firește, nu-și dă seama care sunt lucrurile cu adevărat înspăimântătoare – îl înfricoșează mascotele, oamenii costumați în animale. Săptămâna trecută a dat întâmplător peste unul dintre filmele din seria Batman ia televizor, cel cu Heath Ledger, chiar că-ți dădea fiori, iar Lincoln a insistat că în versiunea veche, din anii 1960 – știe în amănunt tot ce ține de Batman – Jockerul era mai înfricoșător.

Uneori, când îl ia prin surprindere câte o voce ce se aude la vreun megafon, i se mai întâmplă să tresară speriat și-l apucă plânsul. Îl mai bagă în sperieți prezentatorii de la circ. Însă acum își freacă negul de pe mâna dreaptă, cântând încetișor „Slavă, slavă bătrânei Georgii / Slavă, slavă…”

Nu se poate ști sigur, cu toate astea, ce se întâmplă dincolo de chipul lui calm, rotund. Ar trebui să-i dea un soi de explicație, poate. Vreun soi de plan. l-au plăcut mereu programele previzibile – îi place să știe că marți e ziua muzicii la școală, că miercurea e ziua de spaniolă, iar joia ziua de desen, îi place să știe că Joan îl ia de la școală în fiecare zi în afară de marți, când vine să-l ia Paul, și că duminică seara vor comanda mâncare chinezească la cină, după cum știe că sâmbătă seara se poate uita o oră întreagă la desene animate.

Lui Lincoln îi place să știe ce urmează să se întâmple.

— Bun, șoptește ea, în vreme ce el îi trece cu degetele peste față, unde se află un pistrui pe care îi place să-l pună în evidență, deci totul o să fie în regulă. Suntem în siguranță aici. E ca în poveste, unde e o bătălie și tipii cei răi ajung la închisoare. Trebuie numai să stăm aici și să fim cuminți până ce omul cel rău s-a dus.

Încuviințează.

— Cum îl cheamă pe omul rău? întreabă.

— Nu știu.

— Are nume?

— Sigur. Oricine are un nume. Doar că nu i-l știu.

Dă iarăși din cap, coborându-și privirea spre negul de pe mână. Joan se lasă cu spinarea pe stâncă, își strânge picioarele, rămânând cu o palmă pe piciorul lui. Se uită în spate – șirul de stânci îi ferește de oricine s-ar apropia dinspre Zona Primatelor. Întinde gâtul și se uită cu luare-aminte – dar sunt doar vârfuri de copaci și cer. N-au cum să fie văzuți.

Cercetează apoi cu privirea gardul ce înconjoară habitatul, de la stânga la dreapta. N-a fost atentă la ce se află dincolo de îngrăditura lor, dar crede acum că lujerii și vițele de pe gardul din ochiuri de sârmă nu sunt atât de dese pe cât i-ar plăcea. Vede, prin ele, porțiuni din zonele din spate ale altor habitate. Încearcă să-și imagineze harta grădinii zoologice și ajunge la concluzia că se uită, probabil, la o parte a zonei africane, cel mai probabil la țarcul rinocerilor, deși ar putea fi și altă îngrăditură care nu mai este folosită. Pe lângă gardul celuilalt habitat crește un desiș înalt de bambus, dincolo de care nu mai zărește nimic. Vede, printr-o altă spărtură dintre tulpini, niște linii de trenuleț și, în spatele lor, o alee asfaltată care cotește, nelăsând-o să-și dea seama încotro se îndreaptă. S-ar putea să țină de un traseu normal de vizitare, deși nu-și amintește să fi văzut căsuța porcului-spinos de pe vreo altă cărare. Poate e o cale de acces pe care o folosesc doar îngrijitorii. Și, de fapt, ceea ce contează este următorul fapt: dacă cineva ar păși pe aleea aceea, ar putea să-i vadă?

Nu crede că găurile dintre vițele de iederă sunt suficient de mari.

Nu mai aude, acum, nimic neliniștitor – nici pași și nici focuri de armă. Nici sirene. Se întreabă de ce nu s-or auzi mai multe sirene.

Își dă seama că n-a apucat să intre pe linkul pe care i l-a trimis Paul – nu-și permite asemenea gândire împrăștiată – așa că apucă telefonul și lasă un deget să-i alunece pe ecran. Ajunge pe un site local de știri, cu două paragrafe de text tăind din pagina principală, și parcurge febrilă cele câteva propoziții: sunt „focuri de armă”, „un singur bărbat de rasă caucaziană” și „se bănuiește că ar fi mai mulți răniți”. Ultima propoziție a scurtului articol este: „Poliția s-a deplasat la fața locului, unde se află momentan”.

Goliciunea acestei formulări ultime o înfurie. Nu-i spune nimic. Sunt cei de la poliție în parcare sau la câțiva metri de ea? Coboară pe frânghie din elicoptere? Sunt zece polițiști sau o sută?

Lincoln se desprinde iarăși de ea și-l lasă să se ducă, presupunând că vrea să-și mai pună sângele în mișcare. Dar

când face câțiva pași, îl apucă de cămașă și-l trage înapoi.

— Stai aici, zice. Trebuie să stăm cuminți și să nu facem zgomot până vine poliția.

— Poliția vine după noi?

A uitat să menționeze partea asta.

— Da. Așteptăm până ce poliția ajunge aici și-l prinde pe omul cu pușca, apoi poliția o să ne spună că ne putem întoarce acasă. Dar trebuie să stăm liniștiți, fiindcă n-am vrea să ne vadă omul rău. E ca la v-ați ascunselea.

— Nu-mi place v-ați ascunselea.

— În șoaptă, zice iarăși Joan.

— Nu-mi place v-ați ascunselea, zice el cu o voce care ar putea fi considerată șoptită.

— Nu-ți place când trebuie să te ascunzi tu singur, îi amintește ea. De data asta mă ascund și eu cu tine.

El se mută de pe un picior pe altul, pe pământ și iarbă, și scurmă pământul cu vârful încălțărilor, ridicând norișori de praf. Un timp nu zice nimic, mulțumindu-se să-și privească picioarele. Atinge piatra cu palma.

— Namba namba namba namba namba, începe să cânte, iar după primele cinci note Joan recunoaște imnul statului Michigan.

Uneori, cântecele lui nu au cuvinte. E plin ochi cu sunet și mișcare, și una ori cealaltă dau mereu pe dinafară, iar ăsta nu-i un lucru rău de obicei, însă acum îi face spaima să iasă la suprafață ca o bulă de aer dintr-un lichid.

Își descleștează dinții. Își dă seama abia atunci că i-a ținut încleștați, fiindcă falca a început să-i zvâcnească.

— Namba namba namba namba, repetă el fără să greșească o notă.

— Prea tare, zice Joan, la rândul ei prea tare.

El dă din cap aprobator, ca și cum s-ar fi așteptat la reacția asta. Deja a început să se uite la ceva din spatele ei. Se oprește într-un picior, în echilibru.

— Să-ți spun ceva, șoptește înclinându-și capul spre clădire. Aia-i o gogomârcă.

— O gogomârcă? repetă ea.

Băiatul ridică un braț, arătând spre un robinet de apă ce se iește din perete.

— Da.

— Chestia aia care arată ca un robinet?

— Da. Nu-i robinet. Gogomârcile arată ca niște robinete.

— Povestește-mi cum sunt.

— Gogomârcile?

— Da.

Nu-și încleștează dinții. Nu respiră zgomotos. Crede că sună perfect normal. Și aproape sigur nu mai are vocea aia de avocat. Lucrează la asta de fiecare dată când spune ceva – se asigură că orice cuvânt e calm, relaxat, se asigură că încă sună ca mama lui și nu ca o femeie nebună pe cale să se apuce de urlat, de bocit și de smuls părul din cap.

Se apropie de ea, însă nu se așază. Poate că simte, pe undeva prin adâncul ei, femeia nebună.

— Ei bine, zice, gogomârcile au cap, trompă și colți. Au un corp lung și în loc de picioare au fire de păr.

— Mai ce? șoptește ea.

— N-au gură. Mănâncă pe nas și miros cu ochii. Nu au nici limbă.

— Și trăiesc în grădini zoologice?

— Da, zice copilul. Doar la zoo. N-am auzit de gogomârci sălbatice.

— Și sunt periculoase? întreabă, dorindu-și îndată să nu fi întrebat asta.

Încearcă să-l distragă și n-are nevoie să-și reamintească că prin preajmă bântuie lucruri neplăcute.

Nu pare afectat.

— Unele da, sunt.

— Și asta-i una dintre cele periculoase? întreabă uitându-se spre robinet.

— Nu, zice Lincoln. Asta-i una cățărătoare. Le place să se suie în copaci, dar dacă nu se pot cățăra se târăsc. Unele gogomârci sunt făcute din iarbă. Altele din plante sau haine de corp. Sau carne.

Joan se gândește la asta. Încearcă să zâmbească, fiindcă asta ar face în mod normal.

Îi place să-l vadă așa, născocind lucruri. Își aduce aminte de momentul când a ridicat ochii spre ea, când erau la recepția unui hotel, și a anunțat *Am două fetițe în buzunar. Fetițe micuțe. Pe una o cheamă Lucy și pe cealaltă o cheamă Pompier.* Și altă dată, când îi zisese că toate animalele sale de pluș se duceau la o biserică unde nimeni nu purta pantaloni.

E bine așa, își zice ea. O alternativă la panică.

— Dar arată ca niște robinete? îl întreabă ea cu voce abia auzită.

Nici n-a știut că poate vorbi atât de încet.

— E una prădătoare, șoptește de parcă ăsta ar fi un răspuns. Și e și reptilă. Dar sunt ca hipopotamii, pot fi agresive.

Joan încearcă să-și amintească în care dintre cărțile lor apare cuvântul „agresiv” – în cea despre aligatori, oare? Sau în cea despre Grecia antică – dar telefonul i se zguduie pe coapsă. Îl umbrește cu palma cât citește mesajul soțului ei.

Nu mai suport. Trebuie să verific. Vorbește cu mine.

Strânge telefonul în pumn. Paul își imaginează, firește, lucruri îngrozitoare. *Dacă te aștepți mereu să se-ntâmple numai lucruri oribile, nu poți decât să ai parte de surprize plăcute,* i-a zis când au început să-și dea întâlniri, iar ea a replicat *E cea mai tâmpită chestie pe care-a auzit-o vreodată.* Uneori pesimismul lui neabătut e sursă de glume între ei, dar nu și acum. Acum se justifică.

Suntem bine, scrie pe ecran. *Suntem într-un loc ferit. O să am grijă să nu pățim nimic. A ajuns poliția în zoo?*

Nu știu. Nu-mi spune nimeni nimic la telefon. Sunt în mașină pe drum spre zoo.

— Gogomârca aia nu se poate mișca, mami, șoptește Lincoln. Nu se mișcă deloc.

— Dar credeam că-i una cățărătoare, zice ea tastând totodată litere pe ecran.

Un singur bărbat, gândește. *Și toată poliția. N-ar trebui să fie transportoare blindate, ochelari cu infraroșii, gaz lacrimogen sau agenți FBI? A trecut cel puțin jumătate de oră de când a auzit primele focuri de armă.*

De ce durează atâta? tastează.

Nu știu. O să aflu. Vă iubesc.

Lincoln spune ceva. Crede că a repetat de mai multe ori.

— Ce e, scumpule? întreabă.

— Cândva se cățăra, zice băiatul. Gogomârca aia se cățăra, mami. Cândva…

Dacă nu-l bagi în seamă, o să repete la infinit ce spune.

— Bine, rostește Joan repezit. În regulă. Gogomârca se cățăra.

Lincoln își mestecă gulerul cămășii, privind fix robinetul.

— Cred că-i moartă, zice.

Joan îl privește, cu telefonul încă licărindu-i în mână.

— Cred că doarme, zice.

— Nțț, replică el. E moartă. Gogomârcile mor foarte ușor.

Coboară din nou privirea către ecran și-i spune lui Paul că o să revină mai târziu cu un mesaj. Se asigură, pentru a cincea sau a șasea oară, că telefonul e setat pe silențios. Se silește să-l lase pe pământ, alături, și e din nou singură cu fiul ei, fără nimeni care să-i ajute. În afară de o gogomârcă moartă.

— Eu cred că doarme, repetă.

Lincoln își mestecă acum cămașa, îi morfolește gulerul. De obicei îi spune să se oprească, dar de data asta se face că nu-l vede.

— Mi-e sete, șoptește băiatul.

E bucuroasă pentru schimbarea de subiect. Bagă mâna în geantă, mulțumită că astăzi n-a fost una dintre zilele în care să

insiste că se poate bea și de la țâșnitori.

— Uite aici, ia un gâl-gâl, zice și-i întinde sticla lui de plastic cu apă.

— Mm, face Lincoln după ce-a băut îndelung și s-a ales cu o dâră de umezeală pe buza de sus. Încă rece.

Mai bea, apa i se prelinge pe bărbie și, în cele din urmă, se oprește și se șterge la gură cu mâneca.

O dată sau de două ori a folosit „gâl-gâl” în loc de „înghițitură” vorbind cu adulți. E un cuvânt la fel de real și de acceptat la ei în casă ca orice alt cuvânt din dicționar, unul dintre multele cuvinte care nu erau cuvinte înainte să apară el în viața lor. O bavetă e un „câine atent” fiindcă într-o carte era un câine neîndemânatic care scăpa pe jos mâncarea și un câine atent, care purta bavetă. *Îmi dai un câine atent?* întreabă Lincoln dacă i se pare că se murdărește pe cămășuță. Încheieturile pumnilor lui sunt numite de Joan „genunchii degetelor”. Și, când era mai mic, atât de mic încât nu era încă el însuși, avea un vocabular întreg de non-cuvinte. Mult timp numise mingile „miji” și stafidele „zam-zam”. Semnul pentru desenat era să-și tragă nasul, fiindcă odată încercaseră să picteze cu nasul în loc de degete și asta, se părea, lăsase o impresie profundă.

Își ridica în aer brațul, cu palma îndoită la încheietură, și ăsta era semnul pentru „flamingo”.

Scotea un fel de sâsâit când voia să ceară mai mult ou la masă. *Sssssss,* cum sfârâie ouăle când ajung în tigaie. Își născuse propria-i limbă.

Atâtea lucruri nu existaseră înainte de el.

****

Kailynn știe una și bună: e vina maică-sii. Dacă maică-sa n-ar fi pus mâna pe telefon, altfel ar fi stat lucrurile. Kailynn ar fi putut suna la poliție, l-ar fi putut suna pe tati sau pe oricine. Toată lumea e probabil disperată că nu știe nimic de ea. Se gândește la felul în care Victoria de la școală a postat un catralion de mesaje după un accident ușor din care s-a ales cu o contuzie și toată lumea crăpa de îngrijorare, iar aia a fost nimic în comparație cu să fii blocat într-o debara la zoo.

Dar nu, doar fiindcă a dormit mai mult trei dimineți la rând și a pierdut mașina fetelor și maică-sa a trebuit s-o ducă la școală chiar ea, doar din cauza asta a rămas fără telefon. E foarte posibil ca mama ei să se simtă oribil de vinovată în privința chestiei ăsteia, așa de vinovată, încât Kailynn o să se aleagă cu un telefon nou-nouț.

Gândul e aproape suficient ca s-o înveselească, dar nu tocmai. Ușa de oțel e solidă și rece la atingerea palmei ei și-i place cum se simte netezimea metalului, așa că-și răsfiră degetele, ca și cum ar vrea să-și lase amprenta palmei acolo. Palma îi e lipicioasă de la ketchup.

E singură aici. Când avea telefonul nu era niciodată singură.

Plus că, în a treia zi în care a întârziat la școală, s-a uitat pe geamul de la dormitorul ei și le-a văzut pe fetele venite s-o ia cu mașina cum dau înapoi de pe aleea ei și a dat fuga să le prindă. Nu a fost vina ei că au plecat așa de rapid. Nici n-ar trebui să se pună drept întârziere. Dar parcă maică-sii i-a păsat?

Kailynn trage zăvorul, întredeschide ușa și se uită prin spațiul minuscul. Nimic. Nu e nimeni. Își dă părul de pe față și mușcă dintr-un biscuit în formă de animal. O girafă. Zahărul îi domolește amăreala din gură, deși ar fi preferat mai degrabă pui fript sau ceva cartofi prăjiți.

Mâncarea e mereu folositoare.

Taică-său face glume pe socoteala ei, că nu vrea să fie singură, că-și face temele în camere în care mai este și altcineva – în birou cu ei, uitându-se la televizor sau în bucătărie cu maică-sa, care curăță masa. Tata zice că nici măcar nu-i place să fie singură în propriul dormitor, iar asta trebuie că-i adevărat, fiindcă împarte camera cu sora ei, cu toate că i s-a spus că, de vreme ce-i mai mare, se poate muta la demisol, însă îi place să mai audă o respirație când încearcă să adoarmă.

Ar vrea ca maică-sa să fie acolo.

E în regulă, de fapt. E în locul cel mai sigur cu putință și, dacă se-ntoarce cineva acolo, poate să tragă zăvorul ușii și n-o să ajungă la ea în veci. E-o prostie să te temi. Taică-său nu s-ar teme. Când era puști, a luat un pistol în pădure, a împușcat animale și-apoi le-a despicat burta doar ca să vadă ce au înăuntru. A pus un scaun pe foc numai ca să-l vadă arzând. N-a fost genul care să stea tolănit, cu gândul la cai verzi pe pereți. A făcut lucruri.

Ar vrea și ea să fi făcut lucruri din astea.

Mai mănâncă un biscuit-animal. Un leu.

****

Margaret își cronometrează întotdeauna plimbarea, în așa fel încât ajunge la elefanți la 5:10 după-amiaza, adică, de obicei, momentul în care îngrijitorii au intrat în țarc și strigă comenzi, făcând animalele să meargă înainte și înapoi, să îngenuncheze și să ridice piciorul. Îngrijitorii spun că e o rutină de final de zi, să se asigure că elefanții nu au probleme cu încheieturile sau copitele, însă Margaret are bănuiala că le place să se dea mari.

Cu toate acestea, se uită. E un spectacol de circ gratuit despre care nu pare să mai știe nimeni prin grădina zoologică și nu-și poate imagina ce-i îmboldește pe bătrâneii ăia triști în treninguri să facă mișcare dând ture în jurul unui centru comercial. Ea vine aici în fiecare zi de luni, miercuri și joi, pășind cât de viguros poate preț de exact o oră, așa cum i-a recomandat doctorul. Mereu se îndreaptă spre parcare după ce elefanții sunt conduși în adăpostul lor din metal și cărămidă.

Margaret e promptă întotdeauna, însă nu și îngrijitorii. Uneori sosește și în țarc nu-s decât niște elefanți nedumeriți. Elefanții sunt mai de încredere decât îngrijitorii. Suspectează că îngrijitorii sunt niște tinerei cu caș la gură, mai interesați de yoga și de pacea interioară decât să-și facă treaba ca lumea.

Așa că azi, când vede în fața ei un țarc pustiu, nu lipsa oamenilor o surprinde cel mai mult, ci lipsa elefanților. Îi vede undeva, mai departe, umblând butucănoși prin savana îngrăditurii. Nu fac ce fac de obicei. Așteaptă câteva minute, oprindu-se în umbra unui container uriaș de metal. Are căștile pe urechi – mai are doar două capitole până termină audiobook-ul Patriciei Cornwell – și se holbează la afișul de pe container, care întreabă: TE-AI ÎNTREBAT VREODATĂ CUM SE TRANSPORTĂ UN ELEFANT?

Își scoate până la urmă căștile, lăsând să-i alunece MP3-playerul în buzunar, și simte îndată că ceva nu-i cum trebuie. Se încordează, fără să sesizeze vreun motiv limpede. Decide că o deranjează doar tăcerea și nemișcarea. Se uită la ceas, pălită de gândul că poate a pierdut șirul vremii. Dar nu, mai sunt câteva minute până la închidere.

În mod normal, ar vedea alți câțiva vizitatori răzleți grăbind pasul spre ieșire. Dar azi nu vede niciunul.

Sigur, stă la poalele unei pante destui de abrupte, la marginea teritoriului elefanților. Între dealul care i se ridică în față și containerul de metal din dreapta nu încape prea multă privelițte. Începe să urce dealul, încercând să-și înlăture neliniștea, dar înainte să ajungă în vârf aude două sunete iuți, ca paraziții de la radio sau pocnetele unor tunete depărtate.

Aude în același timp o voce, una ascuțită, și doar o singură notă. Nu-i poate spune țipăt.

Mai face un pas, suficient cât să vadă pavilionul cu acoperiș vegetal al restaurantului tematic, și aude pași îndreptându-se iute spre ea. Nu-și dă seama de ce, însă se rotește pe călcâie și se-ntoarce, coborând pe unde a venit. De la mișcarea prea bruscă își zgândăre rotula dureroasă. Ignoră durerea și se grăbește spre locul deschis unde e containerul cel mare, care pe interior e mai întunecat decât s-a așteptat.

Se lipește de tabla groasă, simțind răceala metalică pe brațe. Se simte ridicolă, însă pășește mai adânc în umbră, cu ochii la deschizătura containerului, urmărind imaginea neschimbată a nisipului din țarcul elefanților. Aude iarăși pași și mai aude voci șoptite, apoi pașii își grăbesc ritmul. Aude un zăngănit de metal sau de sticlă. O ușă trântită. Alte pocnete.

Se întreabă dacă elefanții devin vreodată claustrofobici. Țestoasa de turcoaz din colierul ei e rece pe piele; o atinge cu degetele. A cumpărat-o fiindcă era exact de aceeași nuanță cu a bluzei ei, bluza cea groasă. Încă se mai bucură de potrivirea asta perfectă.

Nu știe câte minute au trecut. Nu s-a mișcat, fiindcă, orice s-ar întâmpla, Margaret nu crede în acțiuni pripite. Îi place să evalueze întregul context al problemei. Asta i-a fost de mare folos când și-a schimbat nuanța părului, dându-i o culoare de miere care nu-l face deloc cărunt, i-a mai folosit când și-a cumpărat o locuință mai nouă, dar mai neinteresantă în oraș, și nu o cabană stil Art Deco cu probleme de izolație la acoperiș, și a ajutat-o să-și țină gura închisă când fiica ei a decis să-și educe la domiciliu fiul, pe nepotul ei căruia, Dumnezeu o știe, nu i-ar fi stricat deloc niște contacte sociale.

Margaret se gândește la chipul fiicei ei, la cum are ea o expresie obosită întipărită pe el de-a pururi fiindcă refuză să se dea cu ruj când iese din casă.

Un tăun plonjează în container și se pierde în întuneric. N-a mai auzit de multișor vreun zgomot. Ceea ce acum o clipă i s-a părut nespus de real i se pare acum mai degrabă un soi de atac de panică. Simte o înțepătură familiară de îngrijorare gândindu-se la Alzheimerul cu debut precoce ori la o tumoare cerebrală. Pot fi fel de fel de explicații pentru oameni care aleargă și țipete care se aud în depărtare. Cel mai probabil sunt adolescenți. Se prea poate să fie deja închisă în grădina zoologică, nevoită să caute un angajat iertător acum, deci nu e cazul să mai rămână acolo, ascunzându-se în cutioi.

Iese afară, observând că soarele a dispărut pe după copaci. Merge încet până în susul dealului, dându-i genunchiului beteag o șansă să se mai acomodeze: statul nemișcat i-ar face

și mai rău. Nu vede decât aceleași îngrădituri dintotdeauna – terenul de joacă în dreapta și maimuțele țopăind pe frânghiile lor din casa primatelor.

A ajuns o bătrânică foarte agitată.

Se uită în jos, pe cărare și către Snack-Colibele Sahara sau cum s-or chema. Aude frecarea tălpilor de cauciuc ale pantofilor pe ciment; aerul miroase ciudat, a ceva afumat. Lovește cu piciorul, fără să vrea, un păhărel de copil uitat pe jos. Trece pe sub acoperișul de stuf al pavilionului restaurantului și, în clipa în care iese de sub umbrar, vede ceva mișcând printr-un desiș de plante ale junglei. Automatele de sucuri îi blochează vederea. Poate c-au fost ierburi mișcate de vânt, dar se poate să fi fost și-o persoană, pe una dintre cărările celelalte. Un angajat? Păi, de-acum e gata să dea și piept cu el.

O pornește peste platforma betonată, pieziș, spre automatul de coca-cola. E și o ușă acolo ce duce spre restaurant, chiar înainte să ajungă la automate.

Observă ușa când trece pe alături.

O observă doar atunci când se deschide.

O observă doar când o mână se întinde de dinăuntru, o înhață și-o trage.

****

L-a pierdut pe Mark. Robby nu mai știe ce să facă acum, rămas așa singur, uitându-se la porcii sălbatici. Mark ar ști ce să facă, normal, și nu se poate să fi intrat, pur și simplu, în pământ. Însă Mark e așa de tăcut. Asta-i problema. Poate să dispară de lângă tine fără să observi.

Nimeni n-ar zice că Robby e prea tăcut.

El și Mark stăteau pe marginea lacului, unul lângă altul, când primele împușcături au străbătut aerul – nu se puteau vedea gloanțele propriu-zis, dar se vedeau cărămizi ciobite, bucăți de frunze sfâșiate și ramuri din habitatul papagalilor, mai erau și pene în culori vii, iar aerul avea iz de pucioasă și de îmbâcseală ca în mijlocul unei furtuni, doar că asta se petrecuse mai repede decât o furtună și nimeni nu-i spusese vreodată că puștile pot face așa. Au fost țipete, din cele fără cuvinte, și s-au strigat și-o mulțime de nume de oameni – „Elizabeth!” s-a tot strigat. A existat apoi un moment când a simțit că îngheață din pricina a ceea ce se petrecea, după care el și cu Mark au zbughit-o, luându-se după cei câțiva care încă se puteau urni din loc – deja vreo duzină și mai bine căzuseră la pământ, cu fețele în sus și-n jos. A pășit peste o femeie care bâiguia ceva nedeslușit, s-a grăbit să urce dealul și au încercat la restaurantul din vârf, însă fără noroc, așa că au apucat-o spre zona felinelor; Mark era încă lângă el. Însă după aceea, când Robby s-a uitat peste umăr, a văzut că Mark dispăruse. Așa că Robby s-a oprit aici, sub foișorul de lângă cuștile porcilor sălbatici, numiți mistreți de panoul explicativ.

E un loc destul de ca lumea, fiindcă e înconjurat de pereți și nu poate fi văzut de departe, însă el se poate uita prin spațiile dintre șipci și supraveghea aleile. Mistreții râmă prin țarcul lor, cu colții murdari. Nu le pasă lor de arme și gloanțe. E sigur de asta.

Robby nu știe dacă ar fi cazul s-o ia din loc ori să aștepte acolo. Să strige, sperând că n-o să-l audă cine nu trebuie?

Mai ușor e să aștepți. Să privești. Se pricepe la privit.

Nu-s prea multe lucruri la care e bun. Se gândește la o petrecere aniversară de acum mult timp, și n-are de fapt chef să se gândească la asta – încearcă să-și concentreze atenția asupra mistreților, asupra căpățânilor lor și-a felului în care n-au gături și nu, nu se va gândi la acea zi de naștere, însă cumva își declanșează neuronul greșit, unul care în loc să șteargă, intensifică: ziua în care s-a dus la petrecerea lui Aidan, cea la care maică-sa i-a spus că o să aibă biscuiți cu bezele fripte, și

ce-i mai plăceau biscuiții ăia, iar mama lui Aidan a deschis ușa, l-a îmbrățișat și i-a arătat cum aranjase un cort în birou.

Mama lui Aidan era drăguță, cu păr negru lung, lung, și era foarte de treabă, și a fost de acord cu el în privința faptului că Raiders au cea mai înfricoșătoare emblemă din toată liga. În amintire, se simte bine stând de vorbă cu mama lui Aidan, așa e de plăcut să-l asculte cineva, în vreme ce puștii ceilalți fac alte chestii – se joacă de-a pescuitul, cu cârlige și sfoară? Se dusese apoi la baie și, ia întoarcere, pe hol, o auzise pe mama lui Aidan vorbind.

— Trebuie să vă spun ceva tuturor, zicea cu o voce foarte serioasă, care l-a făcut să grăbească pasul fiindcă nu voia să piardă nicio instrucțiune despre ciocolată și biscuiți de ovăz. Aș vrea să fiți drăguți cu Robby, a zis chiar în clipa în care el a apărut în cadrul ușii, chiar când s-a lipit de perete, făcându-se invizibil. E aparte. Atâta tot.

Robby știa deja că nu-i tocmai precum ceilalți. Însă lucrurile se schimbaseră când auzise asta anunțat cu voce tare. Mama lui Aidan încercase să facă să sune totul ca și cum ar fi fost vorba despre un compliment, însă nu era așa ceva și el știa asta, la fel ca toți ceilalți. Și acum uite-l aici, cu porci sălbatici ca tovarăși, plini de pământ și de rahat, dezgustători, și ziua de azi, parcă, ar fi trebuit să fie altfel. Făcea, în sfârșit, parte din ceva. Se potrivea. Dar poate că ceilalți erau doar răbdători și poate că plănuiseră asta din timp. Nu, n-are niciun sens.

Își freacă palmele de pantaloni. Își desface și își încleștează pumnii. Are mâini umede. O altă problemă cu petrecerile copiilor – prea multe jocuri cu ținut de mână, ei zicând *A, ce mâini ai,* ba chiar, odată, un adult numindu-l *puștiul ăla asudat*. Însă suflarea vântului îl ajută, îi usucă palmele și simte că nu mai poate sta pur și simplu acolo, ca un fricos. Trebuie să gândească, deși se pricepe mai bine la simțit, ei bine, nu-i grozav nici la asta, dar de simțit simte din plin. Prea mult, chiar. Mai mult ca alții, și le și spune asta câteodată, însă ei nu înțeleg.

Ar fi trebuit să fie atent. Se uită în dreapta și-n stânga. Fluturări de cozi în țarcul zebrelor, aflat mai în jos pe alee. Linia de cale ferată. Copacii. Veverițe pe ramuri, alergându-se. Încearcă să se uite la absolut tot.

Înainte ca Robby să-l piardă pe Mark, l-a auzit zicând că o să moară dacă nu ies de-acolo. Se uită iarăși la mistreți. Se gândește la femeia care bâiguia, peste care a sărit când fugea. Purta o uniformă kaki de la zoo și aproape exact jumătate din cămașa ei devenise roșu-vinețiu. Fără să scape mistreții din ochi, se gândește cum ar fi să ai unul ca animal de casă, apoi se gândește în același fel și la veverițe, cum ar fi să le ai în

casă, dar se gândește și la alergatul lor, se-ntreabă dacă-i în joacă sau ceva serios și ce simt veverițele astea unele în privința altora?

Gândește.

Gândește.

E la fel de greu pentru toată lumea să-și țină frumos în rând gândurile otrăvite, unul după altul, ca un șir de vagoane legate laolaltă? El se abate mereu de la rând, iar sentimentele se fac iarăși simțite. Unde e Mark? O să tot stea aici până ce oameni cu puști o să vină și-o să-l omoare și să fi fost venitul la zoo de azi cea mai mare greșeală a vieții lui? A fost prost? De obicei e prost. Uneori e sigur că-i așa, iar mama lui nu suportă să-l audă când zice asta, mama lui… închide ochii și încearcă să-și liniștească respirația. De ce face asta? De ce se trezește tot timpul după ce-i prea târziu, dorindu-și să desfacă lucruri făcute, s-o poată lua de la început, urându-se pentru că a dat-o în bară, știind că o va mai face și altă dată?

Un mistreț se ușurează pe pământ. Ce animale scârboase, urâte și cu mutre tâmpite! Cum de-a ajuns în aceeași cușcă cu ele?

Ridică arma, îi potrivește țeava în palmă și-o ridică peste gard. Apasă pe trăgaci. Auzul îi e cam diminuat, de vreme ce-au venit pe la intrare, și-și dorește să-și fi luat antifoane cu ei, însă împușcăturile de acum nu se mai aud așa de tare. Caută viteză în loc de acuratețe, țintind la cap, burtă și coadă: i-ar plăcea să smulgă o coadă cu un glonț. E doar la vreo câțiva metri distanță, nu la patruzeci-cincizeci, ca la poligon, iar ținta nu se mișcă cum se mișcă oamenii, așa că-l surprinde prăpădul pe care-l face. Primul porc e despicat, tot ce are în burtă se revarsă pe pământ, aburind, moare și al doilea mistreț, iar Robby se retrage din foișor înainte ca mirosul să ajungă la el.

Nimeni n-a adus vorba, niciodată, despre mirosuri.

Își ține degetele încârligate pe trăgaciul armei sale Bushmaster, o carabină clasică, și se simte iarăși adunat. Și-a pus sentimentele și gândurile sub control. Nu știe de ce Mark îl tot bate la cap că i-ar trebui o ajustare, că dacă și-ar pune un pat retractabil ar căpăta un unghi de tragere mai bun. Dar îi place exact cum e. Îl simte plăcut în palmă.

Aude pași. Se răsucește, cu arma pregătită.

— Calmează-te, tâmpitule! țipă Mark ferindu-și capul, coborându-l atât de jos că aproape i-a ajuns la genunchi. Are Glock-ul în mână și un Smith & Wesson în toc.

Robby coboară țeava armei.

— Unde ai fost?

— La vânătoare. Credeam că ai rămas în spatele meu. Ești gata?

Robby dă din cap că da.

6:00 p.m.

Joan nu-i sigură că a fost vreodată atât de atentă la felul în care se schimbă cerul. Panglica roșiatică, singura care se zărea îndată după ce-a dispărut soarele, s-a întins și s-a lățit. Acum întreg cerul e striat, are culoarea cojii de piersică. Iar culorile nu fac decât să se intensifice.

Aude un sunet dinăuntrul Zonei Primatelor. Ceva trântindu-se tare, o ușă ori un lucru scăpat pe jos. Din nou pocnetele lucrurilor care nu-s baloane – ritmul, ca niște degete bătând iute darabana pe tăblia unei mese – apoi zgomot de sticlă spartă. Un schelălăit ascuțit, non-uman.

Totul se aude atenuat, de parcă cineva ar fi reglat volumul un pic prea jos, însă e limpede că cineva umblă prin clădire. Cineva care nu se teme să fie auzit.

— Șșșt, șoptește spre Lincoln. Să nu spui un cuvânt. Stai nemișcat ca o statuie. Vine.

Lincoln nu întreabă cine vine.

— Ia-mă în brațe, șoptește Joan. Închide ochii și dispari.

Vrea și ea să-nchidă ochii, dar n-o face. Însă își potrivește răsuflarea cu a lui. Îi simte mâinile cum i se încurcă în păr și se lipesc de gâtul ei. Îl simte lipit de ea, din creștet până în tălpi.

Lincoln nu e distant, cum sunt unii băieței. E un bulgăre cald de afecțiune. Știe că i se dă voie să se suie la ei în pat la ora șapte jumătate dimineața – șapte trei zero, cum îi zice el – și respectă cu strictețe termenele stabilite. Oricât de devreme s-ar trezi, stă și cântă singur în pat până se face ora exactă, după care ia un braț de animale de pluș și împinge ușa dormitorului lor, anunțând *șapte trei zero. Am venit să mă alintați.*

Și-atunci ea ridică pătura și desface brațele, iar uneori el se aruncă cu capul peste umărul sau gâtul ei, strângând din pleoape și zicând *am dispărut.* Și-ar dori ca lucrurile să funcționeze astfel. L-ar ține strâns în brațe și l-ar face nevăzut.

Un alt schelălăit dinăuntrul clădirii, un sunet ce aduce în mod ciudat cu un țipăt de papagal, cu toate că nu sunt papagali pe-acolo.

Răsuflarea lui Lincoln e umedă și zgomotoasă. Prinsă în plasa gardului, o pungă de plastic se umflă și se dezumflă în vânt ca o meduză prinsă într-un val.

Joan trage aer în piept, îl dă afară. Înăuntru și afară.

Se gândește că va auzi pași – după asta trage cu urechea, fiindcă așa funcționează prin cărți, însă n-aude nimic care să aducă a tropăieli de picioare. A fost sigură că atacatorul poartă bocanci, ceva care îngreunează pășitul, însă preț de secunde lungi n-a fost decât liniște, apoi fâsâitul unei uși de sticlă

împinse – un sunet mult mai complex decât ar fi crezut, un șuier prelung, un icnet scurt și un zgomot ca de ventuză trasă – și chiar și după aceea, după deschiderea ușii, nu se aud pași.

Se aude însă sunetul moale al ușii închizându-se la loc, apoi nimic. Se uită peste țarc la gardul din plasă de sârmă, la pini, caută din ochi punga de plastic, însă vede o frunză levitând în aer, prinsă într-o pânză de păianjen. Începe să se-ntrebe dacă nu cumva nu e nimeni pe-acolo totuși, dacă nu-i decât vântul ori, cine știe, poate că și-a imaginat sunetele.

Apoi încep vocile, una mai domoală și una nu tocmai.

— Nimic, zice gălăgiosul.

— N-ai fost niciodată la vânătoare? zice cei cu voce mai domoală, răgușit ca și cum ar avea gâtul iritat de tuse. Tacă-ți gura, prostovane.

Sunt doi. Sunt doi bărbați. S-au oprit probabil pe platforma de lemn ce dă către habitate. Înseamnă că sunt separați de ea și Lincoln de grilajul înalt până la brâu, vreo patru metri, și stânca pe care o simte atât de solidă, de care și-a lipit spinarea.

Nu se poate opri să și-i imagineze pe cei doi bazându-se pe cele câteva cuvinte pe care le-au rostit. Cel cu voce potolită o duce cu gândul la un băiat înalt de la cursul ei de algebră din liceu. Un tip ce pocnea de inteligență, însă de obicei venea la școală fumat, și avea mereu părul prea lung la spate, tăiat neglijent. Nu vorbea niciodată decât dacă i te adresai și, când profesoara i se adresa, era doar fiindcă-l vedea stând cu ochii pironiți în tavan sau legându-și șireturile, ignorând cumva întreaga lecție într-un fel agresiv și atunci doamna Vinson îi țipa numele, cu voce stridentă și iritată, și-l întreba vreo chestie anume, un detaliu pe care n-ar fi avut de unde să-l știe, numai că de fiecare dată, fără greș, știa. Nu rata niciodată răspunsul și mereu vorbea parcă puțin prea încet, trebuia să-ntinzi gâtul spre el ca să-l auzi, dar întindeai gâtul mereu fiindcă exista această continuă și nerostită competiție între el și doamna Vinson, miza fiind să-l prindă măcar o dată fără să știe, ceea ce nu se întâmpla.

— Dacă nu mai e nimeni… zice vocea care vrea să fie auzită.

— Fără animale.

— Nu-i ca și cum…

— Gata cu animalele.

Pe cel cu voce sonoră și-l imaginează supraponderal și bănuiește că are un cap prea mare în raport cu corpul. Cămașă scoasă din pantaloni, degete butucănoase. Genul de persoană care simte că nu-și prea găsește locul așa că se străduiește mai tare ca să și-l găsească, însă asta nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Nu și-i închipuie etnici din Orientul Mijlociu – deși și-a pus întrebarea asta. Însă nu sună ca genul ăla de teroriști. Sună a tineri albi, din cei care te fac să-ți sară țandăra – nu sunt întotdeauna tineri albi? – și nu-i sigură dacă asta îi face mai periculoși sau nu decât fanaticii puși pe jihad.

Aude o a doua ușă deschizându-se, cea care dă spre urangutani. Lincoln scoate un zgomot abia auzit, mișcându-și capul, și își dă seama că-i pe cale s-o cheme pe nume – ori să-i spună „mami" de fapt, cuvânt care a devenit ca un al doilea nume pentru ea – și-l sâsâie să tacă, mângâindu-l pe cap, iar copilul nu mai spune nimic, însă Joan se-ntreabă cât va mai dura tăcerea.

Tenisul din piciorul lui i se înfige tare în coapsă.

Frunza se leagănă imposibil de agale pe pânza de păianjen, făcând-o să-și dorească să se oprească odată, fiindcă nu-i place mișcarea. Vrea ca totul să încremenească.

Vrea ca întreaga scenă să se facă un tablou unde să nu poată mișca nimeni un degețel.

— N-ai vrut niciodată să-mpuști un leu? întreabă gălăgiosul, cel corpolent. Să mergi într-un safari? Știu că ți-ar plăcea.

— Ăla nu era leu.

— Nu, dar ce naiba era? Numai alb și negru, lățos și cu dinții ăia. Nu era maimuță, îți spun.

Era probabil un colobus, gândește ea. Îi plac mult bărbițele lor albe și ochii triști și felul în care blana le face pliuri ca de perdea atârnându-le din brațe. Se bălăngăne pe funii într-un adăpost din colț, între lemuri și giboni.

— Tacă-ți fleanca, zice tipul care aproape că ar putea fi fostul coleg de la algebră.

— Nu mai e nimeni, zice gălăgiosul. Și serios, cum s-a despicat mistrețul ăla, trebuia să…

— Taci. Au mai rămas câțiva. Haide.

Joan își observă încordarea din mușchi, felul în care trupul i s-a întărit, devenind o carapace. Și-a încleștat iarăși dinții. Lincoln bate darabana cu degetele pe gâtul ei, însă în afară de asta nu face nicio mișcare.

— Dac-ai adus chestia aia, se cheamă c-ai trișat, zice iritat cel cu voce domoală. Unde-i provocarea? Tragi câte-o salvă de treizeci odată, unde-i îndemânarea?

— Ești invidios? întreabă gălăgiosul.

Ce tot vorbesc atâta? De ce n-au intrat pe ușa aia, dacă au deschis-o de-o veșnicie?

— Ești orb, dulceață? zice tipul gălăgios, devenind deodată și mai gălăgios, așa de gălăgios că-și simte capul zdruncinându-i-se. Ești cumva vreo cârtiță orbecăind pe sub

pământ? Ești vreun pește cleios și fără ochi sau vreo larvă plângăcioasă care se zbate de zor?

— Nu-s orb, zice cel potolit la vorbă, iar iritarea i s-a dus din voce, deși nu sună chiar ca vocea lui.

Vorbește mai rar, cu voce mai apăsată. Ca și cum ar juca un rol.

— Doar gândesc.

— Și io la fel, dulceață.

E ceva ciudat, își zice Joan, cu vocile lor. Și cu felul de a spune „dulceață”.

— Chiar crezi că mai sunt? întreabă zgomotosul.

Sună iarăși normal, fără pic din tărăgăneala pe care i-a auzit-o cu doar o clipă în urmă. Așteaptă un răspuns de la cel cu vorbă domoală, dar nu-l capătă. Tăcerea e mult mai rea decât vorbitul. Or fi văzut vreo șuviță de păr pe după bolovani? Își înalță chiar în clipa asta armele, ridicând câte un picior ca să sară peste grilaj? Cel tăcut să fi dat doar din cap ca să răspundă? S-au oprit acolo și-și leagă șireturile sau își potrivesc părul prins în coadă? Au părul prins la spate, dar au cuțite? Sunt proști, isteți sau demenți? Există vreun plan, vreo intenție, vor să se sinucidă, sunt sadici, ce vor?

Și de unde ar putea ea să știe ceva? Nici nu i-a zărit măcar. Dușmanul e chiar acolo, și asta-i ocazia ei să afle ceva, orice, care s-o ajute să găsească o noimă în toate astea, însă nu are decât bucăți disparate – maimuțe, „dulceață”, algebra din liceu – care nu se potrivesc nicicum împreună.

Aude scârțâitul platformei de lemn sub picioarele lor.

— Hai, zice cel cu vorbă domoală.

— Da, domnule, să trăiți.

Un acces de râsete. Apoi ușa se închide, cu un *fuuup* de ventuză și un mic ecou. Își dă seama că scoate un sunet continuu, șoptit, în urechea lui Lincoln: un îndemn la tăcere. Sună ca un copil ce se preface că-i vântul. Însă nu se oprește, fiindcă băiatul e cuminte și nu e gata să-l audă iarăși vorbind. Brațele lui o cuprind și mai strâns. Dacă ar putea, s-ar face, împreună cu el, o statuie de gheață timp de-o oră sau două, de-o zi, pentru totdeauna, suficient cât el să nu-și mai poată aminti vocile celor doi.

Lincoln se zguduie în brațele ei, atingându-i cu creștetul capului mandibula.

— Îmi vine să te-nghit, șoptește.

Ea deschide gura să spună ceva, însă îi iese doar un soi de icnet slab. Înghite în sec și încearcă iarăși.

— Șșșt, zice.

— Îmi vine să te-nghit, repetă el, cu voce și mai slabă.

— Ah, pricepe ea în cele din urmă.

E una dintre primele glumițe care i-au ieșit lui Lincoln – înseamnă „îmi vine să sughit”. A crezut că asta-i prima lui poantă, însă acum își amintește – în vreme ce-și coboară privirea și-i cercetează fața, în vreme ce înclină capul și-i simte răsuflarea cu miros de unt de arahide, probabil ultima gustare luată – că și înainte să poată vorbi se prefăcea că-și bagă nasul în cafeaua ei și soarbe, făcând-o să spună *Copiii mici nu beau cafea!,* la care el se zguduia de râs.

I se părea amuzant să pună piciorul pe o carte.

Îl desprinde ușor de la pieptul ei și-l așază pe genunchi.

— Încearcă să-ți ții respirația în gură, apoi s-o înghiți, îi șoptește.

— Îmi vine să te-nghit, zice el iarăși, de data asta încruntându-se.

Se uită nedumerită la el preț de câteva secunde până ce-și dă seama: ea râde întotdeauna când îl aude făcând gluma cu „sughit-înghit”. Despre asta e vorba: el știe că o să râdă și n-a râs, deci mai încearcă o dată.

— Ce haios, șoptește și scoate un sunet care speră să treacă drept râs.

Se aud focuri de armă. Nu se mai gândește la ele ca la baloane sparte. Tresare, însă știe chiar în clipa aceea că nu sunt foarte aproape. Focurile se aud în rafale, totuși, fără prea multă pauză între ele.

Se gândește la vocea domoală spunându-i vocii gălăgioase că trișează. Câte treizeci odată.

Lincoln sughițe iar. Nu zice nimic despre focurile de armă, și nici ea.

Se uită la ce-i înconjoară. Se mișcă doar copacii.

Telefonul îi revine brusc la viață. Se zbuciumă pe pământ, anunțându-și prezența chiar și când îi lipsește sonorul. Se uită la ecranul luminat și ia mobilul ca să-i oprească vibrația.

Nu peste mult se va face întuneric beznă, iar ecranul telefonului va fi mai ușor de observat. Telefonul devine o problemă mai mare.

Sunt în fața grădinii zoologice, îi scrie soțul. *Poliția a blocat complet accesul, însă suntem un grup pe strada Essex care așteptăm. Deocamdată cam zece, și toți întrebăm de persoane care mai sunt înăuntru. Deci mai trebuie să fie și alții cu tine acolo. Poliția nu ne spune nimic.*

Cugetă la mesaj, nesigură ce anume ar trebui să-i spună lui Paul. Știe că mai sunt și alții aici. I-a văzut întinși pe alee. Și poliția greșește: nu e vorba de un singur trăgător. Trebuie să-i spună asta, dar ar însemna să-i spună și că cei doi bărbați au fost aproape la o lungime de braț de ea.

Trebuie să-i răspundă.

Au intrat în zoo? Poliția? scrie ea.

Încă nu știu. Nici nu văd intrarea. Au zis să așteptăm aici. Au zis că o să se ocupe. Nu știu ce pot să mai fac.

Simte o străfulgerare familiară de agasare – bănuiește că Paul se așteaptă, de fapt, să-i spună ea ce-i de făcut. Sunt momente când are impresia că ea trebuie să se ocupe de toate – să știe ce să-și ia Lincoln cu el în excursie și când s-a terminat cu exterminarea și când expiră laptele – și de ce, până la urmă, sunt o mie de lucruri mărunte care cad în cârca ei, iar Paul e atât de bucuros să i le lase în cârcă? De ce, până și acum, o face pe ea mai responsabilă? Mai vinovată?

Se uită la mesajul lui și literele acelea negre și nepăsătoare i se par de netolerat.

Și totuși tânjește după scrisul lui de mână. Îi lasă pe blatul din bucătărie, în fiecare dimineață, câte un bilet: *Sunt îndrăgostit de tine, mai ales de fundul tău* și *Ești tot ce am mai scump pe lume*. Îi face cafea, să fie fierbinte când se trezește Joan, cu toate că el nu bea așa ceva.

E dansatorul cel mai șleampăt pe care l-a cunoscut vreodată.

Suntem în regulă, scrie. *Măcar n-avem mascote pe-aici.*

Scenariul cel mai groaznic, răspunde îndată el, aproape izbutind s-o facă să zâmbească.

În articolul de pe net se zicea că e un singur trăgător. Sunt doi de fapt. I-am auzit când au trecut.

Lui Paul îi ia mai mult decât s-ar fi așteptat ca să răspundă. Își imaginează cu siguranță lucruri și mai groaznice, chiar și știind că nu s-au întâmplat.

Au trecut pe lângă tine? tastează.

Nu ne-au văzut. Spune la poliție că sunt sigur doi. Dar nu le-am auzit decât vocile. N-am văzut nimic.

O să le spun.

Știe că Paul vrea să zică mai multe, însă nu-i oferă ocazia. Scrie că trebuie să fie pe față acum și că-l iubește, el îi răspunde la fel și ecranul telefonului se întunecă iarăși. Întunericul vine cu un fel de ușurare.

— Gata cu înghițitul? își întreabă fiul.

— Așa cred, zice Lincoln.

Încearcă să-și recapete dispoziția potrivită pentru a vorbi cu el – dar încetișor, cât mai încetișor cu putință – pentru a face totul să pară normal și în regulă. O parte însemnată a rolului de părinte e să te prefaci că ai dispoziții pe care nu prea le ai, de fapt. S-a mai gândit la asta ascultând cu orele tiradele omuleților de plastic încleștați în bătălii, însă acum i se pare că poate bătăliile acelea interminabile erau un lucru bun – poate erau ca o repetiție.

Se pricepe să se prefacă. O să înceapă iar, din clipă în clipă.

Se holbează la iarbă. I se pare că vede un șarpe, însă nu-i decât un băț. Și iarăși au început să urle sirenele, deși acestea din urmă, e limpede, nu se aud dinspre parcare. Sunetul se intensifică, venind de departe și apropiindu-se treptat. I se pare că aude o mașină de pompieri – ori două, trei – și nu una de poliție, deși n-ar ști să pună degetul pe diferența dintre ele.

Când cuvintele îi ieșeau încă nelegate bine, Lincoln avea obiceiul să sune la pompieri din scăunelul său din mașină, strângând în pumn un telefon de jucărie cu luminițe: *Alo, pompier. Foc în orașul mare. Adu cască. Cizme și haină. Și topor. Și furtun.*

Nu știe sigur de ce nu poate rămâne aici, în acest moment. Cu acest copil, aici de față. Pare decisă să aducă la viață versiuni vechi ale lui, care plutesc în jurul ei, călduțe, unduitoare.

— Aud sirene, zice el.

— Și eu, răspunde Joan.

Copilul încuviințează din cap.

— Crezi că a luat foc grădina? De la arme?

— Nu cred.

— Poate oamenii răi au și bombe.

— Nu cred că au.

— Aceia erau oamenii răi? întreabă Lincoln. Cei pe care i-am auzit vorbind? Cel care vorbea despre animale? Și larve?

Joan își amintește că băiatul a învățat la grădiniță despre larve. Poate atunci când a studiat fluturii. Lincoln ascultă, întoarce și răsucește câte ceva în minte, e ca și cum ar lustrui o piatră prețioasă, apoi ar scuipa pe produsul finit. A crezut că tăcerea lui s-a datorat faptului că era distras de sughițat, însă nu făcea decât să-și lustruiască alte gânduri.

— Da, ei erau oamenii răi, confirmă Joan.

— Dar râdeau.

Are o problemă să accepte asta. Crede că răufăcătorii n-ar trebui să zâmbească. *Cum ar putea un om rău să se bucure?* întreabă.

Își trece degetele peste pumnișorii lui.

— Mai ții minte că uneori oamenii răi se bucură că le fac rău altora? zice și, chiar în clipa când întreabă asta, se gândește la el zicând *știi, mami, citim despre oameni răi, dar eu nu cunosc niciun om rău. Toți pe care-i cunosc sunt buni.*

— Deci oamenii râdeau fiindcă cred că-i amuzant să faci rău altora? întreabă Lincoln.

— Da.

Copilul clatină din cap.

— Nelegiuiți, zice.

Se uită la chipul lui, care e calm, gânditor. Genele lungi coboară când clipește și totul la el lasă impresia de rotunjime și moliciune. Pediatrii îl socotesc un copil „frumos în mod obiectiv”.

După ce s-a născut, Joan îl declarase un George Clooney al bebelușilor. Paul i-a zis că Muddles era un George Clooney al tekelilor, la care ea, firește, a replicat că și el era un George Clooney al soților, la care el a observat că Joan se înconjurase doar cu exemplare de George Clooney. Și ziua aceea când încercase să mănânce supă de cocos cu Lincoln adormit pe umărul ei și-i vărsase supă pe spinare, făcându-l să miroasă a iarbă de lămâie pentru tot restul după-amiezii.

Vântul se întețește. Își simte pielea brațelor înfiorată de răcoare.

— Ți-e frig? îl întreabă pe Lincoln.

— Nu.

E probabil adevărat. E fierbinte ca un cuptor.

— Să-mi spui dacă ți se face frig, zice Joan.

— Îți spun.

Ah, de-ar fi așa de simplu. Dacă ar putea să creadă că o să-i spună mereu de ce are nevoie. Ce gândește. Ce vrea.

Pinii din jur au partea de jos a tulpinilor acoperite cu plasă de sârmă. Probabil că răposatul porc-spinos le rodea coaja. Pe iarbă e răspândit un strat fin de ace – nu le-a observat decât după ce s-au așezat, acum însă simte vârfurile ascuțite înțepându-i picioarele și palmele. Aude în depărtare un elicopter, și scrutează cerul, dar nu se vede nimic. Aude des elicoptere, îndreptându-se spre spitalele din centru, iar pulsul elicei are mereu ceva în egală măsură liniștitor și dătător de fiori: sunetul înseamnă că cineva a fost rănit grav – vreo mămică izbită de un camion? un adolescent care a sărit de pe pod? –, dar mai înseamnă și că există un protocol la fața locului. O soluție aflată în desfășurare.

Elicopterul se aude tot mai slab, apoi vine un alt sunet. Preț de câteva secunde, își încordează auzul ca să surprindă ultimele sunete ale elicopterului, nu vrea să-l lase să plece. Dar până la urmă nu are încotro, fiindcă un alt sunet capătă întâietate.

Un plâns de copil mic.

Un bebeluș.

Nu-i vine să creadă la început, însă țipetele se aud tot mai tare acum și știe că nimic altceva n-ar putea explica acele sunete. Nu sună ca un copil real – plânsetele sunt sacadate și nazale, aduc mai degrabă cu o păpușă al cărei stomac e apăsat.

Știe că nu e o păpușă.

Vede ceva mișcând dincolo de gard, lângă desișul de bambuși. E mai întâi o foială în întuneric, nu foarte diferită de mișcarea unei crengi îndoite de vânt, apoi începe să se distingă o siluetă, separându-se din umbre, iar silueta e a unei femei cu păr lung, lăsat pe spate în bătaia vântului. Are brațele încrucișate peste piept și pășește cu șovăială. Femeia e încă în umbră, așa că brațul ținut îndoit ar putea fi gol sau ar putea să sprijine nimic altceva decât un pulover voluminos sau o poșetă.

Însă orăcăielile copilului o dau de gol. Femeia nu ține lipită de corpul ei o poșetă.

— Aud un bebe, zice Lincoln.

— Șșșt. Nu vorbi.

— Dar ce caută aici un bebe?

Joan privește cum femeia înaintează de-a lungul lăstărișului de bambus și i se pare că aude un soi de murmurat, deși s-ar putea să fie doar aerul toamnei. Bănuiește că femeia încearcă să-și liniștească copilul, fiindcă face toate mișcările mărunte care însoțesc asta – se bâțâie abia sesizabil, chiar și în mers. Se leagănă de la talie în sus, trecându-și palma, probabil, peste un căpșor. Însă copilul nu tace, deși în plânsul lui e ceva înfundat acum, nu se mai aude așa de strident, iar Joan știe că mama – trebuie să fie mama, nu? – a lipit fețișoara copilului de umărul ei.

— Îl văd, îi scapă un chiot lui Lincoln. Uite-l.

Îi acoperă gura cu palma. Buzele lui pe degete intensifică aducerea-aminte a corpului – își amintește cum era să-l strângă la piept în vremea în care picioarele i se puteau cuibări compacte, rânduri de grăsime condensată în curbura brațului, potrivindu-se perfect cu trupul ei; își mai amintește și cum se simțea încercând să-i potolească plânsul.

Însă acum Lincoln se opune, încercând să-i îndepărteze mâna. Îi ia palma de pe gură.

— Șșșt, face.

Uneori, mai de mult, gura lui i se lipea de bărbie ca o ventuză. Îl așeza în echilibru pe antebraț, aproape de sine, și mergea așa prin casă, iar el călătorea legănându-se, elastic și moale precum cauciucul.

— Te rog.

Două cuvinte slobozite prin aer. Cu siguranță că femeia vorbește cu bebelușul și nu cu altcineva care-ar putea să asculte. E panică în lume.

— Ce fac acolo? întreabă în cele din urmă Lincoln, în șoaptă.

— Încearcă să se ascundă, îi zice Joan în ureche. La fel ca noi.

Mama și copilașul sunt la vreo zece sau doisprezece metri de locul unde s-au aciuat ea și Lincoln. I-ar fi ușor lui Joan s-o cheme. Să-i spună femeii că sunt șanse mari ca bărbații să fie încă prin apropiere. Ar putea-o avertiza sa rămână pe-afară, să nu pună piciorul prin săli, fiindcă pe-acolo vânează cei doi. Ar putea să-mpartă cu ei ascunzătoarea asta, pe care a început s-o creadă apărată, sigură și greu de găsit. I-a salvat deja o dată.

Bebelușul face mult zgomot.

Dacă și-ar anunța prezența, femeia ar vrea să li se alăture, nu? Să stea lângă ea și să încerce să se liniștească?

Dar copilul e tare gălăgios.

Dacă o femeie cu copil mic îți cere ajutorul, cel fel de om ai fi să spui nu?

Când Joan vede femei cu sugari, le invidiază, tânjește după greutatea lor în brațe, vrea să cuprindă bebelușul străinei, să-i miroasă capul și să-și treacă un deget prin mijlocul pălmuței lui, fiindcă, oho, ce i-a mai plăcut senzația asta, să simtă un trupușor lipit de ea, și s-a întrebat dacă să-i spună lui Paul că i-ar plăcea mult să mai aibă un copil, cu toate că au fost de acord că unul e suficient. Când vede femei cu bebeluși în brațe, poftește și ea.

Copilașul ăla, cu pielea capului precum șervețelele de hârtie. Cu guriță văicăritoare. Dând din mânuțe.

Nu strigă după femeie. O vorbă nu scoate.

Însă privește silueta înnegrită a femeii cum trece dincolo de tufele de bambuși, legănându-se, în tot timpul ăsta, de la brâu în sus. Copilul nu se domolește. Apoi silueta și sunetul pier, lăsând-o iarăși singură cu Lincoln.

6:17 p.m.

— Mami, vreau pipi.

Băiatul ăsta are vezică de oțel. Aproape niciodată nu cere la baie.

— Poți să faci ca un cățeluș? șoptește ea.

— Nu vreau ca un cățeluș. E prea întuneric.

Are dreptate în privința beznei. Cerul e de un albastru întunecat. Își vede mâna dacă și-o ridică înaintea feței, dar numai conturul.

— Poți să vezi destul de bine, zice.

— Vreau la toaletă, zice el ridicând prea tare vocea. La o toaletă adevărată. Cu ceva de tras apa.

— Uite ce, îi zice Joan. Oamenii răi sunt încă pe-acolo. Trebuie să fii foarte liniștit, ca să nu ne găsească. După ce vin polițiștii, o să plecăm acasă. Dar până atunci trebuie să faci ca un cățeluș.

Se gândește la asta. Când l-au învățat la oliță, luni întregi n-a vrut să stea pe ea decât dacă i se dădea voie să poarte o cască de biciclist.

— S-ar putea să mă audă cum fac, zice. Și mă împușcă. Joan simte că-i arde nasul – preludiu la izbucnitul în lacrimi, iar gândul ăsta e și el un junghi de panică. N-o poate vedea plângând.

— N-or să te audă, zice. Iar eu sunt aici, aproape.

Și pot opri gloanțe, ar vrea să adauge. *N-o să te las să pățești nimic, simt mai puternică și mai rapidă, și mai deșteaptă decât orice ar putea să existe pe-acolo.* Și, de fapt, nici măcar nu trebuie să zică toate astea, fiindcă el crede totul deja. Și-ar dori să poată crede și ea.

Buza de jos îi tremură lui Lincoln și vede cum umerii au început deja să i se zgâlțâie. Vede, pentru prima dată, frica pe chipul său.

— Mami, zice pășind spre ea, vreau să te alint.

N-a mai făcut asta de mult, în afară de rutina matinală – e vechea sa parolă pentru neliniște, pentru intratul într-o încăpere aglomerată unde nu recunoaște fețele. Joan desface brațele, iar Lincoln se îngroapă în ea, lipindu-și fața de gâtul ei. Mâinile i se încurcă în părul ei. Când era micuț, obișnuia să-și încurce așa degetele în păr când îl alăpta și încetase să-și mai prindă părul la spate fiindcă degețelele lui zvâcneau prin aer, căutând încăpățânate.

— Ești băiatul meu, zice.

Își simte umerii proprii relaxându-se când îi absoarbe copilului greutatea. Se poate ca asta să spună ceva groaznic

despre ea, faptul că are nevoie de el ca să o liniștească. Lincoln își freacă nasul de mandibula ei, respirând parcă prea sacadat. Se trage un pic înapoi și Joan simte o dunguliță de secreție nazală străbătându-i bărbia.

Își freacă nasul ud de clavicula ei.

Joan își apucă gulerul bluzei, întinzând bumbacul, și-și șterge mucii de pe bărbie. Uneori e încă surprinsă când nu simte repulsie. Dacă sunt ai lui, nu.

E un fel de intimitate mult diferită de cea față de un amant, de pildă. În cazul unui amant s-ar putea să te simți confortabil cu corpul tău și al lui, să ai sentimentul că trupul lui îți aparține și că al tău îi aparține; ai putea simți libertatea neîngrădită de a-ți lăsa palma pe coapsa lui, de a-ți lipi gura de a lui în felul care știi că-i place, de a-l lăsa să se lipească de tine, pelvis peste pelvis – însă în ultimă instanță rămâneți totuși două corpuri diferite, iar plăcerea vine din diferență.

Cu Lincoln, bariera dintre cele două individualități e neclară. Îl îmbăiază și-i șterge orice fluid corporal, iar el îi bagă degete în gură sau își recapătă echilibrul punându-i o mână pe creștet. Îi trece în revistă pistruii și alunițele la fel de grijuliu pe cât ține socoteala propriilor bubițe și julituri. Nu știe, nu cu adevărat, că este separat de ea. Nu încă. Deocamdată, brațul ei e la fel de accesibil ca brațul propriu – mădularele ei sunt în egală măsură ale lui.

Sunt interschimbabili.

— Încă mai vrei la toaletă? întreabă cu gura lipită de tâmpla lui.

— Cred că pot să mă mai abțin un pic.

— Nu, zice. Nu știm când o să mai fim pe lângă vreo baie. Ar trebui să faci acum. O să fie bine.

Copilul clatină din cap.

— O să fiu aproape, zice ea. Poți să faci chiar aici, dacă vrei.

— Unde stăm jos? zice el părând oripilat.

— Nu, uite acolo. Vezi unde-i buruiana aia mare?

Îi simte capul ridicându-se și răsucindu-se.

— Trebuie să-mi dau jos tenișii, zice dându-i drumul, iar Joan știe că l-a convins.

— Șșșt. Un pic mai încetișor. Și nu-ți da jos tenișii.

E mult mai complicat dacă rămâne fără încălțăminte.

— Altfel o să rămâi în picioarele goale în praf.

Sunt momente în care nu-l poate clinti nici atâtica. Dar sunt și unele când copilul e ca o odaie pe care-o știe atât de bine, încât se poate mișca prin ea pe întuneric.

— Nu-mi place praful pe tălpi, zice.

— Știu.

Pornește exact spre buruiana pe care i-a arătat-o ea și începe să-și dea jos pantalonii, fără să se atingă de încălțăminte. Odată ce începe, sunetul urinei izbind tulpinile plantelor e parcă nesfârșit, făcând-o să se întrebe, într-o doară, dacă nu cumva a greșit crezând că zgomotul ăsta n-o să conteze. Însă în sfârșit e gata și e preocupat să nu-și fi scăpat câțiva stropi pe tenișii, iar ea îi spune să nu-și facă griji și-i întinde un șervețel umed din geantă ca să se șteargă pe mâini.

— Mami?

— Mm?

— Nu vreau să mai stau aici.

— Știu, scumpule. Dar șterge-te pe mâini.

Lincoln își lasă privirea pe șervețelul umed, îl ține între degete, nemișcat.

Joan se uită în gol în beznă, atrasă de niște punctulețe de lumină – licărul unui felinar stradal, o licărire mai slabă de undeva de după copaci, luna. Aruncă o privire la telefon. Întunericul a schimbat lucrurile, știe asta. Mereu a preocupat-o ca telefonul să nu facă zgomot, însă mai este și lumina de la ecran. Lumina este acum ceva rar, care stârnește bănuieli. Dar trebuie să mai fie vești noi. Nu cumva, la un moment dat, ar risca mai mult dacă nu s-ar uita pe telefon? Îl umbrește cu palmele, ferind ecranul, și când îl pornește, lumina e totodată prea intensă și de-o dulce familiaritate. Întreaga lume e acolo, într-un pătrat mic și neted.

Se ghemuiește deasupra telefonului. Vede însă când verifică pe www.wbta.com, aceleași două paragrafe. Caută pe alte site-uri locale de știri, însă nu e nimic pe ele. Verifică și la CNN, așa ca să fie, dar nu e decât o fotografie a intrării în grădina zoologică – un cadru parcă prea perfect. O bandă cu Ultima Oră apare pe colțul pozei, iar dedesubt e scris „Atacul armat de la grădina zoologică Belleville se transformă într-o luare de ostatici”.

Simte pe gleznă impactul unui șervețel umed.

— Nu vreau să mă șterg pe mâini, anunță Lincoln.

— Șșșt, în șoaptă, Mami citește ceva.

— Nu vreau să mă șterg pe mâini! strigă Lincoln atât de tare, c-o face să tresară.

— Gura! șuieră lăsându-și în poală telefonul. E prea tare! Or să te audă.

Lincoln o privește lung, iar Joan lasă să-i scape o expirație lungă. Îl ia de palmele nesterse și-l aduce mai aproape de ea. Când vorbește, s-a mai calmat.

— Știi că nu-i voie să facem gălăgie, șoptește. Și că mereu ne curățăm mâinile după ce mergem la toaletă. Altfel o să te-mbolnăvești.

Nu e sigură, chiar în momentul în care rostește cuvintele, ce i-a venit să-i țină o prelegere despre igienă.

Luare de ostatici.

Ostatici.

— Vreau să mă îmbolnăvesc, zice Lincoln. Îmi place să fiu bolnav.

Joan pleacă ușor capul. Vocea lui a căpătat iarăși volum. Se extrage din plasa gândurilor proprii și-și concentrează din nou întreaga atenție asupra lui. Nu-l poate învinui că face nazuri. Se ascund de oameni înarmați. Dar mai e și vremea cinei, iar dispoziția lui e direct legată de nivelul de zahăr din sânge. Foamea nu poate decât să-i crească. Dacă nu-i dă de mâncare, va începe să se smiorcăie, să plângă, posibil să țipe.

— Îți place să fii bolnav? Zice Joan.

— Da, spune copilul pe un ton sfidător.

Prea tare prea tare prea tare. Din nou junghiul terorii și din nou Joan încearcă să-l ignore.

— Șșșt, zice ușurel.

Cu delicatețe. Ca și cum ar turna precis o linguriță de sirop de tuse ori i-ar îndrepta o șuviță de păr – atingerea e totul.

— Știi, Superman nu se-mbolnăvește niciodată.

— Ba da, dacă e kriptonit pe aproape, răspunde Lincoln făcând-o să simtă un fior de triumf, cum trebuie să fi simțit, își imaginează, Edmund Hillary când a ajuns în vârful Everestului.

— Kriptonit verde, lămurește el. Ca în *Blestem într-un flacon* și *Skrag, Cuceritorul Pământului.*

— Îmi place povestea cu Skrag, zice Joan.

Îi vede schimbarea din expresia feței încă înainte de a-și ridica bărbia și a-și trage umerii în spate. E pătruns de spiritul rebeliunii.

— Nu-mi place aia, zice.

— Nu? Credeam că-i una dintre preferatele tale.

— E cea mai puțin preferată.

Nu vrea să-i mai ofere niciun prilej pentru căpoșenie.

— Bine, încuviințează.

— E o carte foarte proastă.

— Bine. Dar nu vorbi așa tare.

— E cea mai proastă carte de benzi desenate.

Dacă devine beligerant, va născoci argumente. Joan își trece o palmă peste față, și o satisface felul în care își simte pielea întinsă și fermă. Își apasă pleoapele, simțindu-și globii oculari tari sub buricele degetelor, și când în cele din urmă își trage deoparte mâna și-și linge buzele, simte gust de praf și sare, iar gustul nu-i neplăcut.

— Vrei să te joci cu figurinele? îl întreabă.

— Nu, zice el, prea repezit.

Nu se pune când răspunde atât de repede. Joan așteaptă. Îi vede gândurile pe chip. Își schimbă opțiunea.

— Aș vrea, te rog.

Iar lucrul acela întunecat, partea încăpățânată și năzuroasă, a dispărut acum. La fel de iute cum a apărut, adică așa cum se-ntâmplă de obicei. Și-o să se ivească iarăși, La fel de rapid. Însă o să se ocupe de asta când va fi cazul.

Deschide geanta și se face că scormonește și caută, însă în cealaltă mână are telefonul, la care se uită pe furiș. O neliniștește atât lumina ecranului, cât și faptul că Lincoln e frustrat de atenția ei împărțită, însă îi vine în minte că poate era vreun link către un articol întreg sub fotografia cu grădina zoologică. Îi trebuie doar câteva mișcări ale degetului mare ca să scaneze prin scurta coloană de text.

Echipa Swat a ajuns la fața locului.

Poliția nu a comunicat detalii.

Martorii au dat declarații contradictorii.

Încă nu-i nici măcar o știre ca lumea. Sunt mai multe lipsuri decât substanță.

— Mami? Figurinele? zice Lincoln punându-i o mână pe umăr.

— Acum le scot, zice încercând să priceapă.

Oare poliția are încă impresia că e un singur om vinovat? Și că omul s-a baricadat într-o încăpere undeva? Cred ei că pericolul e pus sub zăvor?

— Mami? face iarăși Lincoln, mai tare, cu oarece iritare în ton.

Se întoarce spre el și scoate, în cele din urmă, o mână de omuleți de plastic din poșetă. I-i dă, nu foarte sigură că-i o alegere înțeleaptă – niciodată nu tace când își desfășoară bătăliile imaginare, sunt dispute și provocări între personaje –, dar la altceva mai bun nu se poate gândi acum.

Dacă e gălăgios, îl va face să înceteze.

De parcă ar fi mereu așa de ușor. De parcă l-ar putea liniști la comandă.

— S-ar putea să inventez o poveste, zice Lincoln străduindu-se să-și facă omuleții să stea în picioare pe pământul denivelat. Prădătorul îl am?

— Așa cred, zice Joan strecurându-și o mână în geantă.

Își bagă telefonul înăuntru: sunt mai multe șanse să rateze un mesaj text dacă-l ține acolo, însă poșeta o să blocheze lumina ecranului. Întoarce capul și studiază peisajul din jur centimetru cu centimetru – copacii, desișul de bambus, linia trenulețului și spațiul înconjurător – fără să sesizeze vreo mișcare în umbre. Aude un sunet sfredelitor, departe, care ar

putea fi plânsul unui bebeluș. Nu e prima oră când l-a auzit. Nu e sigură că e real.

— Mami, l-ai găsit? zice Lincoln.

Pipăie fundul genții, care e o orgie de figurine de supereroi. Simte cheile, niște pixuri și ceva cleios ce i se vâră sub unghii, dar și brațe mici, picioruțe și coifuri. Scoate o figurină – nu, e Femeia Minune. O lasă să cadă la loc și-și continuă excavația.

Aha. Predator. Îl scoate la iveală și-i dezlipește de pe cap o stafidă veche.

— Uite, zice și i-l întinde lui Lincoln.

A cumpărat figurina fiindcă era de vânzare cu doi dolari la librărie, iar Lincoln căuta mereu personaje care să facă pe extratereștrii. Apoi într-o noapte, zapând, văzuse vechiul film cu Schwarzenegger, o versiune editată, fără vorbe urâte și râuri de sânge, așa că-l lăsase pe Lincoln să se uite, numai că acum, la televizor, pot să spună cât vor *Nu te blegi* și *Luate-ar dracu',* așadar, cum să lași un copil de patru ani să se uite la orice?

Lui nu i s-a părut înfricoșător. S-a uitat cum un om e despicat în două, atârnat de un copac, și-a zis *O, crezi că alea erau intestinele lui?*

Îi plac organele.

— Crezi că poate fi un zombi? întreabă Lincoln mângâind cu un deget capul minuscul al extraterestrului.

— Sigur, zice ea.

Se poate să existe niște ostatici. Cei pe care i-a auzit împușcând în dreapta și-n stânga prin sălașul maimuțelor e posibil să fi strâns laolaltă câțiva prizonieri neajutorați și întreaga teroare să se fi concentrat într-o singură încăpere de coșmar. Poate că singura greșeală pe care a făcut-o poliția – sau CNN – a fost să aprecieze greșit numărul trăgătorilor. Sau poate că poliția evaluează greșit întreaga situație.

Oamenii ăia întinși pe beton, sângerând, unii dintre ei erau încă vii, nu? Și au nevoie de îngrijiri medicale, nu? Au nevoie ca poliția să intervină cât mai iute cu putință. Și dacă trăgătorii încă hălăduiesc prin zoo, la vânătoare, atunci nu-i vreme de așteptat. Nu-i timp pentru precauție.

Ar putea spune asta poliției. I-ar putea cere lui Paul să le spună.

Dar dacă sunt ostatici acolo? Dacă greșește, dacă le spune să dea buzna acolo și din cauza asta moare și mai multă lume? Dacă pistolarii s-au închis într-o cameră, iar ea și Lincoln sunt acum în siguranță?

Dacă trăgătorii sunt de cealaltă parte a gardului și o să se aleagă cu un glonț în cap fără să apuce măcar să-l simtă? Dacă n-o să poată face nimic ca să-l apere?

— Zombii au piele verde, zice Lincoln.

— Da.

În noaptea în care s-au uitat la *Predator,* era surescitat. *Predator se-ntoarce în spațiu?* întrebase țopăind pe covorul din salon. *Ce-aș putea folosi pentru o navă spațială? E Predator băiat e doar el singur are prieteni se duce la dentist vorbește engleză poate trăi pe Pământ poate respira aer e adevărat chiar există în junglă de ce râde la sfârșit îi curge sânge ca și nouă?*

O să fii mămica mea pentru totdeauna?

Întrebase și asta, nu la mult timp după ce se uitaseră la oameni jupuiți, la brațe smulse și la ceruri luminate de explozii.

Pentru totdeauna, zisese Joan. *Când o să fiu mare, tot o să fii mămica mea?*

Tot.

Și pot să mai stau cu tine când o să fiu mare?

Fir-ar nu, șoptise Paul trecând pe după canapea și suflându-i cald în ureche, însă ea zisese *Firește.*

Fiindcă vreau să fiu cu tine mereu, rostise apoi Lincoln cu mânuța pe brațul ei, în cuta unde bicepsul se întâlnește cu antebrațul.

N-o să mai vrea asta, firește. Dar e un gând frumos.

— Mami, hai să-ți spun ceva, zice acum, iar Predator – adică zombi – pare să scormonească pământul după ceva. Nu toți zombii sunt răi.

— Nu?

— Nu. Există și zombi polițiști, și slujba lor e să-i prindă pe zombii răi și să-i bage într-o gaură mare. Asta se folosește pentru închisoare la zombi.

— Șșșt, zice ea cu întârziere. Un pic mai încet.

Lincoln își continuă povestea, iar ea dă din cap ascultându-l, în vreme ce pentru a mia oară – a milioana oară – trece cu privirea peste copaci și peste bezna din jurul lor. Lincoln își manevrează omulețiii mai mult după pipăit acum, deși se vede o geană de lună și o luminiță slabă în curtea din spatele lor. Îi vede conturul capului, vede siluetele copacilor și acoperișurile clădirilor. Totul în jurul ei are o formă.

O formă vagă. Însă ar trebui să aibă grijă pe unde pășește dacă ar vrea să iasă din îngrăditura lor – nu mai deslușește gropile și pietrele desprinse care ar putea apărea la fiecare pas.

Cum or fi aleile grădinii zoologice? Mai luminează neoanele? Mai sunt corpuri de iluminat stradal pe margini, arătând drumul? Dacă sunt lumini va trebui, firește, să le evite. Asta dacă s-ar duce undeva.

Dacă s-ar duce amândoi undeva, oriunde.

Nu ar trebui să fie așa. A citit despre destule atacuri cu arme – e încrezătoare că știe cum funcționează. Trăgătorul intră, împroașcă totul cu gloanțe, oamenii cad, morți, răniți sau prefăcându-se, e o atmosferă de iad, însă se și termină în câteva minute, iar poliția intervine și trăgătorul ori se împușcă, ori îl omoară poliția. E un model oribil, dar e un model. Are ceva previzibil și asta i s-a părut mereu cel mai groaznic lucru. Omorurile de acest fel sunt suficient de comune pentru a da naștere unei secvențe ce cuprinde o avalanșă de știri de la fața locului, poze urâte cu pistolarii uciși și poze zâmbitoare din vacanță cu victimele, mesaje pe Facebook și „hai să ne dăm seama de unde au făcut rost de arme” și declarații ale familiilor victimelor. Vrea predictibilitate acum. Vrea modelul standard.

Asta – pustietatea și tăcerea, trupuri moarte zăcând încă acolo pe ciment după o oră – asta nu se-ntâmplă.

Are nevoie de o reevaluare. Să aștepte aici? Să stea ascunși, oricât de mult ar dura. Nu e singura opțiune.

Știe că perimetrul grădinii zoologice e închis – „perimetru”, ce cuvânt milităresc – dar nu-și poate zugrăvi o imagine mentală a felului în care arată zidurile. Le-a văzut cu siguranță în orele petrecute aici – se prea poate să fi fost la o palmă de ele. Din ce-s făcute – plasă de sârmă? Cărămizi? Și cât de înalte or fi? Oare au și sârmă ghimpată deasupra?

Se gândește că, dacă ar fi fost singură acolo, ar fi făcut un plan care să implice acele ziduri exterioare.

Paul nu suportă să zboare. Mereu vrea s-o țină de mână când decolează avionul. Încearcă să estimeze numărul de avioane care decolează din acel anume aeroport și-l înmulțește cu numărul aeroporturilor din toată țara, îi ies fel de fel de cifre și le tot socotește, calculând șansele imaginare ale unei prăbușiri cu avionul. Matematica îl liniștește.

Se întreabă care e suprafața grădinii. Ea și cu Lincoln ocupă aproximativ un sfert de metru pătrat. Și dacă grădina zoologică are 1,5 kilometri pătrați, dacă socotești în metri ies 1.500 de metri pătrați, ceva de genul, și dacă l-ar lua pe Lincoln de-acolo ar ocupa numai câte un sfert de metru odată, așa că șansele sunt una la 6.000 ca pistolarii să fie atunci în același spațiu.

Știe că matematica ei nu-i nici pe departe corectă.

— Aveam două picioare odată, zice Lincoln cu ceea ce crede el că e o voce de zombi. Dar n-ai ce face cu două. Îți trebuie doar unul.

Ceva se mișcă printre frunze și ace de pin. Are un moment de panică – atât de multe momente de panică, înșiruite unul după altul. Însă de data asta frica se spulberă repede. Lucrul, ce-o fi, e mic. O pasăre ori șopârlă, poate.

Când era mică, îi plăcea perioada nopții. Era așa de larg deschisă, iar casa mamei atât de înghesuită, cu toate ungherele dosnice pline de lucruri despre care nu voia să știe. Însă afară întunericul era altfel. Ieșea pe micul pătrat de ciment care servea de curte interioară, cu picioarele goale, și se așeza în scaunul de grădină cel plin de așchii – maică-sa nu se obosise să-i schimbe pernuța după ce prinsese mucegai – și încerca să surprindă diversele sunete. Brotaci, greieri și uneori lătrat de câine, apoi sunetul mașinilor în trecere și lanțurile de la leagăn scoțând clinchete în vânt. Era uluită, mereu, de zgomote, odată ce-și dădea silința să le observe.

Aici e la fel. Sunt straturi peste straturi de sunete. Doar că acum nu i se mai par minunate. Acum o fac să respire greu.

Aude iarăși plânsul bebelușului.

6:28 p.m.

S-a înteţit vântul, şi se aude acum un sunet nou – ceva ca nişte bile căzând pe podeaua unei bucătării. Un stejar de alături, ghiceşte Joan. Ghinde care cad pe ciment. Sună, preţ de o clipă, ca o puzderie de picioruşe tropăind.

Simte sub şold ceva tare. Scoate o piatră aproape cât pumnul de mare, care i se pare a fi un bulgăre de ciment, îl aruncă un pic mai încolo cu un zvâcnet al încheieturii, în vreme ce telefonul pâlpâie intermitent în poşetă.

Eşti acolo? întreabă Paul.

Ar vrea să-şi aibă bărbatul aproape. Teribil de mult. Nu vrea asta cu adevărat, firește – n-ar vrea să-l vadă pus în pericol –, dar se gândeşte la curbele dure ale trupului său lipit de al ei după ce sting lumina, la cum se cuibăresc ei coapsă peste coapsă, burtă peste spate, buricul ei lipit de spinarea lui.

Nu vrea să trebuiască să-i răspundă. Nu vrea să mai formuleze nimic în cuvinte.

I se dă un moment de respiro: o alertă de ştiri se zbuciumă pe ecran. Simte fiorul anticipării, e uşurată că până la urmă telefonul a adus răspunsuri adevărate. Ceva s-a întâmplat – vine poliţia. Pistolarii sunt morţi. Şi, chiar în vreme ce posibilităţile i se cern în minte, scoate telefonul şi citeşte, apoi citeşte iar, şi din nou, fiindcă ce citeşte acolo n-are nicio noimă.

Zeci de persoane ucise în urma unei inundaţii în Texas, scrie pe ecran.

E de neconceput ca şi în altă parte decât aici să moară oameni. E de neconceput să mai fie şi alte locuri ca acesta. Se holbează la cuvinte, apoi alungă cu un gest ştirea de pe ecran. Se uită spre Lincoln, care stă în fund cu Predator în palma întredeschisă.

Trebuie să-i răspundă lui Paul.

Aşteptăm, tastează. *Mă întrebam dacă ar fi cazul să fac altceva.*

Nu apucă să mai gândească până ce cuvintele lui se materializează – fără pic de incertitudini în şirul de litere.

RĂMÂI ACOLO.

Oare crede, se-ntreabă Joan, că literele mari sunt mai convingătoare?

Ştii că – începe să scrie, apoi degetele i se opresc şi le priveşte, arcuite în lumină, gândindu-se că e o poziţie de dansatoare de hula şi e cât se poate de conştientă că a căzut în extaz în faţa degetelor proprii.

O secundă. Două. Trei secunde.

Ascultă.

Ceva a făcut-o să se oprească. Știe că este *ceva* cu puțin timp înainte să-și dea seama că *ceva* a fost un sunet.

Și îl aude iar. E un sunet pe care l-a emis ea însăși pe aleile șerpuitoare de ciment – alunecarea unui pantof pe bucățele de pietriș desprins. Un scrâșnet și un râcâit. Posibil o șoaptă. Vine de pe cărarea de după gardul de sârmă, din aria vastă și întunecată de dincolo de împrejmuirea lor.

Închide telefonul la repezeală și-l trage pe Lincoln spre ea. Simte că parcă dintotdeauna s-a îndreptat așa spre el, l-a luat în brațe încordată, neliniștită să-l știe la distanță – *nu așa de departe nu așa de tare nu așa de repede* – cu excepția dăților în care, firește, trage el de ea, neliniștit de distanța dintre ei.

Manii, te log, sus, avea obiceiul să zică în vremea în care nu stăpânea încă pronunția r-urilor.

Sus te log, te log.

Cercetează întunericul – acum e complet – și nu vede nimic dincolo de țarcul lor. Știe că bambusul e acolo, știe că-s acolo și liniile trenulețului și aleile, speră că poate și femeia cu bebelușul e iarăși pe-acolo, ori altcineva care-și caută ascunzătoare, iar de data asta îi promite lui Dumnezeu, de data asta are s-o strige, o să-i ajute și-o să împartă ascunzătoarea cu ei, dacă totuși ăsta e zgomotul acela.

Nu poate vedea. Însă aude.

Acum șoapte, de neconfundat. Șoapte bărbătești auzindu-se slab, ca dintr-o stație radio.

Nu s-au baricadat în vreo cameră.

— Liniște, îi zice lui Lincoln, deși copilul nu scoate un sunet. Oameni răi.

— Ce…? începe el, însă îi șâșâie și el o ascultă, iar Joan înalță o rugăciune scurtă de mulțumire și, chiar în timp ce o zice, se întreabă iarăși dacă Dumnezeu o pedepsește pentru că a crezut că al ei copil e mai important decât copilul altei femei. Ar face-o iar, fără să stea pe gânduri, nu-i poate părea rău cu adevărat, cu toate că simte apăsarea grea a vinovăției. Uneori își pune la îndoială ideile despre Dumnezeu.

Se apropie, își zice, au ajuns aproape sigur pe cărarea asfaltată ce se întinde paralel cu linia trenulețului. Aude pași, câte un fâsâit și râcâit când și când.

Umbrele sunt uniforme, neclintite.

Nu crede că ea și cu Lincoln sunt vizibili. Vede cu ochii minții becul ce atârnă din streașină acoperișului, peste platformă, și știe că marginea țarcului e iluminată, însă zona pietroasă unde s-au ascuns ei i se pare aproape neagră. Flutură din degete și abia le deslușește mișcarea.

Dar mai este și telefonul, posibilitatea ca ei să fi văzut lumina ecranului.

— Aici, zice o voce, încet, mai aproape decât s-ar fi așteptat, și i se pare cel mai înfiorător cuvânt pe care l-a auzit vreodată.

— Acolo? zice vocea cealaltă.

— Nu. Dincoace.

Încă nu-i poate vedea. Însă i se pare că au ajuns aproape de gard – la vreo șapte metri poate. Ori zece? Suficient de aproape cât să audă fiece cuvânt pe care-l schimbă între ei, deși trebuie să se străduiască pentru asta. Cei doi stau acolo, își zice, și așteaptă.

Au văzut-o oare? Se uită la ea chiar în clipa asta, cu armele ațintite?

O molie i se năpustește pe obraz, cu aripi grele. Deasupra pârâie o creangă. O șuviță de păr bătută de vânt îi nimerește în gură și n-o scuipă afară.

— Nu văd nimic, zice unul dintre ei.

— Șșșt.

Aruncă o privire spre telefon, pe care și l-a vârât sub coapsă, cu toate că nu poate vedea în beznă. E sigură că au văzut lumina ecranului și mai e sigură că o să-i caute până ce-or să-i găsească. E doar vina ei. A înțeles ce riscuri sunt implicate și nu le-a analizat suficient.

Prețul greșelii sale e mult prea mare.

— Mami, îi zice Lincoln exact în ureche.

Nu-și dă seama dacă e atât de tare pe cât crede.

Uneori se țocăie unul pe altul peste urechi, cât de zgomotos se poate. Lincoln zice o *să fac un țoc-țoc în urechea ta* și-și lipește buzele de pavilionul urechii, dând drumul la dulcea și dureroasa percuție a țocăitului și a respirației sale molatice, exact ca acum, căldura umedă a expirației, felul în care aerul iese din el și i se îmbibă în piele exact în clipa în care se spulberă în aer, dispărând.

— Invizibil, șoptește atât de încet, încât nu-i sigură că a auzit-o, însă trebuie s-o fi auzit fiindcă-și lasă capul pe umărul ei.

S-a ridicat cumva în genunchi, își dă seama, cu o talpă deja proptită în sol, gata să apese, să se ridice și să fugă. Vrea să fugă. Însă nu, nu poate vedea și nu știe, chiar și de-ar putea vedea, încotro s-o apuce. Ar auzi-o. Ar trebui să sară peste grilaj, ducându-l pe Lincoln în brațe, iar zona grilajului e bine luminată.

Trebuie să stea nemișcată.

Nu e sigură că poate. Nu e sigură că îi poate lăsa să o prindă acolo.

— Ești sigur? zice o voce.

Joan presupune că sunt aceiași doi bărbați care au trecut prin zona primatelor, însă nu e absolut sigură. Nu mai face distincția dintre voci. Amândoi vorbesc în șoaptă.

— Cineva e acolo, zice altă voce.

— Se-ascunde, ha?

A doua voce nu răspunde. Un timp nu se aud decât vântul, frunzele și un sunet departe, ca un țipăt de bufniță. Joan nu se mișcă, afară de palma cu care-l mângâie pe cap, iarăși și iarăși, pe Lincoln.

Se aude un clinchet, o mișcare la gard. Poate un pantof sau un braț apucându-se de plasa de sârmă, ori poate că cineva s-a împiedicat. I se pare că deslușește capete și umeri, aplatizate și fără trăsături pe întuneric, precum figurinele decupate din hârtie.

— *Erai pierdut și ești găsit,* zice unul dintre ei pe un ton cântat, deși nu s-ar putea zice că fredonează.

Mai degrabă scandează, cu vocea coborând și ridicându-se, falsând:

— *Erai fugit și alungat / la mine ai venit.*

Și o ține tot așa. Mai tare. Joan și-l imaginează zâmbind și aproape că se așteaptă să-nceapă să bată și din palme pe ritm.

— *Tu drumul bun mi-ai arătat / Eram golaș / Cu haina ta m-ai îmbrăcat.*

Vocea e acum suficient de tare ca s-o poată auzi fără probleme. Crede că e cel tăcut de mai devreme. Are o voce mai subțire, mai pițigăiată. Pentru un asemenea expert auto-declarat într-ale vânătorii, nu prea mai pare preocupat să se mențină neobservat.

Sau pur și simplu e extrem de încrezător în forțele proprii.

— *Cu haina ta m-ai îmbrăcat,* repetă trecându-și brațul – ba nu, ceva metalic – peste sârma gardului, scoțând un sunet aproape muzical.

Joan încearcă să-și domolească respirația – se aude, aproape gâfâind. Își simte plămânii tremurând în piept.

— Un purceluș mi-a zis că nu vrea decât pace, zice unul dintre ei cu tărăgăneala falsă pe care au folosit-o și mai devreme, însă măcar scandarea s-a oprit.

Acum vorbesc destul de tare, făcând-o să-și dea seama că nu sunt nici excesiv de încrezători și nici tocmai nepăsători – sau nu doar asta. Vor să fie auziți de cei ce se află prin preajmă.

Din nou scrâșnetul gardului, continuu, metalic. O ghindă cade cu un pocnet slab.

— Și ce-ai făcut? zice celălalt.

— Ce-am făcut, drăguțule? replică primul cu acea tărăgăneală nefirească. I-am dat pace de n-a putut-o duce. i-am dat-o în brațe și-n picioare până i le-am rupt de tot.

Râd amândoi, și e ceva în râsul acela confortabil, știutor – o glumă veche – ce o face să-și dea seama: sunt replici din vreun film.

Nu recunoaște cuvintele, dar e sigură că așa stau lucrurile. A avut cândva un iubit care putea reproduce bucăți întregi de dialoguri din *Fălci* și, când mai locuia acasă fratele ei – abia dacă-și mai amintește, un timp când nu era doar ea și cu maică-sa –, băga replici din *Războiul Stelelor* în conversații normale, iar replicile sunau exact ca acum. Iubitul și fratele ei bâiguiau în diferite limbi, amestecau cuvinte cu sensuri care ei îi scăpau –, dar simțea același curent de veselie adoratoare în vorbele lor pe care îl simte acum venind de la acești bărbați care-și recită replicile.

O *mie o sută de oameni, așadar, au intrat în apă, trei sute șaizeci au ieșit, pe restul i-a înhățat rechinul.*

Nu ăștia sunt droizii pe care-i cauți.

Gardul zuruie, ca și cum cei doi l-ar fi apucat și-ar fi început să-l zgâlțâie. N-au cum să-l desfacă, firește – singurul scop e să facă zgomot.

S-au mutat dincoace de alee, mai aproape de desișul de bambus. Își dă seama de mișcare, își dă seama că ceva s-a schimbat în structura întunericului. Se apucă de zgâlțâit și gardul acela.

— Oare ce văd eu, cu ocheanul meu? se apucă unul să strige.

Însă nu vede niciunul nimic, Joan știe asta acum. Se țin de joacă, o fac pe nebunii. Speră să-și stârnească prada afară din vizuină, cum își folosea tatăl ei labradorul să stârnească porumbeii, când taică-său mai trăia, iar porumbeii se ridicau în zbor, el trăgea cu arma și câinele îi aducea porumbelul în gură, iar dacă nu era mort, tatăl ei îi smulgea capul și-l arunca pe jos, zicând că așa era mai puțin dureros pentru porumbel, însă tot curgea sânge din gât și din căpșorul cu cioc azvârlit în iarbă. O singură dată a luat-o cu el la vânat, din câte își amintește.

— Și ce vezi tu? zice un bărbat, cu voce normală.

— Ceva negricios, zice celălalt.

Râd amândoi, făcând-o să se întrebe dacă au băut ceva.

Lincoln scoate un sunet, lipit de gâtul ei, ce aduce cu scheiălăitul lui Muddles când îl calci pe lăbuță.

Frica dinlăuntrul ei se răcește și se întărește în vreme ce râd cei doi, iar Joan își dă seama, surescitată, că s-a înfuriat. Prostovanii ăștia flutură arme și cântă cântecele de copii. Îi fac fiul să scâncească, în brațe la ea. Își amintește că, în timpul liceului, ajunsese cumva să viziteze o casă bântuită și că-n fața ei era un bărbat solid – de vreo doi metri și masiv ca un jucător de rugby – aflat atât de aproape că se tot ciocnea de spinarea

lui ori de câte ori acesta se oprea brusc. Nu venise neînsoțită, însă bărbatul cel solid era un scut mai bun. Și, în mijlocul unor lumini stroboscopice, un zombi mascat se aruncase spre ei cu o drujbă fără lanț, venindu-i la nicio palmă de față, cu ochii în ochii ei, făcând-o să țipe jenant de tare. Îl speriase și pe bărbatul cel solid, fiindcă tipul – într-o străfulgerare de lumină albă – îl pocnise în față pe zombi și-apoi în loc de zombi la pământ era un adolescent, trăgându-și masca de pe cap, cu sânge curgându-i din gură, smiorcăindu-se. Deloc nu-i păruse rău după adolescentul ăla, ba chiar îi plăcuse cum reacționase jucătorul de rugby.

Ăștia-s adolescenți, gândește acum Joan, tipii ăștia cu arme. Nu sunt bărbați, ori abia dacă pot fi numiți așa. Și-s idioți. N-are de gând să-și lase fiul ucis de niște adolescenți tâmpiți care lălăie cântecele.

Dacă vor s-o facă pe personajele din film, păi atunci a văzut și ea filme și, de fapt, așa se și simte totul, ca într-un film. Și dacă-i personaj și ea, atunci e mai ușor să acționeze. Își trage un braț de pe Lincoln – cealaltă mână îi prefiră încă buclele printre degete – și pipăie împrejur căutând prin bălării botul de ciment pe care l-a lepădat acolo mai devreme. Degetele îl găsesc imediat și se strâng peste el. Are muchii ascuțite, e consistent, i se potrivește bine în mână, la fel de confortabil ca o minge de baseball. Îl lasă lângă coapsă și începe iarăși să bâjbâie cu degetele răsfirate, alcătuind cerculețe pe suprafața solului. Încă un bolovan, mai mare ca primul: nu-l poate cuprinde pe deplin în palmă.

Se mișcă un pic pieziș, potrivind poziția lui Lincoln în așa fel încât să-și poată trage înapoi brațul. Nu poate decide dacă e foarte isteață ori neghioabă, însă deja s-a încordat, și-a tensionat umărul și a azvârlit piatra către gardul din spate al îngrăditurii lor, sperând ca proiectilul să ajungă la crengile copacului, la linia trenulețului sau prin tufele din preajmă.

Nu-și ia timp, intenționat, să se gândească prea mult la unde anume vrea să trimită piatra.

Un. Doi. Numără secundele cu brațul încă înghețat în aer și aude bucata de ciment lovind crengi sau frunze, se aude mai tare decât s-a așteptat și nici nu-i așa de departe pe cât ar fi sperat, însă a ieșit cu siguranță din țarcul lor și a aterizat în direcția aproximativă a liniei ferate. A aterizat la mulți metri în spatele bărbaților, dacă încă mai stau lângă gard.

Se întreabă dacă, pentru ei, sună ca o piatră aruncată intenționat ca să-i îndepărteze de acolo.

Se pare că nu, fiindcă scot mormăieli întărâtate și se năpustesc ascultători spre sunet, tropăind printre puieții și

arbuștii ce umplu spațiile de vegetație sălbatică dintre alei, iar pașii le sunt stângaci, nesiguri și plini de râvnă.

Presupune că ar fi prea de tot să spere că o să-și rupă și vreun picior.

Cât încă tălpile lor fac să pârâie crenguțe sub ele, își trage telefonul de sub picior. Îl simte rece în mână acum, o halcă de plastic și nimic mai mult. Ba e mai mult. Telefonul este motivul pentru care s-au aciuat aici, ascunzându-se de oameni care abia pot să-și croiască drum prin întuneric.

Încă un sunet – descărcarea unei arme. De data asta seamănă surprinzător de mult cu țăcănitul unei mașini de scris pe tastele căreia cineva ar apăsa încet și sigur. Nici măcar nu tresare, deși habar n-are de ce este atât de netemătoare. Poate că s-a obișnuit; și nici nu crede că trag spre ei; mai simte și imboldul de a acționa odată, de a nu se mai cantona în îngrijorare.

Trage aer în piept, încet și profund. Tremuratul s-a oprit. E din nou solidă, dintr-o bucată, un lucru dăltuit și lustruit pentru un scop. Degetul îi alunecă peste telefon, deschizând iarăși ecranul, apoi îl azvârle cât de tare poate, peste gard, spre bambuși, unde știe că a văzut ace de pin pe jos. Înspre dreapta de locul unde stăteau cei doi înainte s-o ia la goană după piatra aruncată de ea. Există posibilitatea, firește, ca să vadă cei doi ceva lucitor străbătând aerul, după cum există posibilitatea și ca telefonul să aterizeze pe beton și să se spargă însă, pe lângă asta, va arăta că a fost aruncat de undeva – impactul ar fi foarte vizibil – iar asta ar strica totul. Însă nu mai are de gând să stea pitită, neajutorată, așa că-și urmărește telefonul rotindu-se prin aer, iute și decis, aerodinamic, de parcă ar fi fost construit pentru acest timp și spațiu, iar la cădere nu se sfărâmă cu zgomot, ci aterizează ușor, cu un bufnet moale. Joan se întreabă dacă l-au auzit.

— Ce? zice unul dintre ei și picioarele cele proaste care bătucesc bălăriile cele proaste se opresc nedumerite.

Au auzit căderea și asta ar putea fi de bine sau de rău, însă măcar a făcut ceva – i-a manipulat așa cum și ei au manipulat-o pe ea. Se simte, deodată, și mai șmecheră, și mai proastă.

În ea e o putere ce stă la pândă.

Vede ecranul telefonului strălucind la ceva distanță, prin romburile gardului de sârmă, un punct luminos. A aruncat acceptabil, cu toate că nu perfect. Însă a nimerit cu ecranul în sus – cum a și sperat – în mijlocul desișului de bambus. Lumina iradiază din ecran, arătând vederii niște bețe lemnoase, netede și niște frunze care încă mai tremură.

— Acolo, zice unul dintre ei.

Vede cum valurile de umbră gonesc pe ciment, cum intră în raza de lumină din marginea Zonei Primatelor și apoi trec de

cercul acela de lumină, însă se apleacă peste telefonul său, iar în lumina ecranului fețele, mâinile și armele li se văd o clipă, fantomatice.

Îl vede pe unul ducând telefonul spre față. E bărbierit proaspăt, cu păr blond, și e alb, cum a și crezut. Are fața îngustă și fără nimic special. Se întreabă dacă e cel cu voce pițigăiată ori celălalt, dacă figura i se potrivește întrucâtva cu sunetul vocii.

Încă n-a terminat cu ei.

În vreme ce tipul se uită la ecran, ea își trage înapoi brațul, apucă a doua piatră, țintește undeva peste bărbați, mai în lungul potecii, în direcția opusă față de ea și de linia trenulețului. Țintește spre mijlocul grădinii zoologice, spre habitate, spre tot restul. Speră că, dacă obiectele aruncate de ea ar apărea pe o hartă, ar alcătui o linie dreaptă și că acea linie ar duce spre trotuare, toalete, bănci și mese, către locuri de ascuns bătătoare la ochi, către panouri și indicatoare. Să ducă oriunde altundeva decât aici.

Lincoln geme ușor, speriat de zvâcnirea brațului ei, iar ea își coboară brațul și aude, în cele din urmă, cum piatra a lovit ceva solid și moale. Pământ, așa crede.

— Vrea să fugă, zice tipul cu voce domoală și pițigăiată, cel care ține telefonul.

Probabil că l-a închis ori l-a băgat în buzunar, fiindcă nu se mai vede lumina și-i aude tropotind pe alee, depărtându-se de ea și de Lincoln, urmărind piatra azvârlită de ea, însă nu foarte grăbiți, fiindcă nu sunt îngrijorați. Se distrează de minune.

Ce-a făcut ea nu-i mare filosofie. A văzut probabil ceva prin niște episoade din *Sperietoarea și doamna King* ori poate prin *Predator* ori prin alt film de acțiune (ce ciudat e să se gândească la ea însăși în fața unui televizor, pe o canapea, cu Lincoln lipit de ea, sorbind dintr-o sticluță cu apă, plin de întrebări, fiindcă nu se poate uita la nimic mai mult de-un minut fără să pună o întrebare). E sigură că pistolarii au văzut un milion de filme din alea, însă speră că-s prea aroganți și proști ca să se gândească foarte atent la ceva.

Încă le mai aude pașii, vag. Ritmici și ușori pe ciment.

Lincoln a fost foarte cuminte, își dă deodată seama, în afara durerii din braț și a greutății pe care-o simte în șold, mai că a uitat că-i acolo.

— Scumpule? întreabă.

Copilul nu face decât să se lipească și mai mult de ea, fără să ridice capul măcar.

****

El și cu Mark aleargă aproape cot la cot, iar răsuflarea li se aude pufnind tare, la unison. Cu toate că n-au văzut nici urmă de cel care a scăpat telefonul, viteza face ca totul să pară că merge ca uns, perfect. Robby nu s-a mai simțit niciodată așa de rapid ca în seara asta. Niciodată nu și-a mai simțit corpul într-o asemenea măsură ca pe o unealtă perfectă, gata să facă orice. În fața lor e o bancă de fier fără spătar și i-ar fi ușor s-o ocolească însă sare peste ea, abătându-și talpa piciorului, tare, pe metal. Când aleargă, nu mai e Robby, iar uneori și arma din mână îl face să se simtă așa, doar că nu întotdeauna. Bezna care-i cuprinde și străfulgerările de lumină de deasupra capetelor și frunzele mari, legănate de vânt – totul pare cum trebuie. Asta a așteptat în tot timpul ăsta: ca lucrurile să fie cum trebuie.

Când i s-a părut, mai devreme, că face ceva greșit – cu porcii sălbatici – asta a fost fiindcă a uitat că nu mai era Robby. Doar Robby se poate simți atât de pierdut, atât de moale în brațe și-n picioare și prost ca o ciubotă.

— Pe-aici, șoptește Mark cotind la dreapta spre girafe.

Nu se obosește să aștepte, să vadă dacă Robby îl urmează. Robby îl urmează mereu.

Mark a scăzut ritmul. Mărul lui Adam i se ițește proeminent pe gâtul slăbănog, capul i se bălăngăne în sus și-n jos. Niciodată n-a adus mai mult cu un hopa-mitică. Din gimnaziu, probabil, nu s-a îngrășat nici cinci kile – *moartea în vacanță,* așa-i zicea mama lui Robby, râzând cu jumătate de gură, însă Robby știa că, dacă putea să râdă, atunci nu înțelegea – și pe-atunci îl invitase pe la el pe Mark prima oară, iar Mark văzuse DVD-ul pe raft, pusese mâna pe el și țipase un *„Cei Ascunși?!*” cu un ton pe care bărbații îl folosesc mai degrabă când găsesc ceva pornografie. Mark luase telecomanda fără să-ntrebe măcar. Și ajunseseră să se uite la prima scenă, cea pe care Robby o văzuse deja de peste zece ori, unde întunericul umplea ecranul și-apoi, încetișor, punctulețe de lumină apăreau în beznă.

E ca și cum te-ai uita în spațiu, însă apoi camera de filmat se trage în spate și îți dai seama că te uiți de fapt în deschizătura unui portbagaj. Punctele luminoase sunt un soi de insecte, un fel de viermi ori termite, doar că-s fluorescente, apoi te uiți la întregul copac, gigantic, vezi și ceilalți copaci și-ți dai seama că-i o junglă, însă nu aduce cu nicio junglă de care să fi auzit tu. Cerul nu se vede deloc. Copacii sunt atât de deși încât totul e umbrit, iar frunzele sunt mari cât un om în toată firea.

Frunzele astea uriașe li se lovesc în căști și li se înfășoară pe după pușți, iar Robby mereu și-a închipuit că ar fi greu să respiri dacă te-ar înghesui copacii în felul ăsta, deși copacii ar trebui să producă oxigen, copacii de pe Pământ cel puțin. Și asta-i, de fapt, faza cea mai meseriașă la filmul ăsta: nu afli niciodată dacă-i vorba de Pământ ori de altă planetă. Fiindcă protagoniștii sunt umani, însă noaptea frunzele lucesc fosforescent, iar chestiile pe care le vânează oamenii apar mereu cu capul acoperit, numai pene și dread-uri[1].

— Știi c-am pierdut-o, da? zice Mark, rostind cuvintele printre intervalele în care trage aer în piept.

Niciodată n-a avut cine știe ce condiție fizică.

— N-ai cum să știi pe unde-i ea acum, zice.

Robby e încă cu mintea la film și-i ia o secundă să se reconecteze la propriul corp.

— Ea?

Mark ridică telefonul, îl deschide ca să lumineze ecranul de pornire. Robby deslușește o imagine vagă.

— O poză cu copilul ei, zice Mark. Femeie trebuie să fie.

Robby nu-i foarte convins, dar n-are sens să discute în contradictoriu.

— Atunci de ce mai alergăm? întreabă.

Mark ridică brațul și-apoi se aude sunetul telefonului izbindu-se de pavaj, un sunet minunat. Peste încă o secundă sar amândoi peste rămășițele ecranului și peste măruntaiele mobilului.

— Vânătoarea continuă, zice Mark. Noi suntem ordine. Noi suntem speranță.

Robby știe, atunci, că și Mark simte la fel ca el. Simte că au lăsat orice altceva dincolo de poartă, în parcare. Aici nu există istorie.

Starbucks – opt luni. Applebee's – patru luni. Bud's Burgers – cinci luni și, Dumnezeule, abia așteptase să plece de-acolo, fiindcă locul era plin de dubioși din ăia, obezi ca naiba, doar grăsani intrau pe ușă și le atârnau burtoaiele ca niște aerostate fleșcăite și-ți venea să iei un cuțit și să-i retezi câte unuia șuncile de tot, ca să vezi cum ar arăta amărâtul fără umflătura aia.

Au mai fost, apoi, anticariatul La Pagina îndoită, Chick-fil-A și Sears – două luni – după care, mai puțin de o lună, la CVS.

Și ce șef tâmpit are, se umflă în pene că-i manager la drogherie și na, ai totuși patruzeci de ani și te ocupi de-o drogherie, ce să zic, ai făcut sânge-n baligă. Louisa Brunson, care sigur s-a distrat cu el când au fost la popice dar apoi, când a sunat-o în următoarea seară, nu s-a deranjat nici măcar să se

mișteˊdin fața televizorului cât a vorbit cu el. A zis că maică-sa e de părere că ar trebui să se concentreze pe facultate și nu pe ieșit cu băieți, însă el știe că de fapt mama Louisei nu voia, pur și simplu, ca fata ei să-și dea întâlniri cu el. Fiindcă asta gândesc părinții, mai ales mama Louisei, care are ochi bulbucați de broscoi și n-a lucrat o zi în toată viața ei, una dintre femeile alea groaznice care-a fost groaznică de când a venit pe lume și mai bine ar fi înecat-o părinții într-o găleată ca pe-un pisoi. Și înainte de Louisa a fost Angela Willard, care la început a fost drăguță, dulce și timidă, însă s-a dovedit o târfă tâmpită și-ar fi trebuit să știe asta de la bun început.

Târfă, dulce și timidă sunt cuvintele pe care picioarele lui le scot când izbesc pavajul.

Vărul de opt ani al lui Robby a întrebat dacă Robby îi plătea maică-sii chirie. Se întreabă ce discuție o fi auzit el la părinți de i-a venit o asemenea idee. Partea aceea a familiei zice că-i creștină, însă le place să facă oamenii bucățele. Sunt oameni neplăcuți, meschini. Atâția oameni neplăcuți – o lume întreagă – numai că nu se văd pe ei cât de scârboși sunt, nu, nu, toată lumea e prea ocupată cu gânditul că Robert e cel țicnit, cel leneș. Sunt orbi, sunt ca vai de capul lor și nici măcar nu-și dau seama.

Dar toți au dispărut acum. Totul s-a șters.

Suntem ordine / suntem speranță.

Suntem ordine / suntem speranță.

E scandarea care crește în volum în vreme ce camera se retrage, iar ritmul e ca una din chestiile alea pe care le strigă soldații în marș, cu vocile ridicându-se pe final, însă preț de câteva secunde pe ecran nu sunt decât copaci, până ce apare o siluetă în fugă, tăcută. E urmărită de un soldat cu păr negru, într-o uniformă elegantă, mișto. Aproape că-ți pare rău pentru silueta din umbră, care e slabă și în mare parte dezbrăcată, dacă nu pui la socoteală chestia uriașă de pe cap. Și-apoi, exact când soldatul apucă mâna chestiei – o mână să fie, ori ceva mai ciudat? – cealaltă mână atinge fața soldatului, iar soldatul înlemnește, se lasă pe spate, cu spinarea curbată, și se prăbușește.

Mai vin soldați – un șir ordonat, sincronizat –, iar creatura se aruncă pe după o tufă. Îl vezi pentru prima oară pe locotenentul Harding, care ridică fără vorbă brațul. Pășește în tufe și bagă mâna printre frunze. Scoate făptura afară, trăgând-o de gleznă, iar lighioana dă din picioare și bolborosește vorbe neînțelese. Apucă ființa de încheieturi cu un singur braț înmănușat, ținându-i labele otrăvitoare departe de pielea lui. Îi fredonează, zâmbind, *Pierdut ai fost / dar te-am găsit* și din momentul acela, când vezi fața lui Harding în timp ce-i înfige

degetele în gâtlej – și-ți dai seama că-i vorba despre o femelă fiindcă are sâni, deși sunt acoperiți cu un soi de metal vinețiu – știi că dihăniile sunt rele și că soldații sunt buni. Și te bucuri când locotenentul îi frânge gâtul.

— Înapoi spre lac, zice Mark săltându-și blugii pe șale. Să terminăm tura.

— Bine, zice Robby.

— Șșșt, face Mark.

Te bucuri când Harding își dă seama că misiunea inițială, de a ține sub control dihăniile, are o hibă. Nu-i suficientă ținerea sub control. Fiindcă au început să iasă din junglă și să se aventureze în oraș, un oraș fără nume, iar locotenentul Harding își dă seama că lighioanele ar putea să ucidă cu ușurință întreaga populație. Așa că trebuie ucise ele în schimb.

Făpturile susțin că nu vor răul nimănui. Trimit o delegație, trei la număr, în tabăra soldaților, iar unul iese în față – cu penele și codițele împletite în bătaia vântului – și rostește singurul cuvânt pe care pare să-l știe, *pace, pace, pace.* Apoi ridică mâinile sus, însă mâinile lor sunt arme, nu? Pot să omoare cu o atingere.

Harding are la el un ac lung și noaptea, la foc, scoate acul și-ncepe să înțepe bășicile pe care le-a căpătat de la bocanci. Împinge acul în pielea umflată, iar bășicile se sparg și puroiul din ele curge pe jos, iar locotenentul nu-și schimbă expresia când își trage iarăși bocancii în picioare. Mai încolo înfige acul în gâtul slăbănog al unei creaturi, în mod repetat, iar pe fața lighioanei curg lacrimi în vreme ce țipă. Lacrimile arată ca puroiul când ating pământul, nu-i nicio diferență.

Creaturile par fragile. Asta îi place cel mai puțin lui Robert la ele. Harding e mai deștept și mai puternic, n-are pic de slăbiciune în el. E de admirat, nu? Un tip care nu face greșeli? Și dacă le face nu observă nimeni, iar ăsta-i un talent pe bune, nu-i așa?

Când l-au dat afară de la CVS, le-a spus că a întârziat fiindcă n-a auzit soneria. Păi ce putea face? Șeful lui – cu țăcălia, cu aroganța lui, cu blugii strâmți și felul fals britanic de a spune *Continuați* – a zis că nu soneria e problema lui Robby. Poate că avea dreptate. Poate că întârziatul e problema. Dar ce să facă? Cum poate desface ceva deja făcut? Să inventeze o mașină a timpului și să se-ntoarcă să se trezească pe el însuși? Niciodată, în viața lui, n-a înțeles de ce e învinuit pentru lucruri pe care nu le poate controla. De ce a fost mereu pedepsit pentru asemenea lucruri. N-are ce face dacă doarme ca un buștean. Nu poate controla faptul că i-a ieșit din minte să se uite la vitezometru și a trecut fără să vrea cu optzeci la oră printr-o zonă cu școală. Nu poate controla dacă scrie greșit

vreo comandă și la vreo masă ajung burgeri cu șuncă în loc de burgeri cu fasole neagră. N-a fost intenționat. Chiar dacă lumea ar avea dreptate și el ar fi leneș, nesimțit sau egoist, ce poate face? E vorba despre genetică. Nu are de ales. Însă nu contează asta, așa-i? Nimănui nu-i pasă că măcar încearcă.

Dar nu, Robby e cel care încearcă. Iar el nu-i Robby. Nu-i același ratat complet care-a plecat azi de-acasă.

Ai orbit, drăguță?

Creaturile alea, i se pare câteodată, sunt cele mai istețe chestii rele create vreodată. Când le curge sânge, sângele e roz și-i imposibil de știut dacă e din cauza luminii neobișnuite sau fiindcă așa trebuie, fiindcă sunt neoameni. Sângele curge și picură pe mușchi, e ca într-un proiect de pictură pe care l-a făcut odată la Școala Creștină de Vară.

E culoare de antibiotice din alea, zisese Mark atunci, în prima după-amiază. *Știi amoxicilina? Ai luat vreodată așa ceva?*

Și Robby se gândise că da, sângele era exact de culoarea amoxicilinei. Își amintea gustul dulce, delicios, ca de cretă pisată. Îi zisese lui Mark că i-a plăcut la nebunie chestia aia.

Ți-a plăcut? a zis atunci Mark, apoi a continuat, spunând că nu mai cunoscuse pe nimeni care să nu creadă că chestia aia e dezgustătoare. A mai zis că, atunci când era mic, se furișa sus la etaj în toiul nopții și bea câte-o sticluță întreagă.

De mult nu mai simțise Robby că era la fel ca altcineva.

După un timp, maică-sa le adusese un bol cu chipsuri, fără să vorbească, fără să-i privească în ochi, iar Robby se simțise prost fiindcă era sigur că maică-sa știa că el nu voia ca ea să facă vreun lucru care să-i amintească lui Mark de existența ei. Se întrebase dacă o făcea să sufere cu asta. Se întrebase dacă încerca să-l facă să se simtă vinovat. Apoi o văzuse uitându-se peste umăr; încă îi mai vede zâmbetul ăla, aproape aievea, înaintea ochilor. Era nespus de bucuroasă că-și găsise un prieten. Era nespus de ușurată.

În unele momente simte c-o urăște de-a binelea. Dar se urăște și pe el pentru asta, deci tot e ceva.

— E timpul să verificăm, zice Mark încetinind la pas, gâfâind și icnind.

Robby se uită la ceas, pe care încă îl simte aiurea prins la încheietură, dar le trebuia un ceas.

— Mda.

— Dar putem să n-o facem, zice Mark.

Aproape au ajuns înapoi la lac. Vede luminile pâlpâind, ornamentele de Halloween licărind.

— Nu, zice Robby.

— Tot ce trebuie să facem, spune pentru a mia oară Mark, e să sărim peste zid. Ne ținem de cărare și găsim un loc întunecos de unde se poate ieși pe Cherry Street sau pe Havers. Ne ducem frumușel înapoi la mașină și-am șters-o de aici. Fără să știe nimeni.

Asta-i Mark în ce are el mai tipic – vrea totul ușor. Nu vrea să-și asume costurile. Dacă are de predat vreun referat, nu scrie un rând și-i toarnă profesorului o scuză despre un știu ce migrenă, apoi tot el se plânge că a fost picat, în vreme ce Robby se dă de ceasul morții la computer până la patru dimineața și tot nu-i ies decât vreo două pagini și nu ia notă de trecere. Cine-i deci cel mai isteț, până la urmă?

— Și după aia ce facem? zice Robby. Ne ducem în Peru și locuim pe plajă pentru totdeauna?

— Peru n-are plaje, tolomacule, zice Mark. Facem ce avem chef. Ne ducem acasă și mâncăm pizza. N-are niciun sens, Robby. Pentru el se termină la fel. Capătă ce și-a dorit. Noi am făcut ce-am zis c-o să facem.

Ies de pe aleea betonată, strivind sub tălpi iarbă și ace de pin. Robby vede ceva mișcând în tufe, însă nu-i decât o rață, de cealaltă parte a gardului.

— Nu, spune Robby. Ți-am zis deja.

De vreme ce Robby nu discută niciodată în contradictoriu, Mark n-a apucat să-ncerce să-l convingă de ceva până acum, iar asta se vede. Își vinde tare prost marfa – nu face decât să se repete.

— Putem scăpa, zice Mark făcând un pas spre ei. Și ne putem trezi mâine dimineață.

Când era mic, Robby a văzut un desen animat cu un robot, șoarece sau poate un câine. Toate chestiile puteau fi foarte asemănătoare într-un desen animat. Dar când robotul-șoarece-câine se ițea pe ecran, o voce groasă anunța cu putere „Și acum… vedeta programului nostru!”

Robby aude uneori vocea aia în cap când îl vede pe Destin, cel care a făcut ca lucrurile astea să se-ntâmple. Cel care a văzut ceva aparte în ei. Vedeta emisiunii. Robby o să termine cu toate astea, așa cum i-a promis lui Destin.

Fiindcă, de fapt, sfârșitul e cea mai importantă parte.

Robby aruncă o privire către luminițele ce scânteiază pe malul lacului. Zâmbește.

6:40 p.m.

— Mi-e foame, zice Lincoln.

Joan trebuie să se străduiască să deslușească ce spune. N-a mai zis nimic de ceva timp. Au stat așa tăcuți, cu Lincoln sprijinit de pieptul ei. Nu se mai poate juca cu omulețiii de plastic, e prea întuneric pentru asta.

E prea întuneric pentru orice.

Se simte absurd de bucuroasă să-i audă vocea, cu toate că tare își dorește să fi spus altceva – orice altceva.

— Ia să vedem, zice cu toate că-i sigură că n-are nimic în geantă. Scormonește pe-acolo orbește, pipăind mai întâi buzunarele.

— Deci, spune, ce fel de antrenamente crezi că face Batman, ca să devină mai rapid și mai puternic?

Lincoln nu zice nimic.

— Cred că ridică greutăți, zice ea.

Simte niște bucăți de cretă colorată. Se întreabă de ce n-a aruncat toate chitanțele alea.

— Cred că învârte cercul pe șale, zice deznădăjduită. Cred că face balet.

Scoate un mini-Snickers strivit, îl desface și i-l întinde.

— Uite o ciocolățică, scumpule. Un Snickers.

Degetele lui, când îl ia, le ating pe ale ei.

— Mai ai?

— Să verific, zice.

Nu mai are. Însă își ține mâinile în geantă, auzind sunetul umed al gurii sale închizându-se în jurul degetelor – mereu pare să-și vâre mâncarea în gură mai adânc decât ar fi necesar – și-l aude mestecând.

După câteva secunde, îl aude lingându-și degetele.

— Ai mai găsit? întreabă încetișor, cu voce calmă.

Îi vede capul, abia deslușit, întinzându-se spre ea. Nu-i vede trăsăturile, nici măcar ochii sau dinții, despre care ar fi crezut că se vor vedea strălucitor de albi pe întuneric. Se sprijină de peretele de stâncă, iar peretele e dur și rece și muchiile îi agață părul.

— Nu mai am, scumpule.

— Chiar mi-e foame tare. Nici biscuiți?

— Nu. Ia zi, îi mai ai pe băieții tăi?

— Nu.

— Unde sunt?

Tăcere.

— Nu vrei să-i pierzi, scumpule. Ar trebui să-i găsim.

Nu răspunde. Întinde brațul, palma îi ajunge pe coapsa lui. Urcă cu mâna până ce îi simte degetele. Îi ia mâna și Lincoln nu și-o trage, însă nici nu-și împletește degetele cu ale ei, cum face de obicei.

— Hai să căutăm un pic pe jos, zice ea, să vedem dacă le putem găsi. Ca o vânătoare de ouă de Paște pe întuneric. Doar că e cu figurine.

Băiatului îi place Paștele.

Își trage mâna dintr-a ei.

— O să-ncep să pipăi pe-aici, să-i găsesc, șoptește ea știind că are un ton prea voios. Bun, pe cine avem noi pe-afară?

Nu se poate abține să nu spună ceva, să rupă liniștea când el nu reacționează.

— Știu că ți l-am dat pe Batman, zice umblând cu mâna pe suprafața solului.

Iarba e așa de uscată c-o înțeapă în degete. Simte aproape imediat plastic neted și-și dă seama ce figurină e după coiful cu coarne.

— Și l-am găsit pe Loki. Pe cine mai caut?

— Pe Thor, zice el fără pic de entuziasm. Pe Predator. Pe băiatul blond.

A găsit deja trei. I se pare deosebit de important ca Lincoln să nu lase nimic aruncat pe jos; mâna i se grăbește, cu gesturi circulare. Simte o înțepătură mai dureroasă – sticlă? o piatră ascuțită – însă nu-i pasă.

— S-au dus? întreabă copilul, așa de încetișor că abia dacă-l poate auzi.

Joan își șterge palmele de fustă. Închide poșeta cu grijă, să nu poată cădea din greșeală niciun supererou.

— Oamenii răi? șoptește.

— Da.

— Nu știu. Până aflăm, vreau să stai aici și să nu faci zgomot.

— Poliția a venit?

— Nu știu?

— O să ne omoare?

— La ce ți-a trebuit băiatul blond în poveste?

— O să ne omoare?

Îl aude respirând. Se poate ca respirația să-i fie mai zgomotoasă decât cuvintele. Ar vrea să-l vadă la față.

— S-ar putea, răspunde. Dacă ne descoperă. Dar n-o să ne descopere.

Îi simte căldura trupului lipindu-se de ea, de la șold la umăr. Lincoln mai spune ceva, prea încet – prea încet! –, făcând-o să aplece capul ca să-l poată auzi mai bine.

— Ce-i? șoptește.

— Dacă ne omoară, corpurile noastre se duc în rai?

— Sufletele se duc în rai.

— A, da, zice dând aerul afară. Și corpurile rămân aici?

— Da. Dar nu le simțim lipsa. Sufletele sunt partea importantă.

— Dar nu ne putem vedea sufletele. Ori atinge.

— Acum nu.

Vântul s-a întețit iarăși. Îi e frig, dar nu din cale-afară. Nu vrea să-l întrebe pe el dacă-i e frig, fiindcă s-ar putea să-i bage ideea asta în cap.

Se foiește, lipit de ea, însă nu mai pune întrebări. Nu mai fredonează și nici nu mai îngână vorbe fără șir. Joan ascultă frunzele și greierii, gândindu-se la Paul – nu mai are cum să ia legătura cu el acum – întrebându-se dacă cei doi o să facă turul complet și-o să revină. Îi e tot mai greu să stea acolo, în tăcerea aceea care pulsează și se expandează.

— Nu mai e mult, îi șoptește lui Lincoln.

— Tot mi-e foame, zice el.

Se întreabă, pentru a mia oară, pe unde o fi poliția. S-ar putea să-l mai poată liniști un timp, însă zahărul din sânge o să-i tot scadă și va deveni, cu fiecare minut, tot mai asemănător cu un animal sălbatic. Se va ajunge la un moment de criză.

L-ar putea lăsa aici cât își croiește ea drum înapoi prin Zona Primatelor, după terenul de joacă și țarcul elefanților, pe lângă barul Savannah și automatele de gustări. Dacă totul merge bine, ar putea să-nhațe un pachet de biscuiți și să se-ntoarcă în doar două sau trei minute. El ar putea s-o aștepte și s-ar întoarce la el în intervalul de timp care acasă îi e necesar ca să se ducă la baie în grabă ori să dea fuga la etaj ca să ia o carte.

E un vis, știe bine asta. Firește că el n-o să stea în veci acolo, cuminte, așteptând-o. Nici două minute măcar. N-o s-o lase să sară grilajul, o să insiste să-l ia și pe el. Și dacă o să-l ignore o să-nceapă să țipe la plecarea ei.

Dar dacă nu-i așa de ușor să-i aducă o gustare? Dacă cei doi sunt acolo, așteptând? La ce i-ar ajuta dacă ar omorî-o, iar el ar începe să plângă după ea, și ei l-ar descoperi?

Nu, chiar dacă Lincoln ar aștepta acolo, îi e greu să-și imagineze că ar fi ceva bun în asta. E cumva mult mai groaznic să se gândească la varianta în care cei doi l-ar descoperi singur acolo, să se gândească la el, mic și speriat, în vreme ce ei ridică armele. Se simte liniștită, într-un fel oribil, la gândul că, dacă s-ar ajunge până la asta, măcar ar fi acolo să-l țină în brațe și…

Își alungă din minte gândul. Uneori poate vedea limpede vreun accident teribil – el ieșind în stradă cu spatele, o mașină

izbindu-l – și se descoperă repetând ce-o să-i spună lui Paul dacă ar trebui să-l sune, să-i dea vestea. A avut un episod de aproape-teroare uitându-se la sora lui Paul cum îi pune centura, în scăunelul din mașină, și cum pleacă cu el, fiindcă vedea limpede accidentul pe autostradă și cum avea ea să primească vestea, să audă vocea cumnatei la telefon, bocind.

Uneori intră la el în cameră, târziu după miezul nopții, să se asigure că mai respiră.

Îl duce la școală și, în mai multe zile decât i-ar plăcea să recunoască, e bântuită de spaime cu împușcături în incinta școlii și bărbați năpustindu-se în clase, cu profesorii țipând, socotește câți copilași ar putea să scape pe geam înainte ca trăgătorii să intre și dacă învățătorul lui l-ar alege printre primii ca să scape, gânduri care nu-s raționale, mereu și-a spus asta, numai că uite-i aici, așa că imaginația ei, se pare, n-a fost chiar dezlănțuită.

Fanteziile morbide s-au mai domolit, de fapt, de când a mai crescut Lincoln. Când era sugar, trecuse printr-o fază în care abia dacă îndura să se uite la ferestre. La orice fel de ferestre. Mereu și-l imagina căzând pe-acolo.

Acum, stând pe jos într-o lume de beznă și de zgomote pe care abia le poate descifra, nu și-l poate imagina împușcat. Pur și simplu imaginea nu se ivește. N-o să o lase.

— Vrei să te-ntinzi? întreabă. Poți să stai cu capul în poala mea. Sau te țin în brațe cum te țineam când erai bebe.

E fascinat, uneori, de ce făcea ea când el era bebe. De părți ale vieții sale pe care nu și le poate aminti. Îl intrigă ideea că din sânii ei a curs cândva lapte.

— Nu, zice. Vreau să mănânc de cină.

— Te-ai simți mai bine dacă ai ațipi un pic, zice Joan cu toate că știe că dacă insistă n-o s-o ajute prea mult. Însă nu vrea să renunțe la speranța slabă că poate, cine știe, o să se culce totuși. Că o să-l poată ține în brațe și să-i mângâie obrajii până ce îl ia somnul. Își dorește să mai aibă încă suzeta, fiindcă felul în care i se închideau ochii de îndată ce începea s-o sugă era reflex, pavlovian – *o suzi e o prietenă pe care o ții în gură,* îi zisese el cândva – însă renunțase de bunăvoie la suzetă în seara în care împlinise patru ani și-acum e pe raft la el în cameră, în micuța casă de suzi făcută din bețe de la acadele și păturică de păpușă.

— Mi-e foame, zice iar Lincoln. Mi-e foame de mor.

Pronunță „foame de mol”.

— Întinde-te un minut doar și-o să vezi, îl îndeamnă Joan.

— Nu vreau să mă-ntind. Vreau să mănânc.

— O să mâncăm un pic mai târziu.

— Dar mor de foame.

— Întinde-te aici cinci minute, zice ea. Cinci minute și mai vedem după aceea.

— Bine, zice, însă fața i se strâmbă, buza i-a ieșit în afară, sprâncenele i s-au încruntat și a început deja să respire sacadat. Bine. Bine.

— Lincoln… dă ea să spună.

Când plânge, copilul începe mereu cu cuvinte. Încearcă să vorbească în mijlocul hohotelor și cuvintele se lungesc, devin suspine, apoi se evaporă cu totul și vin lacrimile, apoi, odată ce lacrimile au început să-i curgă pe obraji, trece la o fază cumva ritmică și monotonă precum oceanul, doar că mai neplăcută la auz.

— Șșt, zice. Trebuie să taci.

— Bi-bi-ne, zice împărțind cuvântul în mai multe silabe, mai mult smiorcăindu-se decât rostindu-l.

Joan își poartă privirile prin beznă. Lincoln face prea mult zgomot prea mult prea mult. Îl mângâie pe cap, îl trage aproape, îndemnându-l cu mângâieri să tacă, însă nu funcționează nimic.

Nu știe cum să mai câștige timp. Nu se poate să facă zgomot. Indiferent ce s-ar mai putea întâmpla, asta e piesa cea mai importantă din puzzle. Îndată lacrimile se vor transforma în bătut din picioare și-n urlete în toată legea; te poate face să-ți astupi urechile când scoate sunetele alea nu tocmai omenești, ci mai degrabă mecanice. Ca și cum i s-ar bloca o rotiță sau i-ar ceda vreun amortizor.

— În regulă, zice. Vrei de mâncare?

Smiorcăielile încetează aproape imediat. Răsuflarea îi e întretăiată și-și trage nasul, însă s-a terminat cu bocitul.

Își șterge nasul cu mâneca.

— E vreun restaurant?

— Ce-ai zice de-o gustare bună? Ce-ai zice de brânză și biscuiți crocanți la cină? Sau alune? Și-o acadea la desert.

Deși nu-i vede fața, știe că o privește dezaprobator.

— Asta nu-i mâncare de crescut mare și sănătos, zice.

— Nu-i, încuviințează ea. Putem să luăm ceva de la automat. Orice vrei.

— Mâncare de la automat pentru cină?

Pare, acum, mai plin de speranță.

— Da, întărește Joan.

Totul ar fi altfel dacă ar fi fost doar ea. Ar fi apucat să parcurgă grădina zoologică după începerea focurilor de armă. Ar fi fugit, firește. S-ar fi ascuns. Și după aceea? E suficient de puternică și suficient de rapidă, mai e și deșteaptă, iar dacă ar fi fost singură ar fi decis, deja, că n-are rost să stea și să aștepte să fie salvată. Trebuie să fie locuri pe undeva pe unde să se

poată cățăra peste gard, chiar și dacă s-ar zgâria nițel în sârma ghimpată. Se poate vedea cu ochii minții furișându-se din îngrăditură, pitulându-se prin unghere și-apoi scăpând, scăpând în aer liber, printre copaci și nesfârșitele cărări șerpuitoare. Ar fi iute și tăcută, iar cei doi n-ar vedea-o.

Nu i se pare că cei doi bărbați ar fi deosebit de competenți; i se pare că, dacă ar fi atentă, ar putea să-i ocolească și-ar putea găsi o cale de ieșire. Ar căuta alți supraviețuitori – dacă ar fi singură ar fi altruistă, nu s-ar salva doar pe ea însăși. Ar găsi-o pe femeia aceea cu bebeluș și le-ar întinde o mână de ajutor tuturor celor pe care i-ar găsi ascunzându-se. I-ar duce pe toți de acolo, în siguranță. S-ar ține în umbre și ar deschide calea. Nu s-ar grăbi și n-ar scoate un sunet. Ar găsi neapărat, în atâtea sute de metri de gard, un loc mai ușor de străbătut. Sau vreun polițist supraveghind.

Parcă se vede, tăcută ca o umbră.

Și dacă cei doi ar găsi-o, ar fugi. Ar zbughi-o după colț, și poate fugi mult mai mult ca ei – încearcă să facă zece kilometri de patru ori pe săptămână – plus că e ceva ce-i place la alergat, îi place că atunci când umiditatea e scăzută și ai mușchii relaxați, după un timp îți pierzi parcă greutatea, scapi din chingile gravitației, iar durerile din coapse și din piept lasă loc heliului și nu mai simți nimic.

Uneori nu-și mai simte picioarele. Uneori parcă întreg corpul i se transformă în aer. Când aleargă.

— Mami?

— Ești gata? șoptește Joan. Fii atent și fă exact ce-ți spun. Fără niciun zgomot.

— Sau ne omoară, sfârșește el.

Joan cugetă la asta.

— Sau ne omoară, încuviințează.

I se pare că-l vede dând din cap a aprobare.

Se ridică, îl ia de mână. Îl ridică în brațe și picioarele lui îi cuprind talia, absoarbe greutatea proptindu-se mai bine cu tălpile în pământ și totul în jur e doar întuneric beznă, așa că nu poate vedea primul pas pe care-l face. Îi ține o palmă sub fund, în vreme ce cu cealaltă apasă în zidul de stâncă, ca s-o ajute la echilibru.

Lincoln își ține capul lipit de fața ei. Joan îi simte degetele mișcând prin păr. Face primii pași, atât de lent că-și poate simți contractându-se toți mușchii din picior. Călcâiul apăsând solul, tendoanele încordându-se, arcuirea labei piciorului, degetele atingând pământul, sunetul slab, ca un crănțănit, al ierbii uscate.

I se pare că merge cu doi pași pe minut. Palma îi e pe stâncă, măsurându-i înaintarea în vreme ce avansează

centimetru cu centimetru prin partea din spate, către capătul înclinat – păşeşte pe o creangă pe care o simte ca pe un os sub sanda, creanga se frânge, prea zgomotos, însă nu mai zgomotos, ar vrea să spere, decât vreo ramură căzută din copac. E acum dinaintea stâncii, cu faţa spre scândurile platformei, uitându-se drept la becurile ce luminează cele două uşi: una ar duce-o înapoi pe aleea principală, în vreme ce cealaltă ar îndrepta-o spre habitatul urangutanilor.

Ieşirile sunt iluminate precum opţiunile la un joc video. Clipeşte, orbită o clipă de strălucire.

Corpurile de iluminat se întind până la marginea grilajului şi ceva mai încolo – vede pânze de păianjen atârnând de plăcile de lemn până jos, la pământ, şi o fac să se gândească la plasele pompierilor, cele în care te opreşti dacă te arunci de sus.

Prin jurul becurilor circulă fluturi de noapte, frenetici. Frunzele cad în zigzag din copaci pe care nu-i mai vede, în afară de crengile cele mai înalte, pe care bate luna. Mai sunt şi alte zburătoare care nu sunt fluturi, mai mici, care se izbesc de uşile de sticlă cu pocnete moi. În jurul ei nu-i decât întunecime, însă în bula asta luminată de spaţiu totul e agitat.

Zăboveşte în întuneric preţ de alte câteva clipe, apoi aleargă spre grilaj şi-l ridică pe Lincoln către lespedea de dincolo.

— Apucă-te de bare, zice ţinându-i încă palma pe spinare.

Trebuie să-i dea drumul cu totul ca să se poată căţăra şi ea, însă degetele băiatului se ţin bine de lemn şi tace. Joan îşi propulsează amândouă picioarele pe-o parte, a aterizat pe platformă acum şi moliile încă dănţuiesc în lumină, pătimaşe, îşi trece corpul peste grilaj, simte muchia ascuţită în osul şoldului şi-l saltă pe Lincoln, al cărui pantof de tenis scoate un bufnet – *bof-poc* – pe bare, apoi îl ţine iarăşi la piept şi păşeşte pe sub acoperişul alungit, pitindu-se într-un ungher departe de uşă, înapoi în umbră, şi abia atunci îşi trage sufletul.

6:58 p.m.

E bine în picioare, cu spinarea proptită în peretele de cărămidă. Se întreabă cât o fi stat așezată pe jos – întinde mâna spre geantă, pipăie buzunarul lateral, trupul ei își amintește de telefon independent de minte.

Telefonul.

Când l-a simțit părăsindu-i palma nu a încercat decât o senzație de ușurare și nu s-a împăcat, nu cu adevărat, cu faptul că obiectul acela pe care l-a azvârlit, lucrul care i-a adus pe cei doi la ei, e același lucru care-i permite să vorbească cu soțul și să aibă o legătură cu lumea de afară.

Acum, indiferent ce s-o întâmpla dincolo de zidul grădinii zoologice, ea nu face parte din asta.

N-o deranjează, însă, pe cât probabil că ar trebui. Lumea de afară e irelevantă. Simte că mintea i se limpezește, cumva, când își simte bluza lipită de cărămizi, când simte durere în umărul stâng, unde o apasă greutatea lui Lincoln și când știe că sunt doar ei doi și că așa a fost încă de la început. Telefonul i-a dat doar iluzia că nu erau singuri.

Cu siguranță a fost la fel și pentru amărâții ăia din Texas, cei care plutesc acum cu fețele-n jos, morți, și poate că apa le intra în plămâni în aceleași secunde în care ea îi auzea pe cei doi trăgători zgâlțâind gardul de sârmă.

Nu vine nimeni. Nu există poliție pe lume.

Totul e mai intens, mai tăios, acum că știe asta.

Dar există, firește, Paul. Probabil că-i îngrozit. Însă n-are ce face în privința asta. Paul e dincolo de controlul ei, cum e aproape orice în afară de decizia legată de ușa pe care o va deschide și de direcția în care se va îndrepta și de viteza cu care va merge. Se gândește la ce urmează: clădirea i se pare partea cea mai primejdioasă a traseului lor – dacă bărbații se ascund acolo sau țin zona sub ochi, ea și Lincoln n-o să aibă încotro se duce. Nu mai există altă ieșire în afară de ușa principală ce dă spre Zona Primatelor, aceeași pe care au venit, alergând, spre ascunzătoare, și ce ascunzătoare perfectă era, sigură, e tâmpită că pleacă de-acolo, neglijentă, ar trebui să facă stânga-mprejur în clipa asta, să se întoarcă acolo, însă băiatul aproape că tremură de foame sau posibil de ceva dincolo de foame, numai că pentru asta n-are nicio soluție – cât a stat aici, pierzând vremea? – însă da, ca să ajungă la ieșirea principală vor trebui să traverseze holul îngust cu pereți groși și cuști cu vitrine de sticlă peste tot, fără uși sau căi de acces secundare. O să fie prinși acolo.

Însă n-are de ales sau, cel puțin, nimic altceva nu pare o alegere mai bună.

— Mami? zice el cu voce mai pițigăiată decât de obicei.

Oare de-acum înainte o să zică numai câte un cuvânt sau două? Oare necontenitele întrebări, născociri și povestioare au secat de-a binelea?

— E-n regulă, zice strângându-l la piept și pășind în lumină, cu fluturii de noapte săgetând argintii deasupra capului.

Face patru pași lungi și iuți, apoi împinge ușa de sticlă, deschizând-o, se strecoară înăuntru în grabă, urând din suflet ușa care se închide gemând după ei cu toate că a ținut-o cu mâna, ca să alunece ușor.

Ușa este, în fine, închisă. Liniștea dinăuntru e apăsătoare precum umiditatea. Aerul e greu de tăcere. Din unghiul ăsta, lipită de roca aspră a peretelui – își dă seama că-i place să-și simtă spinarea lipită de ceva – vede doar pereții din imitație de piatră, neoanele încastrate în partea de jos a zidului și suprafața lucitoare, netedă a pardoselii. Habitatele încep după prima cotitură a culoarului și acum e ca și cum ar sta în mijlocul unei peșteri hipertehnologizate sau într-un buncăr subteran. E totodată pe deplin natural și complet artificial. Căldura o face să ofteze. În clădire pare, de obicei, rece – mereu își freacă brațele când străbate culoarul acela, însă acum e cu câteva grade mai cald decât afară.

Ciulește urechea, dar nu se aude nimic. Niciun sunet al vreunui sistem de încălzire, nici zarvă de animale. Ar putea face o listă lungă cu sunete pe care le-ar putea auzi, însă nu le aude.

Și copilul e foarte tăcut.

Se gândește să-l lase să meargă singur – i-ar plăcea, poate, să-și mai dezmorțească picioarele. N-ar deranja-o să-și mai odihnească un pic brațele. Însă ceva o face să simtă că-i mult mai sigur să-l țină în brațe. O îngreunează, e drept, însă așa, lipit, nu poate fi separat de ea.

Ascultă cu luare-aminte și nu sesizează nimic.

— Gata, pornim, șoptește.

Lincoln nu răspunde. Joan înaintează încetișor, măsurându-și aproape-sunetele pe care le scot tălpile ei pe gresia cafeniu-roșiatică. În doi-trei pași se depărtează suficient de perete cât să nu-l mai poată atinge, iar asta o face să se simtă dezechilibrată, ca și cum ar umbla pe puntea unei nave. E prea mult spațiu în jur. Însă mai face câțiva pași și mâinile îi ating suprafața poroasă a altui zid, fiindcă a ajuns la primul cot al culoarului – sunt portrete cu animale dispărute acolo, păsări dodo, porumbei, ibecși de Pirinei și papagali de mare, nicio primată însă, iar logica acestui loc îi scapă. Lipește umerii de

perete, cu mâinile prinse strâns sub Lincoln, și aruncă o privire furișă după colț. Deja și-a retras la loc capul până să apuce să proceseze ce-a văzut.

Pe podea stă o maimuță.

Dă colțul și vede că de amândouă părțile sunt plăci de sticlă: în dreapta micuțele maimuțe-veverițe, iar în stânga ceva ce-ar trebui să fi fost cușca maimuței colobus. Însă acum spațiul de expunere e doar o gaură pătrată în perete, lăsând la iveală frânghii și beton. Abia dacă a mai rămas vreun pic de sticlă, dacă nu pune la socoteală cioburile de pe gresie. În interiorul habitatului nu e nicio lumină, dar neoanele de pe hol lasă o licărire fluorescentă peste terenul stâncos și pârâul fals. Însă acestora le aruncă doar o privire, fiindcă e concentrată asupra maimuței care îi stă în față.

E un colobus, firește, alb-negru, cu capul atârnând înainte, cu mâinile – labele – scurmând în pardoseala de gresie și, din cauza unghiului din care privește, îi mai ia o secundă să-și dea seama că pe pământ zace nemișcat un al doilea colobus. Nu-i zărește decât fundul și picioarele negre. Restul e ascuns vederii.

Se uită atentă la picioare și nu le vede vreun tremurat sau zvâcnet – porumbeii pe care-i ucidea tatăl ei se mai zbăteau clipe lungi chiar și după ce rămâneau fără cap – așa că e destul de sigură că animalul e mort. Celălalt colobus, cel viu, e atât de aproape, că blana lungă și albă i se amestecă cu blana maimuței moarte. Joan nu-și dă seama unde începe una și unde se sfârșește cealaltă.

Îl cuprinde mai strâns pe Lincoln, dorindu-și să fi știut mai multe despre primate.

Colobusul viu nu s-a uitat spre ea. Stă gheboșat, iar părul des îi e neted, mătăsos și bun de mângâiat; se-ntreabă dacă vreodată oamenii au folosit blana asta pentru haine.

Doar degetele i se mișcă, încârligându-se și îndreptându-se iar, la câțiva milimetri de podea. Nu pare să aibă degete mari.

Se gândește la un moment în Mississippi când un oposum a apărut deodată pe trotuar, în fața ei, și a decis să traverseze fiindcă nu-i plăcea cum arată dinții animalului. Iar în Honduras, pe parcursul acelui contract interminabil cu cooperativa de cultivare a cafelei, s-a trezit la un moment dat cu o vacă în dormitor, cu căpățâna întinsă spre salteaua ei, cu limba groasă ieșindu-i din gură. Unchiul ei îi prindea pui de veveriță când era mică – asta după ce murise tatăl ei, firește, fiindcă tatăl ei ar fi împușcat probabil veverițele – însă erau de fapt animăluțele unchiului, nu ale ei. Nu o lăsa să pună mâna pe pui, fiindcă ar fi mușcat-o, iar degetele lui erau însângerate

și pline de zgârieturi, deși animăluțele îl iubeau, i se cocoțau pe umăr și-i atingeau în joacă lobii urechii cu gheruțele.

Maimuța își întoarce ușor capul într-o parte, răsucindu-și gâtul, iar ea se gândește la Stevie Wonder și se sperie de ea însăși fiindcă e cât pe ce să pufnească în râs. Gura începe să-i zâmbească înainte să se poată opri și trebuie să se străduiască să-și controleze mușchii feței, să-i facă s-o asculte.

Se întreabă dacă colobusul viu l-a târât acolo pe cel mort. Au oare ritualuri funerare? Îi plâng pe cei pieriți? Oare colobusul mort a mai trăit un timp după ce-a fost împușcat și-a încercat să scape, iar celălalt colobus l-a urmat și, până la urmă, de ce n-au fugit toate maimuțele, de ce n-au încercat să ajungă cât mai departe cu putință când asupra lor au fost trase primele focuri – ce caută maimuța asta încă aici? A fost prinsă de ușile care s-au închis și a decis să se-ntoarcă în adăpostul ei sau a stat acolo în tot acest timp, veghind corpul celei răpuse?

Și ea, și maimuța au încremenit, refuzând să accepte una prezența celeilalte. Animalul își scarpină cu un deget bărbița albă, contemplativ, însă fără să ridice capul.

Sticla face toată diferența acolo. Un câine ori o pisică – ceva domestic – e cu totul altă poveste. Un animal sălbatic în fața ta, nu un animal de casă, ci un animal real, poate deveni impulsiv așa, dintr-odată. Îl poți crede dulce și afectuos, și asta poate fi adevărat, însă te va face să sângerezi fără remușcări. Degete mușcate și lobi de ureche sfâșiați. Nu poți ști ce-i în mintea unei sălbăticiuni.

Dar nu poate rămâne acolo înlemnită la nesfârșit. Ar putea să se-ntoarcă, s-o apuce pe celălalt drum, însă i-ar lua mult mai mult să străbată zona urangutanilor, a vidrelor gigant și a altor animale pe care nu și le amintește acum. Ar trebui să treacă iarăși peste puntea luminată. Preferă să continue pe aici.

— Mami? zice Lincoln cu capul încă apăsat în umărul

— Hmm?

— Ce face maimuța aia?

— Se gândește și ea, cred.

— Dar maimuțele gândesc? întreabă el și ea își zice că da, a fost bine că s-au mișcat din loc, fiindcă cel puțin schimbarea de peisaj – animale sălbatice furișându-se pe culoare – îl face mai puțin catatonic.

— Da, zice.

— Și mușcă?

Asta, recunoaște Joan, e o întrebare mult mai relevantă.

— Nu cred, spune știind că nu-i adevărat. Decât dacă le sperii.

— Ca pe bondari?

— Cam așa ceva.

În vreme ce vorbește, colobusul își ridică un braț peste cap, iar mișcarea aceea bruscă o face să se dea grăbită înapoi. Animalul deschide gura, lăsând să i se vadă caninii lungi și ascuțiți, ca de vampir. Dar nu face decât să-și curețe blana.

Joan decide să se miște încet, ușor, fără să pară amenințătoare. Însă mai întâi aruncă o privire la cioburile de la picioare, se apleacă și-și trece degetele, cu multă grijă, peste bucata cea mai mare, un triunghi aproape perfect. Simte o înțepătură în palmă și știe că s-a tăiat, însă se ridică la loc, cu mușchii coapselor urlând, și cu bucata de sticlă în mână. Îi place că e de asemenea ascuțită.

Se uită lung la maimuță, care a închis gura plină de dinți. Odată, când se uitau la niște știri oribile, unchiul ei a zis că-l preocupă faptul că, dacă ar da peste un tâlhar care ar amenința cu arma pe cineva la care ține – și dacă ar avea și el o armă în mână – nu era sigur că ar fi izbutit să apese pe trăgaci. Se întreba dacă asta îl face un neisprăvit, se întreba dacă ar putea îngădui cuiva să-i facă rău ei fiindcă nu putea îndura gândul că ar putea ucide o altă ființă umană.

Dacă ar încerca cineva să-i facă ceva lui Lincoln, ar fi în stare să-i stâlcească creierii pe ciment.

Dacă maimuța dă să atace, o să țintească spre ochi. O să-i reteze gâtul.

Se mișcă spre dreapta, lipindu-și spatele de sticla sălașului maimuțelor-veveriță. Nu scapă nicio clipă colobusul din priviri și, la un moment dat, maimuța aproape că-i aruncă o privire, o răsucire a capului care o încredințează că animalul e conștient de mișcările ei, însă nu se uită, de fapt, la ea. Se furișează pieziș – are palma udă de sânge – și până la urmă trece de amândoi colobușii. Când se uită în spate, maimuța rămasă în viață e încă așezată acolo, amestecându-și blana cu cea a suratei moarte.

Cărarea cotește. Trece de giboni și de tamarini, vede o băltoacă pe podea, de culoare închisă ca și cum s-ar fi vărsat suc acolo, apoi vin lemurii, drept în față. Toate celelalte panouri de sticlă sunt intacte. Habitatele de dincolo de ele nu sunt luminate, deși fiecare are un beculeț ce licărește slab în tavan, ca razele lunii.

Ajunge la ușă mai iute decât se așteptase, se ține într-o margine și face ce poate ca să cerceteze ce-i afară. Habitatul exterior al maimuțelor-păianjen umple spațiul de ambele părți ale ușii, așa că nu vede decât tunelul îngust al trotuarului, cerul și apoi – abia vizibile – marginea terenului de joacă și două bănci verzi, pustii.

Se apleacă și lasă pe podea bucata zimțată de sticlă. N-ar vrea să se mai taie, iar sticla nu i-ar fi de ajutor împotriva unor

oameni înarmați.

— Am ajuns la mașina de mâncare? întreabă de pe umărul ei Lincoln.

— Aproape, zice și împinge ușa, deschizând-o.

Aerul de afară e întrucâtva mai rece decât își amintește că era cu câteva minute mai devreme. Însă îi place să-l simtă pe piele. Preferă să fie pe-afară, la loc deschis, unde nu sunt pereți, cu toate că e conștientă că gândea exact opusul cu puțină vreme în urmă. Însă privind spre cer – pe care l-au acoperit norii, vălătuci subțiri precum puful de bumbac – înălțimea și vastitatea acestuia o fac să respire mai ușor.

Ușa se-nchide, cât pe ce să o lovească în șold, iar Joan se mișcă încetișor acum fiindcă, îndată ce pășește, o să fie în lumină – alt afurisit de corp de iluminat – însă îl saltă în brațe pe Lincoln și se grăbește să iasă din peticul luminat. Odată ce-au trecut de sălașul maimuțelor-păianjen, încetinește, fiindcă e iarăși în siguranță în umbră. Deși sunt stâlpi de iluminat presărați pe cărări, plus șiruri de beculețe atârnând, deocamdată se află într-o zonă întunecată la marginea locului de joacă al maimuțelor.

Luna e ascunsă de un nor. *Luna era o corabie-fantomă legănându-se pe mările norilor,* își amintește ea dintr-un poem[2]. pe care i-l citea unchiul, își amintește și *Noapte bună odaie noapte bună lună noapte bună nimănui*[3]. Odată, proaspăt căsătoriți fiind, ea și cu Paul stăteau pe verandă și văzuseră o lună portocalie coborâtă atât de jos și atât de gigantică, încât părea ceva nuclear, ceva pictat de Dali. Ieșiseră, fără să închidă măcar ușa după ei, și se ținuseră după lună, prin cartier, vreo câțiva kilometri, apropiindu-se tot mai tare, mână în mână, uneori alergând, și dădeau colțul și aproape că puteau atinge discul uriaș apoi, deodată, se întorsese în văzduh, recăpătându-și culoarea și mărimea normale, iar ei se-ntorseseră acasă ca și cum ar fi împărtășit un vis.

Nu departe, lumina emană din corpurile de iluminat stradal, conuri de strălucire întinzându-se pe ciment. E o împletire de lumină și întuneric. Umbrele sunt tropicale în juru-i, la marginea locului de joacă: smocuri de iarbă de savană. Gardurile sunt făcute din uluci de lemn și frânghii. Frunze de bananier flutură în bătaia vântului.

Își trece privirea peste structurile din locul de joacă, numai fibră de sticlă și metal. E și un munte fals pe care-i place lui Lincoln să se suie, care se profilează precum un cactus gigant. Tobele africane sunt înșiruite, tăcute. Măștile de lemn se odihnesc pe stâlpi, negre, aurii și cu gurile căscate, un pic diavolești, iar una are o limbă ce aduce cu un penis, deși n-o

poate vedea acum, de la distanța asta. A văzut toate astea de nenumărate ori, deși arareori noaptea și arareori fără oameni îmbulzindu-se. Nu vede niciun trup chircit pe jos, nicio băltoacă de sânge. Dacă n-ar fi maimuța care-și jelește tovarășa și sticla spartă pe care încă o simte scrâșnind ușor sub tălpile sandalelor, unde s-a încrustat, și-ar putea zice că doar și-a imaginat ultimele câteva ore.

Se oprește, ascultând cu atenție. Așteptând ca vreo umbră să se miște, să se transforme în om. Se aud, în apropiere, clopoței de vânt, care susură o melodie ce te face să crezi că în orice clipă ar putea să apară o zână. Vântul poartă ecourile, le învârtejește, iar sunetele catifelate vin, parcă, din toate direcțiile.

E cât pe ce să se-ndrepte spre clopoței și-și dă seama că e încă încordată, dar că teama a dat înapoi încă de când i-a auzit pe cei doi bărbați cântându-i. O minunează calmul propriu – nu, nu-i chiar corect, nu e calmă, însă e concentrată, și nu mai are acea răsuflare întretăiată de la început, când i se părea că o să se facă țăndări; își spune că poate nu este cu putință să te menții încontinuu la o asemenea intensitate a fricii.

E o piatră lângă piciorul ei, acoperită cu mușchi, aproape luminoasă. Tăietura de la mână aproape că nu mai sângerează.

Încremenește, simțind o mișcare spre stânga, ceva mai mare decât o creangă îndoită de vânt sau un gândac încurcat printre frunze. Însă, când se-ntoarce într-acolo, vede că nu-i decât un câine sălbatic african, deplasându-se în umbrele habitatului său trist. Câinele e cam sfrijit, numai picioare și coaste – și amușină, umblând de colo-colo prin îngrăditura cuștii. De obicei sunt doi, însă nu vede decât unul acum. Arată flămând și disperat, ca și cum ar plănui să scape.

Își imaginează cum ar fi să găsească o portiță în gardul lui.

Luna a ieșit de după nor. Peisajul e albicios acum, nepământean, și trece pe lângă locul de joacă, aținându-se pe marginile cărărilor, pe la loc umbrit. Sunt suficienți arbori ca să poată rămâne sub coroanele lor, aproape de trunchiuri, oprindu-se des. Trec de gardul înalt ce ascunde rinocerii, și câinele nu se mai vede. Sălașul elefanților e drept înainte; se vede acum și acoperișul de stuf al barului Savana, dincolo de care, lipite de peretele din cealaltă parte a clădirii, ar trebui să fie automatele de gustări. Se apropie.

Cercetează cu luare-aminte cărarea. Vede un păhărel de plastic. E acolo, pe ciment, și din el s-a vărsat o băltoacă mică. Îl ocolește, grăbește pasul ca să treacă iute printr-un petic de lumină și ajunge în siguranță lângă împletitura de bambus a habitatului elefanților, înapoi în beznă.

Nu-și dă voie să privească înapoi, la păhărelul abandonat.

Nu-și dă voie să se gândească iar la tânăra aceea cu bebelușul și nu-și dă voie să se gândească la femeia care le-a scanat astăzi cardul de membru și i-a spus lui Lincoln că-i plac buclele lui sau la bunica și la cele două fetițe care fuseseră cu doar câteva minute înaintea lor pe drumul spre ieșire – să fi văzut oare o siluetă îmbrăcată cu rochie bleumarin, cum avea femeia aceea? Și piciorușele pe care le-a zărit purtau colanți roz? Nu se gândește nici la băiatul mai mare, cu ochelari, care l-a cules pe Thor de pe jos după ce l-a scăpat Lincoln pe trotuar.

Nu-și dă voie să-și pună vreo întrebare.

Simte păhărelul în spatele ei, picurând.

7:06 p.m.

Când se uită pe teritoriul elefanților, Joan nu vede niciun animal. Vede doar iarbă și pământ albicios în razele lunii. Privirea îi cuprinde întregul țarc – să aibă vreo trei sute de metri lungime, poate? Ori de câte ori a privit elefanții pășind legănat, habitatul lor i s-a părut nesfârșit, însă acum, când îi sesizează forma, spațiul nu mai pare atât de vast. Iluzia Africii persistă doar până la bariera deasă de pini, iar dincolo de beculețele de pe ei, care-i fac să semene cu pomii de Crăciun, vede linia ferată a trenulețului, lucind în lumina lunii. Dincolo de linie, în străfulgerări printre copaci, vede luminile din stradă, literele luminate ce alcătuiesc cuvântul Walgreens și un șir de mașini încetinind înainte de curbă.

Mașinile o bulversează, felul în care își urmează drumul netulburate. N-ar trebui cineva să-i oprească pe oamenii ăia care se duc să-și cumpere hârtie igienică ori să dea pe gât un vermut? N-ar trebui să fie doar conuri oranj, bandă cu însemnele poliției, dacă nu chiar tancuri și transportoare blindate?

Șirul de mașini care trec cu nepăsare i se pare de nesuportat.

Ochii i se întorc spre curbele strânse ale liniei trenulețului. Metalul lor clipește auriu, ici și colo câte o lucire, prinzând lumina lunii. Se concentrează asupra licăririi. Unchiul ei obișnuia s-o ia la picnicuri și la pescuit la țară, iar ăsta era un lucru bun fiindcă, de-ar fi fost după maică-sa, Joan nu s-ar fi dus altundeva în afară de școală, acasă și la mall. La țară erau doar ferme și vaci, iar în pământ sclipeau bucățele de mică pe care le putea desprinde, straturi groase, argintii. Credea că valorează ceva, însă unchiul îi zicea că nu, că doar strălucește, iar ea susținea că ar fi fragmente de meteorit. Mica aceea era așa de frumoasă, o adevărată revelație. Odată umpluse o punguță cu ea, cum fac oamenii de știință cu eșantioanele valoroase, și-o adusese acasă s-o vadă maică-sa, care nu se ducea niciodată la țară – ea și unchiul lui Joan sfidau orice argument legat de genetică sau ereditate, atât de diferiți erau. Însă în ziua aceea mama ei își pensa sprâncenele, răspândind virgulițe mici și negre pe blatul din baie, iar când Joan îi prezentase mineralul, îi zisese un *Nu veni cu pietre în casă.* Joan era suficient de mică, pe-atunci, cât să nu renunțe. Încercase să explice, *Trebuie să decojești primul strat și strălucește, ca o comoară, uită-te numai sub partea mai prăfuită,* la care maică-sa replicase cu un *Știi că nu valorează nimic de fapt, Joan* și firește că Joan știa asta deja. Însă îi lipseau cuvintele ca să-și facă mama să înțeleagă ce minunată

era sclipirea, ce frumoasă. Mama ei oricum n-o asculta cu adevărat și nu voise să se uite în pungă. Nici măcar să arunce o privire. Mama ei rămăsese acolo, în picioare, trăgându-se cu o mână de frunte, uitându-se țintă în oglindă în vreme ce firele din sprâncene cădeau.

Joan își mută privirea de pe șinele trenulețului și-și lipește obrazul de capul lui Lincoln. El n-a văzut niciodată mică. i-ar plăcea să-i arate cum s-o decojească cu unghiile.

Aude apoi ceva frângându-se cu zgomot și un soi de pocnet sec și e cât pe ce să se arunce la pământ. Se lasă în genunchi, ghemuindu-se protectoare peste Lincoln, însă își dă seama că e probabil o creangă sau vreun fruct căzut. Se uită în toate părțile, nu vede decât petice de lumină și de întuneric, umbre și plante.

Rămâne așa, ghemuită, tăcută, privind.

În cele din urmă se ridică. Nu poate îndura gândul la ce s-ar putea petrece aici, pe bucata asta de ciment. Pe cimentul ce se întinde la trei metri în față. Sau pe bucata aflată la cincisprezece metri în față, sub umbra acoperișului impozant din tulpini și frunze.

Își așază un picior după celălalt.

Se uită iar la linia ferată, care e un cerc neted. De nenumărate ori trenulețul a luat-o pe ea și pe Lincoln, ducându-i cât se putea de aproape de zidul ce dă către exterior – e foarte lent trenulețul – unde își puteau lipi palmele de fierul ori cărămida zidurilor și puteau fi atât de aproape de lumea de afară.

Cât s-a gândit la tren, s-a și deplasat. Ea și cu Lincoln înaintează încă în paralel cu habitatul elefanților, se apropie de pavilionul cu acoperiș vegetal al barului. În boxe se aude „I Put A Spell on You”, iar vocea cântărețului o face să tresară. Privește în față, încercând să zărească difuzoarele, însă nu-i suficient de aproape.

— Pot să merg? șoptește Lincoln, surprinzând-o cumva la fel de mult ca și muzica.

— Vrei să te las jos?

Poate număra pe degetele unei singure mâini dățile în care el a cerut să meargă pe picioarele lui, în brațe fiind.

— Da.

Îl coboară la pământ, ținându-i mai departe mânuța în palma ei cea sănătoasă. Ușurarea pe care o simte la eliberarea de greutatea lui – brusca relaxare – e compensată de o senzație de gol. Își împletește degetele printre degetele lui. Lincoln pășește spre desișul de bambus, trăgând-o după el.

— Ce-i aia? întreabă.

Joan încearcă să urmărească direcția în care arată degetul lui. Habitatul elefanților arată uluitor noaptea – asta nu se poate nega. Copacii scunzi și tufele par să leviteze peste cocoașele dealului, iar nisipul emană un halou auriu. Parcă ar fi un peisaj extraterestru, precum Luna sau Marte.

— Planta aia? zice ea observând un tufiș ce pare să aibă tentacule.

— Nu, zice Lincoln. Uite, acolo, jos.

Se uită iar și îi ia câteva secunde până să deslușească forma neagră ca de tuș de pe pământ; îi ia și mai mult până să-și dea seama ce este.

Cei doi bărbați au împușcat un elefant.

Corpul e masiv, închis la culoare și solid, însă trompa e chircită pe pământ, șerpuind. Joan simte că trompa e cumva separată de restul cadavrului, că e încă vie, că se luptă să se elibereze și să se târască de-acolo, cât mai departe. Doar că trompa nu mișcă.

— Ce-i acolo, mami?

— Elefantul, șoptește.

Norii își schimbă poziția deasupra, lăsând-o să vadă perii fini de pe pielea animalului, mișcându-se în suflarea vântului.

— Stă pe jos? zice Lincoln.

— Da.

— De ce stă pe jos?

I-ar putea spune că elefantul doarme. Probabil că l-ar cruța pe Lincoln, însă nu-i vine să zică asta. E cumva jignitor pentru el să-l mintă în față după ce s-a descurcat așa pe parcursul ultimelor ore, lipit de ea, mână în mână, și în plus vrea să spună cuvintele cuiva, iar el e singurul care e acolo.

— E mort, zice.

— Au. L-au omorât oamenii ăia? întreabă copilul.

— Da.

Nu se poate opri din privitul corpului prăbușit. Coada aia ca o râmă, te apucă mila.

— Cum îl cheamă?

— Nu știu, răspunde Joan. Cum crezi tu că l-a chemat?

Lincoln face un „mmm”, un zgomot care arată că stă pe gânduri.

Joan se furișează mai departe, îl trage după ea, grăbește pasul, iritată că și-a pierdut timp și energie cu elefantul în loc să fie atentă la toate unghiurile, zidurile și ascunzișurile din jur, iar Lincoln o urmează, dar capul i-e încă întors spre elefant. Îi place să pună nume lucrurilor: are o familie de iepurași mici, de jucărie, îmbrăcați. Unul e Softball, altul e Baseball, mai e un frate pe nume Iepuraș fără Urechi – fiindcă i le-a mâncat Muddles – și o soră pe nume Suzie Cat. A existat

și-un bebeluș numit Suzie Vrăji, însă pe ăsta Muddles l-a înghițit cu totul. Are un milion de fotbaliști de plastic și un teren pliabil din pânză și-și numește și renumește neîncetat jucătorii. E un fundaș pe nume Humpy Mestecatul. Mai e o atacantă pe nume Susan.

— L-a chemat? întreabă Lincoln.

A pierdut șirul discuției.

— Ce?

— Nu are și acum nume? Nu mai ai nume după ce mori?

— Am vrut să spun „îl cheamă", răspunde ea. Cum crezi că îl cheamă?

— Bezeluță, zice copilul.

Îl prinde mai bine de mână.

Când se joacă cu fotbaliștii, își face mijlocașii să răcnească îndemnuri: *Toată lumea să tragă tare! Repede! Faultăm? Nu! Jucăm frumos? Da!*

E un copil nespus de dulce. Ar fi ușor de rănit.

S-a oprit iarăși. E pe jumătate întors spre elefant. Ori poate vreo molie ori frunză răzlețită i-a atras atenția.

— Lincoln, șoptește aplecându-se spre urechea lui. Trebuie să mergem mai departe. Nu ne putem uita după lucruri care nu contează.

E așa de mult spațiu aici. Atâtea ascunzători potențiale pe care nu le-ar observa în veci până ce n-ar apărea cineva cu pușca în mână. Se uită peste tot, dar știe că nu poate vedea totul.

Dacă stă să se gândească la câte nu poate să vadă, i se taie răsuflarea.

Mergi mai repede. Fii atentă, dar mergi mai repede.

Elefantul e la distanță, în spate. S-au apropiat de restaurant, cu pavilioanele și difuzoarele lui, și e un alt difuzor în gard, își dă seama pe măsură ce muzica se umflă, se face tot mai tare, acoperind orice altceva. Însă rămâne lipită de îngrăditura de bambuși, se ține pe peticul de iarbă întunecat unde nu bate lumina. Îl trage pe Lincoln de mână. Nu mai poate suporta să stea mult aici. Nu doar că nu poate să vadă totul, însă cu muzica asta urlând „Vârcolacii din Londra" – nici nu aude nimic.

Restaurantul e-n dreapta, iar pavilionul cu acoperiș de frunze se întinde spre ea. Însă între ea și clădire e o dungă de beton luminat unde în mod normal copiii aleargă, cad și beau suc din cutii. Cărările dinspre diverse secțiuni ale grădinii zoologice se întâlnesc aici, iar spațiul e înspăimântător de larg și deschis. Dacă pune piciorul pe zona pustie de ciment, vor deveni vizibili, iar ea nu va auzi nimic în afara urletelor lupilor și a ciocănitului clapelor.

Muzica asta o face să-i pulseze capul.

Decide că vor mai înainta un pic spre sălașul țestoaselor, unde e un arbore imens care se întinde peste întreaga alee și unde pot traversa porțiunea pe sub umbră. Odată ce-a luat decizia, e hotărâtă, concentrată. Se pun pe vine, aproape de gard, și avansează centimetru cu centimetru. N-ar fi abătută de la scopul ei dacă muzica nu s-ar opri preț de câteva secunde, după ce urletele se diminuează treptat, înainte să înceapă piesa următoare.

În momentul acela de pauză aude plânsul bebelușului. Crede mai întâi că-i o maimuță, apoi însă e ceva tremurat în țipăt, aude un icnet, aude cum aerul e tras în piept și știe că nu-i vorba de un animal. E un bocet furios și e aproape. Suficient de aproape cât să o facă să-și amintească cum stătea ea în pat înainte de revărsatul zorilor, în casa tăcută, cu pătuțul lui Lincoln în camera de alături, la câțiva metri, în vremea când se trezea într-o clipită la cel mai mic semn de nemulțumire a copilului, punând piciorul pe dușumea înainte chiar să deschidă ochii.

Aruncă o privire iute spre o bancă aflată la vreun metru în față – o zonă mică de unde se pot privi elefanții – așteptându-se s-o vadă pe mămica cea cu păr lung, cu copilașul încă la piept, încercând să-l potolească, însă pe bancă nu-i nimeni.

Apoi muzica pornește iar, un ritm disco ce acoperă orice altceva, și aproape că-și poate spune că și-a imaginat, că mintea îi joacă feste. Numai că știe. Și nu trebuie să ia nicio decizie nouă: nu face decât să se țină de planul inițial când se apropie de bancă, așezată într-o margine în zigzag a gardului, unde nu e nimic în afara cadrului de fier și a formei solide a containerului de gunoi metalic dintr-o latură.

Se oprește, adusă de spate, încă în umbră. Nu-i nimeni acolo. Se vede limpede că nu-i nimeni, nici copil și nici mămică. Lincoln își sucește degetele în mâna ei, nu fiindcă ar vrea să i se dea drumul, ci fiindcă e nerăbdător, îl simte cum se înclină în față, testând dacă o poate face ori nu să se grăbească.

Nu e nimeni aici, e clar.

Însă îl trage pe Lincoln mai aproape, îi lipește spatele de picioarele ei și se mișcă așa, înaintând până ce a pus mâinile pe metalul răcoros al coșului de gunoi, un pic lipicios. Pune palmele pe el și ridică, dintr-o mișcare, capacul. Știe ce va găsi – chiar dacă-și spune că una ca asta n-o să se întâmple, știe că se va întâmpla – și da, când capacul este ridicat vede un bebeluș care ridică ochii spre ea, țipând.

Abia se aude prin bubuitul muzicii, chiar și văzându-i mișcarea gurii. Lumina lunii e neclară, dar suficientă. Vârât de-un cot în container, bebelușul e pus deasupra unei pături

care acoperă mare parte din gunoiul propriu-zis. Copilul e mic, moale și se foiește. E un Moise în păturică.

Așază pe beton capacul coșului de gunoi și se apleacă peste coș, scoțând sunete de liniștire pe care nici măcar ea nu le poate auzi. Se uită la degetele mici, care se întind spre ea. La mânuțele care se agită. La capul cu păr ca puful, negru. Copilul nu-i nou-născut, are câteva luni și e înfășat nu prea strâns într-o a doua păturică, de culoare pastelată – verde, galben sau alb? – însă a dat suficient din picioare cât să-i poată vedea scutecul, tot pastelat, și piciorușele grăsune. Cel mai mult o fascinează furia lui, ochii mijiți, fruntea încrețită și gura deschisă, căscată care, oricât s-ar strădui, nu poate concura cu sistemul de sunet.

Femeia aceea – sau vreo femeie – și-a lăsat copilul în gunoi. În gunoi.

E de neconceput.

Lincoln o trage de mână, zicând ceva. Habar nu are ce. Se înclină spre el.

— Zi-mi la ureche, spune.

— Ce-i acolo, mami? țipă el, însă Joan abia dacă-l aude.

Nu e destul de înalt ca să vadă peste marginea coșului, își dă seama ea, și nu aude altceva decât muzica, iar ea s-a oprit acolo, încremenită.

— Nimic, zice fără să știe prea clar de ce îl minte.

— Atunci la ce te uiți?

Se îndreaptă de șale iar, privind bebelușul. Apoi observă că are mâinile băgate în coșul de gunoi, că mâinile i s-au întins după copil. Face un pas înapoi.

— Mi s-a părut că aud ceva.

Mama copilașului a intrat, probabil, în panică. Poate i-a văzut pe bărbații înarmați apropiindu-se, poate a fost pur și simplu slabă de înger sau egoistă, n-a reușit să liniștească copilul și a renunțat. Și-a scăpat pielea. Probabil că acum e vârâtă în vreun ungher, în siguranță, în vreme ce copilul i-a rămas printre cutii de suc și ambalaje de la chiftele. Joan simte o ură intensă pentru femeia aia. A ridicat iar mâinile deasupra containerului, dar de ce nu atinge bebelușul?

Lincoln o trage iarăși de fustă.

Nu-și poate lua ochii de la copil. Nu-i un ascunziș chiar atât de groaznic, își zice odată ce-i trece primul impuls mânios. Dacă nu ții seama de faptul că femeia și-a aruncat literalmente copilul la gunoi, locul e destul de bine ales. Chiar lângă difuzoare, unde boțul de carne poate urla după pofta inimii – e băiat sau fată? Ar trebui să-l vadă, firește, ca pe o persoană și nu ca pe un lucru – în orice caz, poate răcni cât vrea și n-o să-l audă nimeni. Iar copilul, firește, plânge de zor fiindcă e singur,

speriat și probabil flămând și nu simte căldura moale a mamei lui; copiii mici se călăuzesc foarte mult după miros, așa că bebelușul simte izul ciudat, duhoarea de gunoi din container. Însă țipetele nu i se aud, iar containerul poate fi și un soi de îngrăditură, un loc din care bebelușul nu se poate târî afară.

Posibil să fie șobolani sau gândaci acolo, care să-i umble peste ochi și să-i intre în gură. Gândaci. Nu-i locul cel mai bun acolo. E un container de gunoi. Lincoln poate merge singur, iar bebelușul ar fi ușor ca o pană. I-ar putea chiar duce pe amândoi în brațe, pentru scurt timp, la nevoie.

Muzica disco îi zuruie în creier.

Bagă mâna și-și trece palma peste fața copilului, care e roșie-violet chiar și în lumina lunii. Are pielea moale, cum se aștepta. Plânsul nu se ostoiește. Întoarce însă gura spre ea și-i cuprinde între buze degetul mare, iar Joan îl lasă să i-l sugă o clipă. Lângă fața copilului e un ambalaj de bomboane, pe care îl îndepărtează. Sugarul dă din picior, lăsând-o să vadă ceva sub pielea albicioasă, moale. Vârâ mâna dedesubt și găsește o suzetă.

Șterge suzeta de dosul brațului și i-o oferă copilului, amintindu-și încă un lucru – rotunjimea perfectă a unei guriță și plescăitul mulțumit când suzeta e acceptată.

Copilul o suge de două ori și-o scuipă. Țipă. Parcă îi simte deja greutatea apăsându-i brațul îndoit din cot.

Lincoln încă trage de ea. Se uită în jos și Lincoln o trage de fustă, ca să se aplece.

— Credeam că ai spus, îi țipă el în ureche, că nu putem să ne uităm la lucruri care nu contează.

Se îndreaptă iute de spate, reorientându-se. Își dă seama că a pășit în lumină – aceeași lumină în care e scăldat bebelușul care s-a întins peste brațele ei. I-a dat și drumul la mână lui Lincoln. E pentru întâia oară când și-a luat mâna de pe el de când au ieșit din habitatul porcului-spinos. Și l-a scăpat din ochi. Dacă ar fi pornit-o aiurea de-acolo, nu l-ar fi văzut. Dacă cei doi ar fi fost aici, cu armele pregătite, nu i-ar fi văzut.

Nu a fost atentă.

Bebelușul plânge în continuare.

Se ghemuiește la pământ, în întuneric din nou, cuprinzându-și cu brațele fiul.

— Da, îi zice. Ai dreptate.

Trebuie să se miște repede. Altfel nu se poate. Se ridică pe jumătate, ținându-se cât mai jos cu putință, și mai mângâie odată capul bebelușului. Îi trece degetul mare peste buze și-l lasă să o apuce – încă nu are dinți – apoi îi dă iarăși suzeta. Se răsucește iute, voind să creadă că de data asta o s-o păstreze în gură. Întinde mâna și ia de pe jos capacul containerului.

Pune capacul la loc. Nu o face atât de rapid pe cât i-ar plăcea – trebuie să potrivească exact marginile – și în toată vremea asta se uită în gol, în beznă. Preț de o clipă, bebelușul e o pâlpâire vagă, palidă, apoi pâlpâirea se duce și nu mai rămâne decât cupola întunecată a containerului.

— Haide, îi zice lui Lincoln.

Se gheboșează iar, apropiindu-se de sol, face câțiva pași și deja muzica e parcă ceva mai înceată, nu-i mai bubuie așa în cap. Un pas și încă unul, îi face aproape mecanic și gata, nu mai trebuie să simtă nimic.

Trebuie doar să-l mențină pe Lincoln în siguranță.

— Ce era acolo? întreabă Lincoln lipindu-și fața se părul ei.

— Nimic.

Știe că Lincoln încă vorbește, că nu vrea să accepte răspunsul ei, însă grăbește pasul, lăsând în urmă coșul de gunoi. Muzica se intensifică. O chitară electrică scoate triluri extatice și un vălmășag de frunze, galbene chiar și în lumina slabă, se răspândește pe iarba din fața picioarelor sale. Când ajung la trunchiul masiv al arborelui de lângă sălașul țestoaselor, o iau la fugă peste suprafața betonată, ținându-se de mână, apoi Joan îngenunchează lângă un gărduleț. O pauză de orientare. Sunt la doar câțiva pași de automatele de gustări, ascunse în mare parte de un desiș de bambus, însă vede luminițele electrice licărind roșu și alb printre tulpini.

Alți câțiva pași. Își strecoară o mână în geantă, pipăind buzunarul lateral. Trage cardul de credit de acolo și-și strânge degetele peste el.

— Ce fel de sărățele au oare? întreabă Lincoln.

— Cu brânză, sigur, zice Joan simțindu-se cuprinsă de o furie irațională pentru că băiatul a adus iarăși vorba de mâncare. În șoaptă.

— Vreau cu brânză.

Îl simte încetinind, îl simte cum se poticnește tot mai mult, ca un fir de pescuit agățat sub apă. Atinge cu șoldul gardul de bambus aflat înaintea automatelor cu mâncare, încă zece ori doisprezece pași și-l poate hrăni.

— Nu vreau unt de arahide, zice el ridicând vocea. Vreau din alea cu brânză. Numai dacă n-au prăjiturele cu unt de arahide în ele, cum îi plac lui tati.

— Șșșt, îl sâsâie Joan.

Nici nu vrea să conceapă că ar putea să-i aducă pe cei doi încoace cu bâzâiala aia despre unt de arahide. Oare nu-și dă seama câte a făcut pentru el? Firește că nu, slavă Domnului. Dar nu are de gând să discute cu el despre sărățele și biscuiți, își domolește tonul.

— Probabil o să aibă cu brânză, zice.

— Promite-mi.

În ochii lui Joan apar lacrimi – a greșit: ceea ce a încercat să-și stăvilească nu e tocmai furie. Îi strânge ușor mâna într-a ei și-l trage mai aproape: nu vrea să se gândească la smacul lichefiat, ca siropul, de pe capacul containerului. Când e smucit spre ea, Lincoln scoate un soi de un geamăt nemulțumit, clătinându-se, ca și cum ar încerca să-l trezească prea de dimineață, însă au trecut de șirul de bambuși. Înlemnește.

Apoi se retrage cu pași nesiguri, trece iarăși după desișul de bambus, îl trage pe Lincoln alături. E iarăși cuprinsă de panică și asta e bine, fiindcă îi consumă celelalte emoții. E arsă de panică și curățată.

Între boscheții de bambus unde se află ei și peretele de cărămidă al snack barului Savana e lumină de parcă ar fi ziuă. Mașinăriile iluminate sunt înșiruite la zid: cea cu cola, cea cu apă minerală și, în celălalt capăt, o cutie de metal plină cu pachețele. Nu le-a văzut niciodată noaptea. Luminile voioase i se par de-o agresivitate mecanică. Automatele n-au cum să-și conștientizeze situația. Simte că le urăște pentru că luminează atâta.

Trebuie să-și umbrească ochii.

La stânga automatelor, boschetul de bambus face o buclă și ajunge în cele din urmă la zidul restaurantului. În curbura gardului viu cresc bananieri groși și înalți, așa că de partea aceea, cel puțin, există un fel de barieră.

Însă de unde stă ea până la fanta de introducere a cardului din automat – te rog, Doamne, fă să funcționeze cititorul de carduri, fiindcă uneori nu merge și ea n-are niciodată mărunțiș la ea! – până acolo nu-i loc de ascuns. Nu e decât beton. Nu doar că automatele sunt iluminate din interior, însă mai contribuie, aruncând raze prin toată zona, și becurile din lungul streșinii acoperișului.

Cercetează pâlcul de bananieri de după automate. Frunzele se răsfiră ca niște umbrele, iar sub frunze sunt trunchiuri groase, cufundate în compostul ce acoperă pământul dimprejur. Trei containere de gunoi sunt îndesate în colțul îngrăditurii, însă ungherul de lângă clădire e întunecat și pustiu. Bananierii oferă adăpost. Joan crede că ar putea să se bage mai adânc printre plante, să se vâre de-a dreptul în gard.

N-are niciun avantaj dacă zăbovește aici la nesfârșit. Nu sunt în siguranță nici aici.

Studiază toate lucrurile pe care le poate și pe care nu le poate zări. Îl ridică iarăși în brațe pe Lincoln, așteptând ca brațele și picioarele lui s-o cuprindă.

— Pe aici, îi zice năpustindu-se prin lumină – acea umbră uriașă și informă pe care o lasă pe ciment – pe lângă automatele de băuturi, pe lângă cel cu mâncare, drept spre marginea desișului de bananieri. Când se apropie, vede pietre decorative fixate în sol, mozaicuri pătrate în alb și negru. Îl lasă printre frunze și-și lipește spinarea de peretele restaurantului. Automatul cu gustări e îndeajuns de aproape cât s-o atingă. Și îi blochează în niște direcții. Își trage cu blândețe mâna dintr-a lui și-l împinge ușor, cu spatele, spre stratul de pământ afânat al bananierilor.

— Stai pe piatra aia, șoptește. Stai acolo și-ți aduc de mâncare.

E mulțumită cu locul unde l-a pus. Abia dacă-l vede, chiar și atât de aproape fiind.

De pe partea asta a automatului poate rămâne în umbră, își poate expune doar brațul, întinzând cardul. Reușește după un pic de strădanie, fiindcă are buricele degetelor uscate, să introducă în mașinărie cardul, mașinăria îl acceptă și Joan alege sărățele cu brânză și-și vâră palma până la încheietură în fanta din josul mașinii, apucând pachetul înainte să cadă de tot. Trage afară pachetul și ascultă. Apoi mai cumpără un pachet fiindcă, până la urmă, cinci secunde în plus nu pot fi atât de periculoase – numai că apasă pe butonul greșit, A6 în loc de B6, și un baton de ciocolată cade, însă îl prinde la timp.

Se retrage apoi în umbră, simțind pe ceafă umezeala frunzelor.

7:12 p.m.

Cămașa lui Lincoln se ridică atunci când i se cuibărește în poală, iar Joan se gândește la vertebrele ascuțite ale coloanei lui vertebrale și la îngustimea șoldurilor lui. A fost un nou-născut gigantic – mai bine de cinci kilograme – și un timp a avut mai multe bărbii, deși grăsimea era una arătoasă, care făcea femei necunoscute să se oprească pe stradă și să-l apuce de picioruș. A rămas mult timp așa, rotunjor, însă cumva, după o vreme, s-a lungit și s-a subțiat.

Desface sărățelele și-i dă una – ambalajul foșnește mai tare decât ar vrea ea, însă rupe la mijloc plasticul, eliberându-le – și se așază în așa fel, încât să stea pe piatră și nu pe stratul de pământ moale. Frunzele late și reci îi mângâie capul și umerii. La difuzoare se aude acum partea instrumentală alertă care semnalează apariția vrăjitoarei în *Vrăjitorul din Oz*. Șuierul vântului prin pădure e tare, frenetic. Sunetul o zgârie pe urechi, însă nu vrea să se oprească. Altceva nu vrea să audă.

Până să se dezmeticească ea, Lincoln a și mâncat două sărățele. Îi caută prin geantă sticluța cu apă, desface cănița-capac, mulțumită că recipientul e măcar pe jumătate plin. Trage opritorul de plastic și-i așază bidonașul între genunchi, care sunt cuprinși între genunchii ei.

— Mulțumesc, zice.

Se leagănă abia sesizabil, fundul aproape că-i saltă de la pământ. Crănțănelele au avut un efect aproape magic, se pare.

— Ai o ciocolățică? întreabă. Ce fel? Îmi dai?

Rupe o bucată și i-o întinde. Cuvintele i se desprind încet de pe buze.

— Se cheamă baton Zero, zice. E cu ciocolată albă și caramel.

— Ție nu-ți place ciocolata albă. Te face să vomiți.

Asta, în mod normal, ar fi adevărat. E o amintire a perioadei petrecute în Thailanda. Lucrase cu niște călugărițe în Irlanda, înainte să ajungă la Bangkok, și, fiindcă era în postul Paștelui, renunțase la ciocolată, pentru că atunci când ești pe lângă călugărițe te alegi de la ele cu idei despre renunțare, apoi prinsese Paștele în Thailanda și cumpărase un iepuraș de ciocolată albă – de ce aveau dulciuri de Pași, totuși, în Thailanda? – și îl mâncase pe tot, i se făcuse rău de la stomac și asta pusese capăt pasiunii ei pentru ciocolată albă.

— Îmi plăcea ciocolata albă, acum mult timp, zice Joan.

Simte muchia ascuțită a pietrei sub coapse și, când își schimbă poziția, palma i se freacă de rocă. Simte o înțepătură, apoi un lichid curgând – și-a redeschis tăietura.

— Înainte să mă nasc eu? întreabă Lincoln.

— Da, zice Joan închizând și desfăcând pumnul, simțind cleioșenia sângelui. Mult înainte să te naști tu.

— Când te duceai în alte țări.

— Atunci, da.

Lincoln încearcă șovăielnic batonul de ciocolată, scoate un murmur de mulțumire și întreaga bucată îi dispare în gură.

— Ai mâncat din asta atâta timp înainte să mă nasc eu, zice. Când îți plăcea ciocolata. Dar nu exista ciocolată albă înainte să mă nasc eu, deci nu se poate.

— Nu? zice ea.

Automatul de cola are ceva probleme de funcționare, s-a blocat. Butonul pentru Sprite pâlpâie ușor, se aprinde și se stinge.

— Înainte să mă nasc, zice, nu era deloc ciocolată. Nu erau case. Doar castele. Nici mobilă. Nu erau farfurii, pălării și praf. Erau dinozauri. Nu exista lume și nimic. Dar era un spital în care m-am născut eu.

Joan îl privește.

Odată l-a bușit plânsul auzind o voce în difuzoarele de la magazinul alimentar. Crede că monștrii din *Scooby-Doo* sunt înfricoșători. Și pare, momentan, să nu-și aducă aminte de ce s-a întâmplat în ultima oră. Și-a revenit la starea normală.

— N-am știut, șoptește ea.

— Știu că n-ai știut.

Ar trebui să plece în curând. Sunt chiar lângă clădire, lângă pietonalul principal. Se face mică lângă peretele de cărămidă, asigurându-se că sunt amândoi bine acoperiți de umbră și, mulțumită unei raze de lumină ce se strecoară printre frunze, îl privește cum mănâncă.

— E bun, scumpule?

— Mniam, zice el cu gura plină, după ce a revenit la saleuri. Mniam. Așa de bun că am zis de două ori „mniam”.

— Șșșt, face ea. Mai încet. Și nu le trage pe gât. Nu te grăbi.

Încă una dintre născocirile lui, să zică „tragi pe gât” în loc de „dai pe gât”. A mai întrebat-o, la un moment dat, *De ce ai zis „călătorie sprâncenată”? Călătoria are sprâncene?*

— Nu mă grăbesc, șoptește Lincoln și dovedește asta mușcând din saleu o firimitură minusculă.

Îi spune adesea să savureze mâncarea, însă mai ales acum ar vrea să-l vadă mâncând încet. Îi place să-l vadă cuprins de plăcerea brânzei procesate. Mestecă zgomotos, nu chiar cu gura deschisă, însă mișcând din mandibulă și din buze mai mult decât ar fi necesar. Își linge încheietura mâinii, făcând-o să presupună că i-au căzut niște firimituri acolo.

Ar vrea să-l știe gândindu-se doar la saleuri.

Se foiește, vine mai aproape de ea, îi lovește șoldul cu șoldul lui, în vreme ce Joan se gândește la unchiul ei, așezat în vechiul său balansoar arămiu, dându-se mai într-o parte ca să-i facă loc și ei, mică, zicând *Mi se pare că umil dintre noi s-a făcut cam măricel.* Unchiul ei mirosea întotdeauna a iarbă proaspăt tăiată și un pic a sudoare și, după ce își făcea loc în balansoar lângă el, lipită, el își lăsa obrazul pe capul ei și Joan îi simțea inima bătând în tâmplă, bucurându-se nespus să-l simtă solid și sigur acolo, alături.

Din câte-și dă seama – din filme, cărți și prânzuri luate cu prietenii – lumea nu e prea bucuroasă. Toți vor alte slujbe și alte consoarte, iar ea, la vârsta ei, ar trebui să dea în nu știu ce criză existențială în care să-și ia la puricat alegerile făcute în viață, dorindu-și s-o ia de la început. Pentru ea ar trebui să fie și mai rău încă, fiindcă e femeie și are un copil și mai și lucrează și-ar trebui să vrea toate astea, dar și să se simtă perpetuu sfâșiată între dorința de a-și face un loc sub soare și năzuințele materne.

Doar că nu se simte așa.

A citit o poveste, când era mică și obsedată de tot ce-avea a face cu combustia umană spontană sau cu Voodoo, și presupune că povestea era din vreun tom din cele groase, plin cu istorii cu fantome. Era cu un bărbat care primise un ceas de la diavol, un ceas care putea să oprească timpul. Omul nu trebuia decât să apese un buton al ceasului și viața i-ar fi încremenit, neschimbată. Și niciodată n-avea să moară. N-avea să îmbătrânească. Putea să trăiască în fiecare zi exact ca în ziua pe care o trăia atunci. Nu trebuia decât să-și aleagă momentul și să apese pe buton. Însă niciodată nu era gata să apese – se tot gândea că i-ar fi plăcut să întâlnească femeia potrivită, apoi, odată ce-a întâlnit-o, a decis că ar vrea să devină tată, după care, odată ce i-a venit pe lume copilul, n-a mai fost sigur că aceea era femeia visurilor sale; a vrut apoi să facă mai mulți bani și, în cele din urmă, a îmbătrânit de tot și a venit diavolul să-i ceară sufletul. Și diavolul i-a spus că, uite, folosea șmecheria aia de-o eternitate și chichirezul era că nimeni nu apăsa vreodată pe buton. Nimeni nu era dispus să spună că momentul acela – momentul *acela* – era cel perfect.

Ea, una, ar opri ceasul. Oricând, în orice clipă.

Se poate ca starea de mulțumire sufletească să fie singura ei calitate de căpătâi. Apreciază ceea ce are. Fiul ei e cald, e lipit de ea și asta e aproape de ajuns ca să alunge orice altă neplăcere.

Doar că mâna îi e iarăși udă și sângele îi picură printre degete.

Ridică brațul, gata să apese, să pună presiune pe zona rănită, însă acum sângerează dintr-o latură a brațului, are o julitură chiar deasupra încheieturii și, uitându-se lung la rană, își dă seama că și-a frecat pielea de muchiile pietrei de sub ea, înainte și înapoi, și că a durut-o, își dă seama, dar își mai dă seama și că – în vreme ce un strop roșu îi cade pe coapsă, prea aproape de Lincoln, făcând-o să-și retragă brusc mâna – i-ar plăcea să și-o mai frece de asprimea pietrei.

Își apasă de pânza fustei mâna rănită.

Ar vrea să poată opri ceasul. În ultima vreme se trezește că se uită în oglindă, purtând o cămașă de noapte cu dantelă, poate cea transparentă și despicată pe șold, cea pe care Paul o roagă să o îmbrace când vine acasă în pauza de prânz, joia, și își zice *într-o zi n-o să mai port asta, într-o zi pielea o să-mi atârne și-o să se încrețească, o să ajung o bătrână care nu mai poartă lenjerie sexi și într-o zi Paul o să moară și n-o să mai am, oricum, pentru cine s-o port.* Sau face roata pentru Lincoln, numărând învârtelile – optsprezece, nouăsprezece, douăzeci – și-o parte a ei e mândră, o parte râde, iar alta își zice *într-o zi n-o să mai pot face roata și sper să-și aducă aminte, cel puțin, că a fost o vreme în care puteam. Și dacă aș avea un accident de mașină și-aș muri mâine, și-ar aminti oare de mine, și-ar mai aminti cum să spună cuvintele magice care aduc culoarea verde la semafor, o să mai țină minte cum transformam în fortăreață masa din sufragerie?*

Nu știe când a început să-și imagineze asemenea lucruri. E cu putință ca împlinirea vârstei de patruzeci de ani să i le fi declanșat, ori poate declanșatorul a fost Lincoln, în momentul în care a început să se transforme dintr-un bebeluș într-un băiat și ea și-a dat seama cum avea să dispară, iarăși și iarăși, și până la urmă să crească și să se ducă în lumea lui. Se poate să aibă asemenea gânduri negre tocmai fiindcă nu vrea nimic altceva decât ca viața să rămână exact cum este acum, să nu se schimbe niciodată și poate că totul îi place cu atât mai mult cu cât știe că asta nu poate să dureze. Se întreabă dacă toată lumea se gândește la accidente de mașină ori la soți morți sau dacă ea e neobișnuit de morbidă.

„Ce s-a ales de Transylvania Twist?” întreabă o voce groasă în boxe.

Lui Lincoln i-a mai rămas un singur saleu. Ar trebui să plece, să găsească un loc mai izolat.

Nu. Ar trebui să decidă ce-i de făcut în continuare. Nu e cazul să pășească iarăși în lumină până ce nu-i sigură pe destinație. Și băiatul e așa de tăcut. Așa de cuminte. Când Lincoln nu vorbește sunt aproape invizibili. Dar când o iau din

loc, Joan trebuie să aleagă o direcție și asta implică decizia de a trece sau nu pe lângă coșul de gunoi.

Pielea despicată a brațului ei zvâcnește dureros. Joan își spune că, dacă își mai freacă mâna de muchia pietrei, e o șansă ca durerea să înceteze, cum faci când îți scarpini o mâncărime.

Impulsul ăsta o sperie. Nu-i stă în fire să aibă asemenea gânduri.

— Vrei și restul batonului? îl întreabă pe Lincoln.

Copilul scoate din ambalaj ultimul saleu și întinde palma ca să primească ciocolățica.

— Da, te rog, șoptește.

I-o pune în palmă. Ceva se târăște peste piciorul ei, ceva iute și pufos, și are grijă să nu privească în jos, să vadă ce-i. A învățat asta acasă la maică-sa: dacă poți evita să vezi ceva, te poți preface că nici nu-i acolo.

Însă tot își imaginează. Se gândește la o carapace neagră, lucioasă și la niște antene mișcându-se agitate.

E o scenă în *Sperietoarea și doamna King*[4] unde Lee și Amanda se ascund într-o mlaștină, băgați în ierburi și mâl exact cum este ea acum, iar Amanda tremură și Lee o cuprinde cu un braț. Ăsta e secretul lui Joan: s-a uitat la mai multe reluări din *Sperietoarea și doamna King* decât i-ar plăcea să recunoască. I se pare că simte pentru episoadele acelea pe care stă să le urmărească ore întregi cum se simt alții în privința alcoolului ori a pornografiei. Uneori se dă jos din pat noaptea, depune un pupic pe umărul lui Paul și stă proțăpită în fața televizorului până la 3 dimineața.

N-ar trebui să se gândească la televizor acum. Sau poate ar trebui. Sunt pe lume lucruri mai rele.

Cândva l-a socotit arătos pe Bruce Boxleitner, și încă-l mai crede așa – adică versiunea lui din anii 1980 –, iar versiunea aceea e chiar în fața ei ori de câte ori vrea, fiindcă oamenii ăia – nu oameni, personaje – nu s-au schimbat deloc. Lee și Amanda erau adulți, se gândește uneori, iar acum a ajuns să fie mai în vârstă decât ei. Au rămas înghețați, într-o splendidă stare de conservare.

Când era mică, se așeza pe dușumeaua prea lustruită a salonului, lângă măsuța de cafea ce avea un aspect bolnăvicios de lichid din pricină că maică-sa folosea întotdeauna prea multă soluție ca să-i dea luciu, iar senzația alunecoasă a dușumelei era înrăutățită de prezența gândacilor, care se furișau fără zgomot, ca și cum s-ar fi dat pe gheață, întotdeauna erau gândaci fiindcă maică-sa credea că o dezinsecție ar putea să omoare, din greșeală, câinele. Joan dădea drumul la televizor de îndată ce se întorcea de la școală – oare să fi fost singura care nu voia niciodată să plece de la

școală? Care pășea cât mai agale cu putință pe ușile duble după ce suna pentru ultima oară clopoțelul? Care se uita prin sălile de clasă ca să vadă dacă mai rămăsese vreun profesor cu care s-o lungească stând de vorbă ori poate să fie lăsată să se așeze la pupitrele lor, să se bucure de atenția lor întreagă? Profesorii o plăceau. În clasa a șasea se organizase un grup de dans și doar douăsprezece fete fuseseră alese, iar ea se numărase printre ele. Asta însemnase ore lungi de repetiții după școală – raiul pe pământ, să nu ajungă acasă decât după lăsarea întunericului.

Însă nu te lăsau să zăbovești la școală o veșnicie. Așa că, acasă, deschidea televizorul și se uita la serial până ajungea maică-sa, iar mama ei punea stăpânire pe televizor – avea și ea seriale de urmărit. Joan aștepta până noaptea târziu, după ce maică-sa se ducea la culcare, după care se întorcea în salon, se așeza aproape, cu gâtul întins, fiindcă rătăciseră pe undeva telecomanda – nu, nu era doar asta, îi plăcea să fie aproape, să fie mai mult în televizor decât în salon. Și asta o mulțumea. Însă uneori stătea acolo în întuneric, pe podeaua foarte, foarte lucioasă, și câte un gândac îi trecea peste gleznă, peste coapsă ori peste deget, și fugea pe canapea, înăbușindu-și un țipăt, însă mereu se întorcea la televizor, chiar dacă nu știa în ce direcție o apucase gândacul și era silită să se uite încontinuu pe sub scaune. Groaza cea mai mare era mereu în primul moment, când vedea, cu coada ochiului, apropiindu-se umbra neagră. Nu se putea apropia de ei ca să-i omoare. Maximul pe care-l putea face era să arunce cu pantofi în ei, sperând să aibă noroc și să-i nimerească, iar uneori îi dădea cu spray-ul fixativ până ce-i îneca. Îi plăcea să-i vadă murind astfel –, dar și când se știa amenințată de gândaci se întorcea negreșit la televizor. Nu se putea ține departe.

Butonul pentru Sprite al automatului pulsează ca un mesaj în codul Morse. Lincoln încă mestecă. Difuzoarele își revarsă cântecul: „În cimitir, încetișor / L-a apucat de un picior…”

Se uita la câte un episod din *Sperietoarea și doamna King* după care îl derula – fiindcă mereu îl înregistra pe bandă – și se uita iarăși la părțile cele mai bune. Dat înapoi, pauză, pornit. Dat înapoi, pauză, pornit. Ține minte un episod unde Lee și Amanda intră într-un hotel, el o ține de mână când urcă într-un lift, apoi îi dă drumul ca să apese pe buton și Amanda întinde mâna după a lui, iar expresia lui Lee, când își dă seama că Amanda a întins mâna, e fabuloasă. Joan a urmărit scena aceea de o sută de ori. Asta era în perioada când se iubeau dar nu recunoșteau, așa că orice privire era importantă, făcând-o pe Joan să se întrebe dacă vreodată cineva avea s-o privească și pe ea astfel.

Bucata de dușumea din fața televizorului e singura parte a copilăriei sale pe care o vede cu atâta claritate. Peretele bej, rafturile cu cărți, milieurile atârnând peste tot, masa de cafea în dreapta, lucioasă, cu flori artificiale într-o vază de alamă și-un vraf de reviste împrăștiate. Televizorul și videorecorderul, comutatoarele argintii și butoanele negre, zumzetul plăcut al casetei derulându-se.

Celelalte încăperi ale casei nu-i plăceau. Bucătăria atrăgea cei mai mulți gândaci. Odată băgase mâna într-o pungă cu chipsuri de cartofi și simțise o carapace netedă și tare mișcându-i sub degete. Holul era lung și mochetat, alerga pe el cu viteză maximă – era atâta spațiu gol de străbătut, tălpile ei se înfierbântau la contactul cu firele încurcate ale mochetei verde-deschis – și dormitorul ei era abia la capăt, iar din hol se arunca pe cuvertura albastră de pe pat, sperând că n-avea să simtă nimic mișcând pe dedesubt.

Nu trecea o noapte fără să vadă cel puțin cinci-șase gândaci. Uneori stătea trează, întinsă în pat, ascultându-le mersul pe podea. Uneori nu putea adormi defel.

Maică-sa nu-i vedea. Joan ar fi putut construi un monument impunător al lucrurilor pe care mama ei nu le băga niciodată de seamă – un nepot, de pildă, pe care-l vizitase de două ori de la naștere –, însă simțea încă împunsături de furie la gândul că maică-sa nu văzuse niciodată gândacii.

Joan ceruse, în mai multe rânduri, să se pună otravă. *Exagerezi,* zicea atunci maică-sa. *Știi că i-ar putea face rău lui Daisy. Și nici măcar nu-s așa de mulți.*

Ține minte când obișnuia să folosească mocheta din salon drept scenă pentru micile ei piese de teatru și-și ruga mama să asiste. *Tu dă-i drumul, eu o să-mi odihnesc ochii un pic,* zicea maică-sa întinsă pe canapea, cu ochii deja închiși.

Maică-sa îi izbise peria de păr de suportul din baie, făcând oglinda să zuruie, însă în următoarea zi se duseseră la Unghii Frumoase și, firește, până în ziua de azi crede că lui Joan îi place la nebunie să-și facă manichiura.

Maică-sa nu vedea nimic niciodată.

Nici nu se obosea să se uite.

Ar trebui să fii mai iertător cu părinții după ce ajungi să ai propriii tăi copii, nu-i așa? După ce înțelegi ce înseamnă să fii părinte? Însă cu ea a fost exact dimpotrivă. După ce-a trecut de douăzeci de ani, Joan ajunsese la un soi de vag armistițiu cu părinții, însă după nașterea lui Lincoln, furia s-a întors. Poate doar să n-o zgândăre, s-o lase acolo, să zacă într-un cotlon al minții.

Lee Stetson zicea lucruri gen *Vinul ăsta de Bordeaux te unge la inimă,* conducea o mașină sport argintie și îi săruta

mâna Amandei și așa crezuse Joan că avea să fie vremea maturității. Cu toții frumoși și cu replici istețe, cocktailuri, localuri exotice și imagini superbe. Avea o mamă care dormea cu un cățeluș tibetan, pe care n-o deranjau cearșafurile mânjite cu excremente de câine, dar care n-avea chef să pună mâna pe pietre lucitoare, și mai avea un tată care-și putea petrece zile întregi hăituind animale minuscule, dar care nu-și putea găsi pe niciunde fiica de dimensiuni normale.

Butonul de Sprite pulsează și mai iute acum.

Își dă seama că Lincoln e nemișcat, poate adormit. Are ciocolată albă pe degete, care par relaxate și îndreptate în sus. Capul i-a căzut pe bicepsul ei. Se uită la liniile moi ale obrajilor lui și la genele coborâte, la nasul cu capăt ca o mingiuță, un vârf perfect rotund. A folosit iar, într-o propoziție, cuvântul „arsenal”. Are în cap lumi întregi.

Îl privește.

Îi cuprinde ușor încheietura cu degetele mâinii care nu-i sângerează, ca o brățară. Îi simte oasele pe sub piele.

Îl vede.

Doar pe el.

Șmecheria e să-și mențină concentrarea.

— Aș vrea să-l am pe Sergent, murmură el.

O ia prin surprindere, nu doar pentru că îl credea adormit, cât și din cauză că Sergentul vine de obicei pe locul doi după animalul lui de pluș preferat, o girafă pufoasă. Sergentul a fost jucăria ei, un câine, cu mai bine de treizeci de ani în urmă; urechea lui stângă are o gaură în care-ți poți vârî degetul, iar nasul i s-a desprins parțial. Unchiul ei îl făcea pe Sergent să se strecoare pe sub masă, la micul dejun, și să ceară și el o bucățică de ou. Simte brusc că i-e dor și ei de Sergent, de corpul lui uzat de pânză și câlți. Ciobănescul german de jucărie i-a cunoscut pe toți cei pe care i-a iubit Joan vreodată.

— De ce-l vrei pe Sergent? întreabă.

— Fiindcă e câine polițist, zice Lincoln ridicând ușor capul. Și protejează.

E pe cale să-l liniștească, să-l asigure că îl va apăra ea, dar aude un sunet și sesizează o mișcare, în mijlocul luminii strălucitoare.

În secunda care-i trebuie ca să-și dea seama că se deschide o ușă – ușa aflată de cealaltă parte a automatului de coca-cola – se și aude o voce, apoi apare o față ce pare roz în licărul intermitent al beculețelor de la automate.

O față. Păr lung, lăsat pe umeri. Ochi negri, holbându-se spre ei.

Lui Joan îi ia o secundă sau două – timpul e cleios, lent, precum picioarele de gândac dat cu fixativ – până să-și dea

seama că vocea e a unei fete. Abia izbutește să-și înăbușe un țipăt.

Fata întinde un braț spre ei, cu degetele încârligate și întregul corp vizibil preț de o clipă, înainte să fie ascuns de automat. Corpul aparține unei tinere negrese, o adolescentă, cu părul făcut codițe subțiri, împletite, prin care răzbat șuvițe roșii ca trasate cu carioca. Fața îi pare mică, înconjurată cum e de păr.

— Haide, zice fata. Repede.

7:23 p.m.

Joan stă complet nemișcată, cercetând chipul fetei ca să decidă dacă e cumva vreo amică de-a celor doi trăgători, cineva trimis să se joace cu prada. Fata însă pare foarte tânără și foarte neliniștită, așa că e greu s-o suspectezi de ceva.

— Dacă vrei, completează fata arătându-și doar ceafa în vreme ce se răsucește ca să se uite în beznă, părând totodată nesigură și iritată.

Iritarea o convinge pe Joan. Își petrece un braț pe după mijlocul lui Lincoln și-l saltă, îl așteaptă să stea în picioare și-apoi se ridică pe vine și ea, dându-și de pe față frunzele de bananier. Își împinge fiul înainte, pe lângă automatul de sucuri, e o învălmășeală acolo, mâna lui agățându-i-se de bluză, totul e foarte confuz, mușchii picioarelor o dor și iată-i intrând în restaurant în vreme ce ușa de sticlă se închide după ei, parcă cu prea mult zgomot.

Joan se ghemuiește, se lasă pe vârfuri și-și păstrează un braț pe după talia lui Lincoln. În ușă e o crăpătură lungă, bagă de seamă, o linie argintie ce se întinde ca un picior de găină pe sticlă.

Fata e înaintea ei, nemișcată, ghemuită și ea. Sunt aproape de tejghea și casa de marcat e în stânga. În dreapta e un perete întreg de ferestre. Luminile din tavan sunt stinse, însă galantarele restaurantului sunt luminate din interior, așa că în încăpere e o aură fluorescentă, iar mesele și scaunele de plastic alb – așa crede, că sunt albe – au căpătat verdele palid al creaturilor mării.

Fata s-a întors spre ei, a întins mâna peste capetele lor, apropiindu-și de ei subsuoara. Miroase plăcut, a zahăr pudră și a pâine.

— Ușa, zice fata trăgând zăvorul.

Apoi fata se ghemuiește iarăși. Înaintează pe lângă tejghea și ei o urmează. Câteva mese au scaunele așezate frumos peste tăblii, cu picioarele în sus, însă alte scaune, ba chiar și mese sunt răspândite pe podea alandala. E o bandă roșie prinsă între doi stâlpi, genul folosit pentru a comunica oamenilor unde să stea la rând, iar stâlpii înșiși sunt răsturnați cu bazele rotunjite în aer.

— Încoace, pe aici, zice fata făcându-le semn să înainteze, de parcă n-ar fi deja suficient de aproape cât s-o calce pe picioare.

— Cine-i ea? întreabă Lincoln, iar Joan îi simte pe obraz vocea umedă și caldă.

Încă are mâna înfiptă în tivul fustei ei.

— Nu știu, zice dându-și seama că nu știe prea multe, de pildă, nu știe de ce a ales să se închidă aici, în clădire, cu o străină.

Ușa se deschide și apare altă ființă umană, trimisă parcă din ceruri – deși, dacă ar fi să trimită Dumnezeu pe cineva, de ce-ar trimite o adolescentă? – și poate că a făcut o greșeală groaznică. Însă nu se poate gândi, acum, să se întoarcă. Îi vine să înainteze, dar de ce?

Creierul îi e o harababură totală, însă picioarele continuă să o poarte. Gheboșați, trec pe lângă cutiile de metal și sticlă unde a fost mâncarea – brioșele, își zice, și ștrudelele cu mere. Se țin sub nivelul geamurilor ce alcătuiesc o parte din perete. Vede, aruncând o privire pe ferestrele acelea, partea interioară a streșinii și întunericul de dincolo de beculețe. Întunericul pare deplin, într-un fel în care nu părea când se aflau afară – nu mai vede nimic din domeniul elefanților, nimic din șirul îndepărtat de pini sau din străzile iluminate. Parcă acoperișul vegetal se-ntinde la nesfârșit, iar lumea de dincolo ar putea la fel de bine să fie Africa.

Se întreabă cum se vede invers – din afara restaurantului către înăuntru. Cât de clar se pot ei desluși, cât de bine sunt luminați? E cineva pe-afară gândindu-se că pielea ei e verzuie ca a unui animal marin?

Privește din nou în față. Părul fetei are nuanțe roșu-închis în lumina asta. Șuvițe de negru și ruginiu.

Afară, muzica se aude ca un zumzăit monoton.

Pe podea e o buburuză moartă. Lincoln n-o vede și o strivește sub talpă.

Fata se grăbește. Joan se ține aproape, cu Lincoln lipit de ea, dar mișcându-se de unul singur. O dor coapsele de la atâta mers al piticului.

Dau colțul și intră în zona bucătăriei, trec pe lângă blaturi din inox, pe lângă o mașină de gătit masivă și pe lângă tot soiul de mânere de toate mărimile. Gresia de pe jos e ușor alunecoasă și are grijă să pășească cu atenție și să-l țină bine pe Lincoln de mână.

— Aproape am ajuns, șoptește fata.

Bucătăria se termină – gata cu ustensilele de gătit – și gresia cotește către un holișor ce se sfârșește cu o ușă metalică. Fata împinge ușa și ajung într-o încăpere cu mese metalice de amândouă părțile, care au băgate dedesubtul lor cutii de carton. Luminile, firește, sunt stinse, însă o fereastră pătrată de sus, de pe perete, lasă să pătrundă o combinație de raze de lună și de lumină de la becurile de afară.

Pe jos stă o femeie. O femeie mai în vârstă, cu păr alb și piele albă, sprijinindu-și spinarea de un vraf de cutii. Poartă

blugi și o bluză de trening. Le face un semn din cap, cu fața umbrită.

— Haideți înăuntru, zice femeia.

— Pe aici, Lincoln, spune Joan călăuzindu-și fiul în încăpere și răspunzându-i femeii, la rându-i, cu o înclinare a capului.

Cutiile de carton acoperă toată podeaua, cu excepția unei cărări înguste prin mijloc. Joan deslușește furculițe de plastic și linguri într-o cutie, filtre de cafea în alta, însă majoritatea sunt sigilate. Deasupra meselor metalice atârnă cel puțin o duzină de polonice, prinse de un suport magnetic. E și un suport pentru cuțite. Ceva mai încolo, pe jos, vede o băltoacă de un roșu-strălucitor ce-o face să tresară, însă zărește apoi sticlele de ketchup, șapte sau opt recipiente așezate frumos în șir. Capacele le-au fost scoase și într-un loc ketchupul a curs peste blatul de metal și pe podea.

— Îl turnam, zice fata răsucind încuietoarea ușii de oțel.

Joan se uită în spate și vede că ușa e așa de lustruită încât, până și în lumina difuză, în ea se reflectă imaginea fetei, o nălucă imitându-i ridicarea și coborârea brațelor. Fata de pe ușă se lasă ușurel la pământ precum cea reală, iar mădularele i se pliază până ce ajunge în poziție așezată, cu picioarele încrucișate sub ea.

Fata reală poartă o beretă maronie de aceeași culoare ca și codițele, iar blugii îi sunt largi pe șolduri. Are oase subțiri.

— De ketchup zic, spune fata sprijinindu-se cu un cot într-o cutie pe care scrie FRIȘCA VEGETALĂ. Turnam ketchupul din sticle când i-am auzit venind și-am vărsat ceva din el și după aia mi s-a părut cam tâmpit să-l mai curăț, știi?

— Ketchup? repetă Lincoln înghesuindu-se în ea, cu picioarele încurcându-se printre ale lui Joan, care împinge deoparte o cutie, încercând să facă niște loc.

În vreme ce se așază, Joan își aruncă privirile prin încăpere. E doar o ușă. Și singurul geam e prea sus, cu siguranță, încât cineva să poată vedea înăuntru. Îi vine mai ușor să se concentreze asupra spațiului din jur – puncte tari și puncte slabe – decât să priceapă ce tot îngaimă fata despre condimente.

În afară de vocea fetei, în cameră e liniște. Joan nu mai aude muzica de Halloween. Nu e sigură că-i place liniștea asta.

Labele picioarelor ei, își dă seama, aproape că o ating pe femeia mai în vârstă, care e tăcută și atentă. Joan își strânge picioarele și-l așază pe Lincoln pe-o coapsă. Picioarele lui nimeresc în spațiul dintre genunchii ei.

— Erai aici când au intrat pistolarii în restaurant? șoptește spre femeie.

— Nu, răspunde cu voce joasă femeia, eram la elefanți. Aveam căști pe urechi și la început n-am auzit împușcăturile. Dar m-a găsit ea, cum v-a găsit și pe voi.

— N-au știut, zice fata fără să vorbească în șoaptă, ca și cum ar sta pe o canapea undeva, bârfind la o pizza și uitându-se la *Dansez pentru tine.* Bărbații ăia. N-au știut că-s aici. Nici măcar nu s-au uitat prea bine. Asta-i ciudat. Nu te-ai fi gândit că or să se uite mai bine, că ar face o treabă serioasă, adică? Nu se presupune că ai un plan când te apuci de lucruri din astea?

Fata folosește o mulțime de cuvinte.

— N-ar trebui să vorbim mai încet? șoptește Joan.

— De ce? zice fata și ridică ușor din umeri. De afară nu se-aude nimic. Crede-mă. Am încercat, fiindcă atunci când șefa vrea să facă pe cineva cu ou și cu oțet aici vine și-nchide ușa, și mai era o fată care mânca mereu prăjitură cu cacao, avea un fel de dependență de prăjitura asta, și ne-ntrebam toți, adică… în fine, voiam să spun că eram aici când au intrat oamenii ăia. Nu era niciun client, chestie care-i de bine, fiindcă, na… Dar după ce au ieșit iarăși am deschis ușa și m-am uitat la ei cum pleacă și am văzut un bărbat și o femeie pe alee și-am auzit împușcături și i-am văzut cum cad. Dar poate s-au ridicat după aia.

Joan trebuie să depună eforturi ca să urmărească ce spune fata. E ca și cum ar fi sosit într-o țară a cărei limbă crede că o vorbește, însă apoi vreun șofer de taxi ori portăreasă încep să vorbească cu viteză maximă și își dă seama că toate exercițiile, toate CD-urile pe care le-a ascultat n-au pregătit-o pentru asta: cunoaște vocabularul și cu toate astea deslușește doar un cuvânt din trei sau patru.

— Poate, îi zice fetei și surprinde privirea femeii cu părul alb.

Se studiază una pe alta preț de o clipă și Joan observă că, deși femeia poartă o bluză de trening, mai poartă și cercei de argint și un lănțișor, iar părul îi e coafat cu grijă – pare că, dacă l-ar atinge, ar reveni elastic la loc. Unghiile îi sunt îngrijite. Nimic strident – o culoare pastelată. Femeia are gust. Și nu-i plac exagerările.

Joan bănuiește că-i genul de femeie care nu iese niciodată pe-afară înainte să-și dea fața cu pudră.

Îi pare rău, acum, că s-a luat după fată. Nu vrea să fie aici.

Fata își lasă pe spate capul îngreunat de păr și se uită țintă în sus. Se leagănă ușurel, făcându-și codițele să-i miște pe umeri.

— Ați auzit că, dacă cineva te amenință cu arma și încearcă să te silească să te urci într-o mașină, zice fata, e mai bine să fugi cât poți fiindcă șansele să fii omorâtă cu un glonț, fie și de

la doi metri, sunt de doar vreo șaizeci la sută? Și dacă ajungi la trei metri scad la patruzeci la sută? Așa că s-ar putea să te împuște, dar probabil n-o să te omoare. Și dacă distanța e de vreo zece sau cincisprezece metri, șansele sunt foarte mici.

Joan aruncă o privire spre Lincoln, care s-a mișcat pe piciorul ei. Pare absorbit de ceva ce aduce cu un zdrobitor de cartofi – nu știu cum de i-a ajuns în mână – însă adeseori ascultă cu mai multă atenție decât își dă ea seama. N-are chef să intre în discuții despre răni făcute de gloanțe.

— Câți ani ai? o întreabă pe fată.

— Șaisprezece.

Fata pare mândră de asta. Joan aproape că a uitat senzația – să te simți încântat de vârsta ta.

— Deci… ce s-a întâmplat? întreabă iarăși fiindcă, cu cât știe mai multe despre cei doi tipi înarmați, cu atât mai bine. Când au intrat oamenii ăia?

Fata se lasă și mai mult cu spatele pe cutie. Falca i se mișcă ușor, ca și cum ar suge un drops mentolat ori ar mesteca gumă.

— La început? La început am auzit un strigăt afară. Dar mai strigă lumea, știi? Puștii ăștia care tot aleargă… știi statuia cu elefantul care stropește? Și îi lasă să dea de mâncare la girafe și, uneori, copiii se sperie de limbile lor. Iar muzica e mereu tare și eu am, de obicei, treabă. După aceea n-a mai țipat nimeni și totul a fost, un timp, destul de calm. Ai auzit împușcăturile?

Vocea fetei e încă prea puternică. Joan se luptă cu impulsul de a o zgâlțâi bine. O *să murim dacă mai vorbești așa,* îi vine să zică. Înțelege, logic, ideea de ușă antifonată, însă logica nu face doi bani acum.

Lincoln scapă din mână zdrobitorul de cartofi și se ridică să-l recupereze. Femeia mai în vârstă i-l întinde. Îl ia precaut din mâna ei.

Fata dă entuziastă din cap.

— Nici eu. La început erau departe. Noi închiseserăm deja, cu ușa încuiată și tot, și eram aici, în spate, când am auzit pe cineva la ușă.

— Șșșt, zice Joan neînstare să se abțină. Mai încet un pic.

— Nu ne pot auzi, repetă fata.

Femeia cu păr cărunt întinde o mână și atinge brațul fetei. Nu o atinge ușor, ci își lasă cu fermitate palma acolo, strângând degetele cu manichiura făcută.

— Șșșt, zice femeia, cu o autoritate surprinzătoare în voce. Are dreptate. Nu vorbi așa tare.

Fata pare surprinsă, însă dă din cap a încuviințare. Femeia o bate ușurel pe braț cu palma înainte de a-i da drumul.

— Foarte bine, zice.

Joan o analizează iar, reevaluând-o.

— În orice caz, zice fata, șoptind în cele din urmă, turnam ketchupul în sticle… mereu îmi ajunge pe mâini și, orice ai face, te trezești că te-ai pătat pe brațe și pe încheieturi și nu observi decât după ce s-a uscat. Și am auzit un ciocănit în ușă și la început m-am gândit că e cineva care are nevoie la baie.

Fata își întinde picioarele lungi, apoi le încrucișează unul peste altul ca pe o foiță de origami. E mereu în mișcare.

Lincoln se uită la fată acum, atent, cu ochii măriți. A uitat de zdrobitorul de cartofi.

— Nu, zice fata pornindu-se iar pe mestecat, știi la ce m-am gândit de fapt? Ți-am zis că am lucrat la Hawaiian Ice? Doamna care-i patroană acolo vine la biserica mea. Oricum, e o bătrână care venea în fiecare sâmbătă…

Fata se oprește, dar nu pare să aștepte vreo replică de la ceilalți. Pauzele fac parte din ritmul ei.

— Și mereu voia să-mi atingă părul, continuă fata. Doamnele astea mai fac așa uneori, cele albe, nu vă supărați, dar nu se lăsa până nu-mi pipăia părul un pic și uneori venea mai târziu, iar eu aveam deja geamurile închise fiindcă se terminase programul, iar ea bătea la ușă până ce-i deschideam.

De data asta, pauza pare o ocazie. Joan nu mai e sigură că fata se poate opri din vorbit.

— Dar nu povesteai despre cei doi? intervine.

— A, da. Și-am deschis ușa un pic – fata arată cu bărbia spre ușa solidă de după umărul ei – și-am văzut cum ăia dădeau cu picioarele în ușa laterală ca s-o deschidă și-am văzut arma. Părea o pușcă, sau cam așa ceva? Și-au intrat și-au început să azvârle cu chestii, o prostie, nu crezi? Adică, nici n-aș fi știut că-s acolo dacă nu făceau gălăgie. Însă când au intrat și-au început să facă totul zob, am încuiat ușa asta după mine. Broasca e pe dinăuntru. Cred că s-a și blocat cineva aici odată. O poți descuia și de-afară, normal, dar îți trebuie cheie, care-i doar una și e la mine. Deci suntem în siguranță aici.

Fata înghite ce mesteca.

— Poartă pălărie, anunță Lincoln.

— Îți plac pălăriile? întreabă fata atingându-și bereta.

Lincoln dă din cap că da. Au trecut ani de când se uita pe trotuare, privind la mulțimea de pietoni și bicicliști, arătând cu degetul și numind obiectele de pe capetele oamenilor. *Pălărie. Cască. Pălărie. Pălărie. Cască,* striga în gura mare.

— Eu nu i-am văzut cu ochii mei, zice femeia vârstnică, dezmorțindu-și cu o strâmbătură piciorul. M-aș fi dus drept spre ei dacă nu mă lua Kailynn de braț. Tu?

— Era aproape de ieșire când i-am văzut, zice Joan. Și m-am ascuns în căsuța porcului-spinos.

Femeia îi zâmbește lui Lincoln. E un zâmbet plăcut, complet detașat de tot ce se petrece în jur.

— Și ai zis că ești tu porc-spinos? Cu țepi ascuțiți? zice femeia trecându-și un deget peste creștetul lui Lincoln, apoi retrăgându-și ca arsă mâna. Au!

Lincoln râde. E un sunet bolborosit, care-o ia prin surprindere. Lumina ce vine pe geam cade pe fața femeii, a cărei expresie e voioasă și atentă, iar Joan are o bănuială.

— Ești cumva învățătoare? întreabă.

Femeia pleacă capul, schițând un surâs.

— Gradul întâi. Treizeci și șase de ani în învățământ. Anul trecut am ieșit la pensie.

— La ce școală?

— La gimnaziul Hamilton.

La vreo petrecere sau serată. Joan ar zice: „A, dar am o prietenă care și-a dat amândoi copiii la Hamilton", apoi amândouă ar continua în limbajul universal al pălăvrăgelii, însă un asemenea schimb de replici pare greșit acum. Nu vrea să se poarte ca și cum totul ar fi normal. Și nu vrea să știe mai multe despre oamenii ăștia. Nu-i nevoie de trăncăneală.

Kailynn, a zis femeia. Numele fetei este Kailynn.

— Când i-ai văzut pe cei doi, îi zice Joan lui Kailynn, ai văzut vreun semn că ar avea ostatici?

— Ostatici? face fata. Păi de ce-ar împușca oameni dacă ar vrea ostatici?

Joan clatină din cap. Nu are nicio noimă. Poate că e o pierdere de timp și energie să-ncerce să potrivească împreună piesele disparate.

— Vrei să-ncerci șapca mea? îi zice Kailynn lui Lincoln.

— Nu, mersi, zice el.

Fata se răsucește și ridică capacul de carton al unei cutii din stânga ei. Cu foșnet de celofan, scoate de-acolo o punguță.

— Știi ce-i aici? zice Kailynn. Am niște biscuiți în formă de animale.

Chiar și în lumina slabă, Joan vede lucind dinții lui Lincoln.

7:32 p.m.

Lincoln aproape că și-a terminat biscuiții. Joan presupune că pofta lui de mâncare e un semn bun – ei, gândul că ar putea mânca ceva îi face gâtul să se contracte.

S-ar putea să nu fie singura. Învățătoarea a cedat în cele din urmă ofertelor repetate al lui Kailynn, însă n-a făcut nicio încercare să mănânce singurul biscuit pe care l-a scos din pungă. Îl ține între două degete, bătându-și de el unghia lăcuită.

Kailynn însă nu pare să aibă o problemă de apetit. Tocmai a desfăcut încă o pungă. Se leagănă de la stânga la dreapta, făcându-și codițele să se bâțâie dintr-o parte într-alta.

Fata asta o înnebunește, încet-încet, pe Joan.

— Știți ce-aș vrea pe bune? spune Kailynn mestecând în timp ce vorbește. Pui fript. Poate niște piure de cartofi dulci și porumb, dar nu din ăla congelat. Aveți acasă friteuză?

Joan clatină din cap, la fel și învățătoarea.

— Îi tot rog pe ai mei, zice Kailynn, să-mi ia și mie una, fiindcă de obicei eu fac de mâncare la cină și, dacă tot fac puiul, ar trebui să pot decide și cum îl gătesc, nu? La tigaie nu iese la fel. Ei, poate mama o să se simtă așa de groaznic după toată povestea asta cu crimele că s-ar putea să-mi ia una.

Nu-i răspunde nimeni.

Kailynn își șterge mâinile de pantaloni și se uită la Lincoln.

— Cum te cheamă, deci?

— Lincoln, răspunde băiatul încă mestecând.

— Ca pe Abraham Lincoln?

— Da.

Pe Joan n-o surprinde că fata n-o întreabă pe ea cum o cheamă. Nu-i mai pasă nimănui de nume acum.

— Știi cine-i Abraham Lincoln? întreabă fata.

— Da, zice Lincoln. Președintele. A fost asasinat.

Joan nu se poate abține să nu-i zâmbească, știind că e ciudat să se lase fermecată de cuvântul „asasinat”, cu toate astea, câți copii de patru ani cunosc cuvântul? E o reminiscență din vremea când iubea președinții – încă o fază care s-a dus –, când îi plăcea preferința lui Reagan pentru bomboane gumate și a lui Nixon pentru bowling, iar lui Obama pentru baschet. Îi plăcea peruca lui George Washington și scaunul cu rotile al lui Franklin Roosevelt. Când se jucau de-a doctorul, ea îl consulta și-i spunea că are o infecție la ureche sau o durere de burtică. Iar el îi spunea că are poliomielită.

Un meci de fotbal pe veranda din față: el voia să fie Gerald Ford, iar ea urma să fie Ronald Reagan. *Gerald Ford*

controlează bine mingea, țipa el cu mingea la picior. *Gerald Ford dă un șut și… marchează! Ronald Reagan încearcă să-i ia mingea lui Gerald Ford! Ronald trimite mingea afară din teren!*

— Ținea hârtii în pălărie, zice Lincoln.

— Cum ai știut că eram afară, Kailynn? întreabă Joan.

Se întreabă cât de vizibili erau acolo, pitiți în întuneric, în vreme ce încerca să scaneze fiece centimetru din jur și să nu calce pe vreo frunză uscată. Își mai amintește și cafeneaua Koala, întunecată, pe unde au trecut pe drumul de ieșire din Zona de Pădure și de Joacă pentru Copii, cu scaunele suite pe mese și fără vreo urmă de viață, dar, firește, poate că înăuntru erau angajați de la zoo. Poate s-au înghesuit și ei în bucătărie ori s-au ghemuit pe sub tejghea, la câțiva pași de locul unde-și lipise ea palmele de ușă. Poate că a trecut de vreo duzină de oameni vârâți în ascunzișuri, privind prin geamuri întunecate și poate că toți au lăsat-o să treacă fără o vorbă.

Degete mici întinzându-se, mânuțe fluturând.

Le-ar putea spune celorlalte. Gândul i se tot ivește în minte. Le-ar putea spune despre bebeluș, ar putea chiar să se ducă, să ia copilul și să-l aducă aici, să se spele de păcate. Își spune că nu poate, fiindcă dacă ar fi împușcată ce s-ar alege de Lincoln? Și dacă încăperea nu-i așa de bine izolată sonor și copilașul aduce moartea asupra tuturor? Dar nu de asta se abține.

Nu-și poate imagina cum ar fi să le spună. Nu-și imaginează cum ar fi să spună oricui.

Kailynn îi răspunde.

— Și atunci am auzit mașinăria de gustări, zice. Se simte vibrația prin perete. Uneori îmi mai iau câte ceva de acolo, în pauze. Am auzit sunetul ăla, m-am uitat afară și te-am văzut tocmai când te băgai între plante. Am așteptat un pic, am plănuit să te aduc înăuntru când treci iarăși pe lângă ușă, dar n-ai mai ieșit de acolo. Așa că am deschis ușa, am ieșit și te-am luat. Afară nu ești în siguranță.

Joan încă nu-și poate da seama ce-i cu fata asta. Cu biscuiții ei în formă de animale și trăncăneala aia continuă, nu pare tocmai eroina tipică. Dar și-a riscat viața să-i aducă înăuntru, în siguranță – în privința asta nu încape îndoială.

Kailynn își scutură firimiturile de pe pantaloni.

— Vă promit că n-au cum să intre aici. N-aveți de ce să vă faceți griji.

Poate că fata nu-i nici eroică și nici lipsită de minte. Poate e doar încrezătoare în sine în felul în care poate fi o adolescentă de șaisprezece ani. Își scutură iarăși codițele, de pe un umăr pe celălalt. Înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Joan își mută privirea. Se simte mai bine dacă nu se uită la ea. Învățătoarea are o idee bună: stă acolo cu ochii închiși. Tăcută, separată. Încă ține biscuitul neatins între degete, plimbându-l printre degete ca pe un talisman.

Apoi, simțind parcă privirea lui Joan asupră-i, învățătoarea deschide ochii.

— Totul o să fie bine, zice pe un ton calm, ușor condescendent, făcând-o pe Joan să se întrebe de ce a deschis tocmai acum gura și de ce a ales tocmai cuvintele acelea.

— O să fie? replică Joan, poate mai aspru decât ar fi fost cazul.

— Dumnezeu nu ne-a adus așa de departe doar ca să ne lase să murim, zice învățătoarea.

Joan se silește să schițeze un zâmbet. Nu se obosește să-i zică femeii că nu crede că Dumnezeu i-a adus acolo. Și ce înseamnă asta, până la urmă? Dumnezeu i-a adus și pe cei doi descreierați cu pușți? Corpurile întinse pe beton – a fost voia lui Dumnezeu?

— Până acum am avut noroc, zice învățătoarea frecându-și genunchiul cu palma. Cineva are grijă de noi.

— E un gând plăcut, zice Joan, și acum sună ea condescendent.

Adevărul e că se simte condescendentă și că îi displac coafura prea perfectă a femeii și răspunsurile ei naive, însă nu e vina femeii că ea crede în lucruri prostești.

Joan mai încearcă o dată.

— E plăcut să spui asta, zice, de această dată pe un ton mai adecvat.

Apreciază că femeia se mulțumește să încuviințeze din cap și închide iarăși ochii.

Lincoln leapădă punga goală pe jos și se ridică în picioare. Probabil că se simte mai relaxat, fiindcă se deplasează târându-și ușor picioarele, îndoindu-și și îndreptându-și genunchii, dar fără să desprindă tălpile de la pământ. Saltă așa până la peretele celălalt, unde cel mai probabil se va împiedica de capacul unei cutii desfăcute ce conține farfurii de hârtie. Însă se bucură să vadă că se mai dezlipește un pic de ea.

— O să te-mpiedici de cutia aia, îi zice Joan.

— Ba nu, zice el.

Îl privește, în vreme ce fata își scutură codițele alături.

— Știi ce făcea tata întotdeauna? zice Kailynn. Ne jucam de-a v-ați ascunselea…

— Nu poți să taci? o întrerupe Joan. Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să-nchizi te rog gura, măcar un pic?

Regretă că a rostit vorbele de îndată ce-i ies pe gură, apoi observă expresia de pe chipul lui Lincoln și asta înrăutățește

situația.

— Mami, zice, cu ochii măriți.

Joan ia o gură de aer. Nu e sigură că l-a mai văzut vreodată dezamăgit de ea. Învățătoarea o privește țintă și ea, dezaprobator. Iar expresia de pe fața lui Kailynn e și mai și. Fata se simte lezată.

— Știu că vorbesc mult, zice. Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău, spune Joan. N-ar fi trebuit să spun asta. Hai, povestește mai departe despre tatăl tău.

Nu se așteaptă cu adevărat ca fata să continue cu vorbitul. Și pe undeva speră să fie genul hipersensibil și mohorât de adolescentă, care se posomorăște și se retrage în sine. Dar nu, fata asta e rezistentă.

— Păi, rostește cu grijă Kailynn, temându-se parcă să n-o vadă pe Joan răzgândindu-se, ne jucam de-a v-ați ascunselea. Eu și tata. Iar eu și cu sora mea ne ascundeam întotdeauna, iar tata ne căuta, dar mereu făcea asta cu pași zgomotoși, ca să ne sperie, și respira greu, ca să te ia tremuriciul când îl auzeai că vine. Și deodată se făcea liniște complet și știai că-i aproape, că-i lângă tine și pac – mâna lui te apuca sub pat sau dădea deoparte cearșaful și tu nu te mai opreai din țipat. Ce-i plăcea să ne sperie! Și mereu râdea, după aia.

Joan crede că tatăl fetei e un tâmpit, nu că asta ar conta.

— Odată, continuă Kailynn, mă ascundeam în debara și a deschis ușa brusc, a smucit-o, iar eu am fost așa de surprinsă că am căzut cu spatele într-un raft, m-am tăiat la mână și mi-a dat sângele, mai mult sânge decât am văzut în viața mea. Și m-am pus pe bocit.

— Și el a râs? întreabă Joan fără vreo intenție anume.

— Nu. M-a luat în brațe și-am văzut cât de rău îi părea, își tot cerea iertare, și mi-a pus un șervețel de hârtie pe tăietură și m-a așezat pe genunchi. Tot plângeam, și-atunci mi-a zis să fiu curajoasă, iar eu i-am zis că nu pot, fiindcă-mi curge sânge. Iar el a luat un cuțit de pe masă și s-a tăiat pe braț, pur și simplu și-a făcut o tăietură în fața mea. Îi curgea și lui sânge și-a ridicat brațul și-a zis: „Hai să respirăm amândoi, copilaș, tragem aer și-l dăm afară. Împreună”. Și-așa am făcut. După aia ne-am pus plasturi cu leucoplast.

Joan vede asta înaintea ochilor, mai clar decât ar vrea. Vede lacrimi curgând din ochii fetei, care probabil că avea codițe prinse cu elastic atunci când era mică, vede și-un braț mic însângerat și un tată făcându-se și el să sângereze.

Îi zâmbește fetei. O fată care a văzut oameni cu arme în mâini și persoane prăbușindu-se moarte. O fată care a ieșit din ascunzătoare ca să ajute oameni necunoscuți.

— Respiratul ajută uneori, zice Joan.

Kailynn înclină gâtul, părul i se unduiește dintr-o parte într-alta și, în clipa aceea, mișcarea n-o mai irită pe Joan. E un tic de copil, își spune. O liniștește, poate, mișcarea aceea a părului.

— Aș vrea să fie și el aici, zice cu voce domoală Kailynn.

Joan se apleacă spre ea, mai aproape. E primul semn de când s-au baricadat împreună în încăperea asta, că fata înțelege cu adevărat că e aici, în mijlocul realității, simțind apăsarea momentului.

— Mda, zice Joan.

— Ai vrea să fie și tatăl tău aici?

Joan se gândește la variante de răspuns.

— Păi, zice, tata avea o mulțime de puști.

Kailynn râde, un chicotit ușor doar. Joan simte că ceva se deznoadă în ea și nu știe dacă relaxarea asta e bună sau rea.

— De ce gătești tu? întreabă.

— Mama și tata lucrează până târziu, zice fata. Și mie îmi place să gătesc.

— Fata mea făcea prăjituri, zice învățătoarea, cu ochii închiși. Cinci sau șase straturi. Încă de când era mică. Din cele pe care le vedeți prin cofetărie.

Joan o studiază. Femeia pare îndeajuns de relaxată cât să poată ațipi în orice clipă. Părul îi e neted, bine aranjat, iar pandantivul de pe lănțișorul elegant stă așezat perfect pe gâtul ei. E incredibil de calmă. Poate se roagă. Și Joan poate admite că e tentant să crezi că cineva de sus veghează. Că Dumnezeu e cu ei. I-ar plăcea să creadă asta. Își învârte ideea în minte când Lincoln, care tot țopăie pe-acolo, dintr-o parte într-alta, ca un derviș lipsit de coordonare – cade pe spate după ce a dat peste cutia în privința căreia l-a avertizat deja.

Camera e scăldată în lumină. Joan e confuză și orbită pentru o clipă, apoi își privește fiul și vede întrerupătorul chiar deasupra buclelor sale încâlcite. Se întinde spre el și-l trage de lângă perete, izbind cu palma întrerupătorul și stingând becul din tavan.

Stau tăcuți în beznă.

Se aude respirând. Închide gura, însă se aude și mai rău când dă aerul afară pe nas. Găsește mâna lui Lincoln ș. – și împletește degetele printre ale lui.

Nu se mișcă din poala ei. Stau așezați cu toții, așteptând.

— A fost doar o secundă, zice Kailynn, și e probabil cea mai mare pauză de vorbit pe care a făcut-o de când au intrat în încăpere.

Joan e bucuroasă că-i aude vocea.

— Nu contează, zice învățătoarea. Suntem bine.

Joan apreciază efortul pe care-l fac amândouă.

— Mami? zice Lincoln, cu voce tremurătoare.

A avut grijă să nu-i zică niciun cuvânt de mustrare, însă cumva a priceput el, de la ea sau de la femeile celelalte. A mai auzit despre copii că sunt precum câinii: pot mirosi frica.

— E-n regulă, zice. E-n regulă. Suntem toți în regulă.

O cameră unde lumina s-a aprins și s-a stins. E ca un afurisit de far care-i cheamă pe toți.

— E-n regulă, repetă strângându-i mâna.

Degetele lui sunt mici.

E așa de mic.

Îi simte încheieturile moi ale degetelor – încă n-are pe nicăieri piele aspră ori bătături, nici măcar pe la coate sau călcâie, și uneori își trece degetul peste ele după baie, doar ca să vadă dacă s-a întărit pielea, sperând că nu, și simțindu-se vinovată pentru speranța asta, fiindcă firește că așa ar trebui, până la urmă. Simte degetele moi și unghiile tari și netede în palmă și asta dezmembrează ceva în ea, ceva ce s-a frânt cu ore în urmă, însă până acum a izbutit să țină laolaltă.

A refuzat să se gândească la asta: Lincoln ar putea să moară.

Nu se poate gândi la asemenea lucruri și să mai funcționeze. Însă e nevoită să funcționeze și n-a vrut niciodată să fie una dintre femeile alea care nu-și lasă copiii să mănânce blat de prăjitură crud sau să se ducă până în josul străzii neînsoțiți. Trebuie să-ți ții în frâu această groază, altminteri n-o să poți îndura în veci să-ți vezi copilul ieșind pe ușă. Și uite-i aici, unde moartea le rânjește în față, cu botul însângerat, iar ea nu s-a gândit la asta, nu cu adevărat, fiindcă are o idee vagă la ce ar duce asta dacă ar permite, genunea uriașă care s-ar căsca. Așa faci când ai un copil, te expui ocaziilor de a suferi crâncen și-apoi încerci să pretinzi că n-o să se-ntâmple.

Se concentrează asupra mâinii lui, gândindu-se la cum râde el ca eroii negativi, *muhahaha,* și la cum zâmbește când se trezește din ațipeală și-o vede aplecată asupra lui. Groaza dă înapoi.

În vreme ce se gândesc toate, probabil, la ceva de spus care să umple tăcerea, afară se aud pocnete, focuri de armă, suficient de depărtate cât să pară niște pocnitori doar.

Apoi e un cor de bubuituri și explozii mărunte. Se aude o voce care bolborosește ceva, atât de tare încât Joan crede că e și un megafon implicat. Și tocmai când pune totul cap la cap, aude un soi de bufnitură pe care n-o poate identifica. Îi amintește de zăngănitul unor tăvi de copt scăpate pe jos. Cacofonia e polifonică și se extinde. Știe ce trebuie să-nsemne asta, toate focurile de armă, toată zarva și țipetele.

În sfârșit se-ntâmplă ceva. Vine cineva după ei. Ar trebui, sigur că da, să simtă ușurare sau încântare, însă nu se simte

cuprinsă de nicio emoție specială.

— Vedeți? spune Kailynn zvâcnind din cap în direcția ferestrei. Poliția.

— Mda, face Joan.

— O să ajungă curând aici, zice fata.

— Mda, zice iarăși Joan trecându-și un picior peste celălalt.

Vrea să se ridice. Să se miște.

Mâna îi nimerește în ceva lipicios de pe podea. O ridică, sigură că a văzut șervețele de hârtie pe undeva prin preajmă, iar Kailynn o prinde de cot.

— Te-ai rănit, zice fata văzând, de unde se afla, pielea jupuită de lângă încheietura mâinii lui Joan.

— Nu-i grav, zice Joan.

— N-ar fi bine să se infecteze, spune Kailynn. N-avem aici chestii, dar măcar să pui ceva pe ea.

Până să zică Joan ceva, fata s-a săltat către tejghea și a deschis un sertar. Se lasă iar pe podea cu o cârpă subțire și albă de spălat vase și începe să-i înfășoare lui Joan încheietura.

— E curată, zice.

Mișcările ei sunt surprinzător de eficiente, ceea ce o împiedică pe Joan să obiecteze. Se mulțumește cu privitul, în vreme ce fata leagă bine cârpa și-o înnoadă cu două smucituri iuți.

— Vezi? zice Kailynn lăsându-se pe spate sprijinită în cot, cu codițele atingând gresia. Mai bine?

— Da, spune Joan.

Și e adevărat că rana e mai puțin neplăcută acum, cu pânza strânsă peste.

Încă își cercetează încheietura bandajată, când un foc de armă explodează în încăpere, bubuitor, un vuiet cu totul altfel decât până acum. Joan zvâcnește speriată, cade pe spate și dă tare cu capul de marginea tejghelei, iar brațele ei îl cuprind strâns pe Lincoln, suficient de tare cât să-l facă să se zbată. Șuieratul gloanțelor se aude împrejur, aude ecoul în capul ei ca pe un zăngănit de talgere.

O aude țipând pe Kailynn, Lincoln urlă și el ceva în urechea ei, însă nu deslușește ce.

Zgomotul e dureros de-a binelea și-i ia o clipă ca să se opună impulsului de a-și lipi palmele de urechi. De a-și lipi palmele de urechile lui Lincoln. S-a răsucit, e cu spatele spre ușă acum, iar Lincoln e adăpostit de curbura corpului ei.

Un gând coerent: cineva a intrat în restaurant. Cineva e dincolo de ușa de metal, încercând să intre. Simte zgomotul vibrându-i în dinți. La fiecare glonț tras, e sigură că glonțul va pătrunde prin ușă.

Împușcăturile se opresc. Au fost vreo duzină, poate. Apoi reîncep, aproape instantaneu.

Kailynn a sărit în picioare și s-a tupilat în cel mai îndepărtat ungher al încăperii, cu cutii răsturnate pe lângă ea, cu filtre de cafea și pahare de carton revărsându-se. Învățătoarea s-a ridicat și ea aproape complet, iar mâinile i s-au încleștat de tejghea.

Joan nu se simte atât de sigură. Ușa e doar de oțel. Nu e nimic magic. Trebuie să existe o limită în ce poate să îndure. Își atinge fața, întrebându-se dacă nu cumva plânge, însă nu. Ar fi pierdere de vreme plânsul. A învățat, pe parcursul serii, să-și țină dinții descleștați. Să respire adânc, regulat.

Respiratul ajută.

Împușcăturile încă îi răsună în urechi.

— Fereastra, șoptește și deodată s-a ridicat și l-a suit și pe Lincoln pe tejghea.

Se suie și ea lângă el, împinge în geam și-l deschide, slavă Domnului, aproape fără efort. Doar o zvâcnire a încheieturii și mânerul se mișcă: geamul se deschide spre în afară, însă se blochează după câțiva centimetri. Spațiul între fereastră și cadru e suficient de mare ca să încapă Lincoln, dar nu și ea. Focurile de armă nu au început iar – poate bărbații pun la cale ceva? Și de ce n-au zis o vorbă? N-ar trebui să fredoneze cântecele cu rimă? Și sunt oare lângă ușă, ori vreunul așteaptă după fereastra asta? – apoi aude un sunet nou, un bufnet mai greu în ușă. Îl pune pe Lincoln să stea nemișcat pe tejghea, în timp ce ea se întinde spre geam.

Lumina e puternică acolo. Mai degrabă corpuri de iluminat decât raze de lună. Ridică ochii și vede buburuze, cerculețe mici, negre, presărate pe tavan.

— Haideți, le zice celorlalte, mai mult îngânând vorbele decât rostindu-le deslușit.

N-are de gând să țipe ca să acopere gălăgia.

Kailynn pornește spre ea, ridicând un picior pe tejghea, cățărându-se iute, într-o străfulgerare de coate și genunchi.

Bubuitul – e un berbece? – îi vibrează prin craniu. Învățătoarea clatină din cap.

Joan își ține o mână pe Lincoln, iar cu cealaltă îi face semne disperate, însă învățătoarea clatină mai departe din cap.

— Nu pot să… începe să zică femeia, iar celelalte cuvinte îi sunt acoperite.

După care zgomotul se schimbă – e tot un bufnet, însă are alt ton. E un alt fel de impact asupra ușii. Se aude un zăngănit și un pocnet metalic.

Preț de o clipă totul e liniștit – pace cerească – apoi ușa se mișcă. Abia dacă se întredeschide, de-un deget doar. Se mișcă

atât de puțin, încât Joan crede, mai întâi, că nici n-a mișcat. Însă ușa își continuă mișcarea, încetișor, și Joan știe atunci că se deschide, își coboară privirea spre fiul ei și vede o firimitură pe obrazul lui. Kailynn e lipită de spinarea ei, caldă, tremurând, iar învățătoarea stă cel mai aproape de ușă, la perete, iar lumina îi cade pe păr, făcându-l să lucească. Momentul se prelungește, încetinind tot mai mult și mai mult, apoi ușa se deschide cu totul, se dă de perete izbindu-se de rafturile din spate ei.

Un bărbat e acolo.

Joan nu se poate opri să nu-și spună că a avut dreptate: abia dacă-i poți spune bărbat. Poate că nici nu se bărbierește încă. Nu poartă bocanci, cum și-a închipuit, ci teniși.

O secundă.

Două secunde.

Se lasă să alunece în fața lui Lincoln, cu picioarele bălăbănindu-i-se de pe tejghea. Crede că-l blochează cu totul, că poate e o șansă ca trăgătorul să nu-i observe băiatul – ar putea, cine știe, să-l împingă pe geam? Fără să fie văzut? În spatele ei e un set de cuțite, la vreo jumătate de metru, deși nu vrea să se uite într-acolo.

Se uită, în schimb, la tipul acela. Face un efort să treacă cu privirea dincolo de țeava lungă a armei pe care o ține ridicată spre ei toți – spre învățătoare – însă reușește.

În cealaltă mână are un topor, însă chiar când se uită ea azvârle toporul în spate. Geaca îi e prea mare, blugii prea strâmți și burta îi e ușor rotunjită peste ei. E îndesat, însă are ceva molatic. Pipăie pe tejghea, în spatele ei, încercând să-și dea seama cum – chiar dacă ar reuși să înșface un cuțit fără ca el s-o vadă – cum să ajungă la el înainte s-o împuște și, dacă o împușcă, mai poate totuși să-l înjunghie, chiar dacă e pe moarte? Crede că durează câteva clipe până ce corpul știe că moare. Câtă forță i-ar trebui ca să-i vâre cuțitul în inimă? Sau poate în gât ar fi mai ușor, e mai moale, nu i-ar sta coastele în cale. În vreme ce gândește toate acestea, fluturând orbește din degete în spatele ei, încearcă să-i zărească fața.

Trei secunde.

Patru secunde.

Nu vede suficient. Bărbatul are capul înclinat spre piept și nu-i zărește decât sprâncenele stufoase, negre. Umbrele o frustrează, n-o lasă să vadă detaliile. Ar vrea ca tipul să se uite la ea. Arma lui e îndreptată spre pieptul învățătoarei, însă el încă se uită spre podea.

Joan vrea să-i vadă fața.

Degetele îi nimeresc suportul de cuțite, cuprind un mâner. Să scoată cuțitul sau să-ncerce să-l treacă pe Lincoln prin

geamul deschis. Însă dacă face asta, dacă se mișcă așa de repede, va atrage cu siguranță arma spre ea – și poate că-i deja prea târziu, fiindcă omul cu armă ridică, în cele din urmă, privirea.

Se uită lung la învățătoare. Fără să se răsucească, întinde mâna în spate, palma i se lipește de perete, și bâjbâie așa până ce găsește întrerupătorul și îl apasă. Camera se luminează iar, făcând-o să mijească ochii, încercând să se adapteze la strălucirea orbitoare.

Nu și-a mutat privirea de pe învățătoare. Învățătoarea se uită și ea la el, clipind în lumină, cu pieptul ridicându-se și coborând.

Cinci secunde.

Șase secunde.

Țeava armei coboară.

— Doamna Powell? zice.

Învățătoarea îl privește fără să se miște sau să vorbească. Colanții elastici i s-au ridicat pe picior, dezvăluind o gambă albicioasă. Stă arcuită, cu spatele lipit de tejghea, lăsând la vedere, țițit pe sub bluza de trening, un petic de piele de pe burtă.

Lincoln se foiește și piciorul lui o lovește pe Joan în coaste.

Spune ceva, îi zice în gând învățătoarei. *Fă ceva. Oricine ai fi, zi-i că ești doamna Powell.*

Învățătoarea își îndreaptă postura.

— Da, zice în cele din urmă, cu voce nespus de calmă, și-și trage bluza de trening acoperindu-și stomacul.

Învățătoarea e singura dintre ei care s-a mișcat. Joan strânge în pumn mânerul cuțitului, însă nu s-a mișcat ca să-l tragă din toc. Își îndreaptă privirea spre Kailynn și vede licărul umed al obrajilor fetei. Vede că picioarele fetei tremură, de frică sau de la încordarea de a-și sprijini atâta vreme greutatea pe vârfuri.

O buburuză cade de pe tavan.

— Da, repetă învățătoarea la fel de calm ca mai înainte. Sunt Margaret Powell.

Trăgătorul își ia mâna stângă de pe armă, desfăcând și strângând degetele. Iarăși și iarăși. Apucând nimicul.

— Sunt Rob. Robby, zice și vocea îi e destul de tare pentru ca Joan s-o recunoască.

E ucigașul colobusului.

Se oprește încruntându-se, supărat poate pe el însuși că și-a rostit numele. Joan se gândește că poate își va corecta greșeala împușcându-i pe ei toți, însă el nu face decât să se uite la propriile-i picioare, să coboare și mai mult țeava pușții și să vorbească iar.

— V-am avut în clasa a treia, zice. Robby Montgomery.

Învățătoarea tace din nou. Prea e tăcută. Ar putea să-i spună ceva drăguț, însă e limpede că nu se pricepe la strategie. Poate e înlemnită de groază ori poate nu vrea să admită că nu și-l amintește. Se uită la el însă, la părul lung, ondulat dincolo de guler, la geaca lăbărțată și la armele lui: carabina în mână, un soi de pistol sub geacă și încă ceva, mare, trecut cu o curea peste spinare.

Mâinile învățătoarei încă mai strâng materialul bluzei de trening.

— Robby, zice doamna Powell.

El dă din cap.

— Robby Montgomery, continuă ea.

Bărbatul se uită la toți, însă în treacăt. Îi aruncă o privire lui Kailynn, încă ghemuită pe tejghea. Se uită la Joan și, când înclină capul, Joan și dă seama că îl poate vedea și pe Lincoln peste umărul ei.

Apoi omul face un pas înapoi, sprijinindu-se de cadrul ușii.

— Pe aici, zice cu o voce sonoră, care umple camera. Afară.

Acum se uită iarăși la învățătoare, la doamna Powell, și nu-i clar dacă-i include pe toți în ordinul dat, ce fel de ordin va fi fiind și acesta. Se poate s-o cruțe pe învățătoare și să se-ntoarcă după ei. Sau poate pe ea o s-o împuște prima, apoi se va întoarce după ei.

Însă când doamna Powell pășește spre ușă, Robby Montgomery le face și lor semn s-o urmeze. Joan se lasă să alunece spre podea, îl ridică pe Lincoln în brațe, cu mișcări lente, în timp ce încearcă să decidă dacă să ia cu ea unul dintre cuțite. Apoi se îndepărtează, tot nesigură, și a pierdut ocazia. Aude pe podea picioarele lui Kailynn și-l proptește pe Lincoln peste șold.

Joan pășește printre pahare de carton. Se concentrează asupra podelei. Când ridică iarăși privirea, vede că Robby Montgomery o atinge pe învățătoare. Pune palma pe brațul ei în vreme ce femeia trece prin cadrul ușii.

— Nu mă mai țineți minte, așa-i? zice.

Doamna Powell își coboară privirea spre mâna lui, iar Robby îi dă drumul. Învățătoarea, ca de obicei, își găsește greu vorbele. Însă odată ce și-a retras palma, întinde și ea brațul și-i atinge încheietura cu două degete.

— Stăteai lângă băiețelul ăla care-și punea lipici în ureche, zice. Harrison… Harrison și nu mai știu cum. Și-ți plăcea să mă ajuți să prind afișele de panou în capse. Orice fel de capsat. Îți plăcea și să scoți capsele, ziceai că arată ca…

— Dinții de vampir, zice el zâmbind.

— Mami? zice ușor Lincoln, cu răsuflare caldă și iz de brânză.

Știe că-l interesează referirea la vampiri. Însă îl vede pe bărbatul înarmat zâmbind și priveliștea e stranie, o face să se gândească că poate nu-i așa de diferită de Lincoln – nici ea nu crede că răufăcătorii ar trebui să fie veseli.

Apoi Robby Montgomery le face un semn din cap și pornesc. Joan se ia după doamna Powell pe culoar, încercând să nu-l atingă în trecere pe Robby Montgomery sau arma lui. În spatele ei e Kailynn. Simte palma fetei pe braț, un pic deasupra bandajului.

Ajung în hol, cu licărul întunecat de oțel al bucătăriei în față.

— Știți ce, zice Robby Montgomery, trebuie să vă duceți altundeva. Nu aici. Vine poliția încoace, pe la intrare, dar nu mergeți acolo. Încă se trage.

— Cine trage? întreabă doamna Powell.

— Poliția, zice el pe un ton lipsit de încordare. Și Destin. Asta dacă n-a murit, dă-i pregătit ca lumea, și poliția n-ar mai trage dacă ar fi murit deja.

— Cine e Destin? întreabă doamna Powell.

În vocea ei e o anume afectare – de parcă s-ar gândi dacă să aprobe sau nu partenera aleasă de băiat la balul de absolvire – care e aproape caraghioasă.

— Destin e vedeta filmului nostru, zice Robby Montgomery cu o voce care nu-i a lui.

E o voce de crainic TV, excesiv de dramatică.

Joan se depărtează de el cu un pas. Nu-i plac vocile lui imitate.

Doamna Powell se-ncruntă, iar Robby Montgomery pare să observe asta. Când vorbește din nou, o face normal.

— Dacă vedeți un tanc cu picioare, ăla-i Destin. Și-a făcut rost de chestii mișto: vestă antiglonț care rezistă la gloanțe de calibru mare, cască Blackhawk și tot tacâmul. N-ați vrea să dați peste el. Și mai e Mark aici, cu mine, doar că iarăși a șters-o pe undeva. Norocul vostru. Haideți. Trebuie s-o luăm din loc.

— Mami? șoptește iarăși Lincoln.

— Nu acum, îi șoptește la rându-i Joan, atât de încet că abia se poate auzi ea însăși.

Le dă drumul.

Îi lasă să plece.

Gândul e așa de copleșitor că, mai întâi, se blochează. Și chiar și după aceea îi e greu să priceapă ce tot spune. Sunt trei persoane implicate, inclusiv băiatul ăsta, iar el le rostește numele ca și cum n-ar conta. N-ar trebui, firește, să dea asemenea detalii. Joan se întreabă dacă el pricepe pe deplin ce se petrece. Ce s-a întâmplat și ce urmează să se-ntâmple. Ori

poate că știe ce se va întâmpla și de aceea nu-i pasă că spune numele.

Ultimul gând e suficient de tăios ca s-o facă să se uite în urmă. Se uită la paharele răspândite, întoarse cu fundul în sus ca niște turnulețe de castele de nisip. Se uită peste umăr la cuțitele care-s prea departe acum. Al treilea bărbat, Destin, nu pare tocmai uman. Își imaginează un monstru dintr-un film cu Arnold Schwarzenegger. Monștrii nu se lasă îmblânziți de învățătoare bătrâne.

— Poliția… începe să zică, însă se pare că Robert Montgomery nu vrea să discute decât cu doamna Powell, fiindcă îi taie vorba cu o privire.

— Încolo, zice arătând cu arma spre ușa din latura restaurantului. Ieșiți pe acolo și apoi mergeți spre leii de mare. Știți unde-s leii de mare?

Așa că o apucă toți, în șir, spre ușa aceea – Kailynn în față, Lincoln și cu ea în mijloc, doamna Powell în spate cu Robby Montgomery. Ușa abia dacă se mai ține în balamale – probabil că a forțat-o – și e surprinsă că nu l-a auzit spărgând-o chiar și aflați după ușa lor de metal antifonată.

Afară, automatele de sucuri luminează psihedelic, în contrast cu penumbra din restaurant. Dincolo de copaci se aud încă împușcături și strigăte. Frunzele bananierului se îndoaie, și ea o apucă pe alee.

— Mai repede, strigă Robby Montgomery, iar Joan grăbește pasul.

****

Margaret Powell știe prea bine că ar putea muri în următoarele câteva minute, împușcată în spate de unul dintre elevii ei. Nu e din cale-afară de surprinsă.

Kailynn și femeia cealaltă se mișcă mai repede decât ea, se depărtează tot mai mult, însă Robby e la doar un metru de ea. Îi aruncă o privire peste umăr, încercând să nu bată la ochi. Pare să imite un soldat din Vietnam, furișându-se la dreapta și la stânga pe după copaci, lucru care, într-o altă circumstanță, ar fi ridicol. Încă nu și-a dat seama dacă o protejează ori dacă o conduce spre măcel. Nu e sigură nici că el știe. E limpede că-i psihopat. Sau ceva suficient de înrudit cu un psihopat cât să nu fie mare diferență. Că doar și Hitler se purta frumos cu câinii, nu?

Genunchiul îi zvâcnește dureros. Uneori să stea jos e mai rău decât să stea în picioare.

Au trecut de mult de umbra acoperișului. Încă se aud focuri de armă, sporadic, din partea din față a grădinii zoologice. Și Robby e încă în spate, pe urmele lor. Nu s-a așteptat să se țină așa de aproape. Încetinește, privește iarăși în spate și de data asta nu încearcă să ascundă faptul că l-a observat.

— Vii cu noi? spune.

El clatină din cap, însă se apropie. E înalt, deși are ceva grăsime pe el. Arma i se leagănă în mână ca un detector de metal sau altceva ce nu omoară oameni.

A început să creadă că e mai bine să vorbească cu el. Cu cât îi aude mai mult vocea, cu atât va trebui să accepte că ea e o persoană reală. O persoană care i-a corectat scrisul și l-a ajutat să-și lege șireturile. (Nu-și amintește să fi făcut asta, dar își închipuie că a făcut-o pentru toți elevii la un moment dat.)

— Mergeți prea încet, zice el. Trebuie să vă grăbiți.

Se oprește cu totul și se-ntoarce spre el.

— Am șaizeci și opt de ani, zice. Mă doare genunchiul. Mai repede nu pot.

Femeia cu copilul s-a oprit în față, cu băiețelul în brațe. Se uită peste umăr. Margaret își dorește ca femeia să nu se fi oprit.

— Vino lângă mine, Robby, zice folosindu-și vocea de învățătoare, care a funcționat cu toți copiii care i-au încăput pe mână.

E sigură că i-a transmis că și-ar dori un pic de tovărășie: asta merge de obicei cel mai bine cu copiii cu probleme, cu copiii răi, cei la care alte cadre didactice ar țipa sau i-ar trimite în

biroul directorului. Puștii ăștia sunt cei care vor mai multă atenție și ăsta este secretul ca să-i câștigi de partea ta.

Firește, nu vrea tovărășia lui. Adevărul e că nu vrea să-l știe acolo, suflându-i în ceafă. Vrea să-l aibă sub ochi. Încă un secret: întotdeauna îi pui pe copiii scandalagii cât mai aproape de catedră.

Nu e surprinsă că i-a fost învățătoare. A avut fantezii despre așa ceva – și-a imaginat, de nenumărate ori, că vreun tâlhar o amenință cu arma și-i cere poșeta, doar pentru a spune, apoi: „Ei, dar dumneavoastră sunteți, doamnă Powell?" A avut atâția copii la clasă – mii, de-a lungul anilor – și pe toți în același oraș, așa că mereu se întâlnește cu foști elevi, prin malluri, restaurante și parcări. Toți copiii ăia de opt ani transformați în bărbați în costume și-n femei purtând botine cu toc.

„Doamna Powell!" zic mereu, întotdeauna zâmbind, și niciodată n-are habar cine-or fi pentru că, firește, sunt adulți acum, însă știe că i-au fost elevi din felul în care îi rostesc numele.

Uneori și-i amintește. Uneori ține minte chiar în ce bancă au stat sau ce i-au adus de Crăciun. O îmbrățișează și-i spun că sunt avocați, doctori, vânzători de mașini, că au trei fete sau un băiat la facultate. Vor ca ea să știe ce s-a ales de ei.

Mai sunt și alții. Unii care n-au venit să o abordeze, dar de care știe ce s-a ales. Demetrius Johnson a fost primul dintre criminali. A omorât un băiat certându-se pe un televizor. Când i-a fost elev a lovit o fetiță, suficient de tare cât să-i facă piciorul să sângereze. Însă se pricepea să rezolve puzzle-uri, un real talent, care ar fi putut să însemne ceva. Mai era Jake Harriman, fusese cel mai dulce băiețel, niciodată nu-i dăduse bătăi de cap, dar familia lui era soi rău și venea la școală învinețit. Îi spusese directorului, asistenții sociali se duseseră acasă la băiat, însă fără vreun rezultat. Apoi, câteva decenii după, îi văzuse fața la știri după ce omorâse o femeie în parcarea unui supermarket și-i furase mașina. Condamnat la moarte. Horace Lee Block era gălăgios și nu putea sta locului, avea în el ceva rău încă de pe-atunci și trebuia să-i desprindă mâinile de pe ea când o îmbrățișa. Condamnat la moarte.

Le vede numele prin ziare și se uită țintă la fotografiile de la știri, de nerecunoscut. Are printre foștii elevi, din calculele ei, patru ucigași, șase violatori și nouă jefuitori armați. Nu ar vrea să le știe numărul, dar n-are încotro. Trei dintre băieții și fetele ei au fost uciși, inclusiv o fetiță al cărei soț i-a dat foc. Ține minte o coadă lungă, împletită, prinsă cu elastice din cele cu biluțe de plastic în capăt. Toate astea sunt oribile și, de multe ori, văzând poza de la poliție a vreunui monstru cu ochi morți și amintindu-și de băiețelul slăbuț cu coate cenușii care a fost

odată, i-a venit să se lase de profesorat, fiindcă partea cea mai rea e că nu se simte tocmai șocată de faptele lor. Sunt pe drumul acela încă de dinainte să-i cunoască ea. Când vin la ea furioși și posomorâți, plini de cuvinte grele, de obicei și părinții lor sunt furioși și posomorâți, plini de cuvinte grele, violenți. Când ajung la ea disperați, pustiiți, părinții lor sunt disperați și pustiiți. Vede, de obicei, în ce direcție o vor apuca și n-are ce să facă în privința asta. A mai încercat uneori, dar e ca suflatul peste o casă de cărămidă ca s-o dărâmi.

Ies din clasa ei și nu se mai uită înapoi. Se duc.

Însă Robby… Nu are nicio noimă, deși încă încearcă să și-l amintească limpede. Nu se putea opri din vorbit, asta știe. Bietul, avea o voce așa de sonoră de parcă n-ar fi existat la ea buton de volum, așa că-l prindea mereu vorbind în oră, în timp ce alți copii izbuteau să trăncănească în șoaptă. Era inadaptat social, însă nu reprezenta o problemă de disciplină. Se gândește la un băiețel îndesat care râdea prea tare la glumele altora și zicea „da, doamnă” ori de câte ori îi cerea să nu vorbească. Respecta regulile, își zice Margaret. Nu, nu regulile – voia să îți facă pe plac. Efectul era același, însă motivele erau diferite.

Simte momentul în care Robby i se alătură: corpul lui emană căldură. Miroase un pic a ceapă.

— De ce ne grăbim așa? îl întreabă cu voce domoală, amintindu-și cum se oferea să o ajute cu panoul de afișaj, dar fără să se poată gândi la vreo discuție avută cu el.

— Mark, zice Robby. În parte din cauza lui. O să vină încoace.

— E prietenul tău?

— Da.

— Dacă e prietenul tău, zice cu șovăială Margaret, i-ai putea spune să nu ne împuște?

Se uită înaintea ei, nu la el. Durează ceva până să-i răspundă. Trec pe sub coroana largă a stejarului și văd un șir de indicatoare, de săgeți ce nu se pot deslușI în întuneric, însă știe că ei urmează calea însemnată cu IEȘIRE ZOO.

— Are ideile lui, zice Robby în cele din urmă, ridicând apoi arma.

E pe cale să țipe un avertisment către ceilalți, însă o tot ridică, și-apoi trage câteva focuri spre crengi, făcând-o să simtă că i-au plesnit timpanele. Își atinge urechile, căutând sânge.

Abia îi aude vocea când Robby răcnește.

— Stați la vedere! strigă, iar Margaret își dă seama că femeia cu băiatul și Kailynn au dispărut după o cotitură a cărării – dar nu mai dispar acum, s-au transformat în statui.

— Nu vă opriți, țipă Robby mai frustrat ca înainte, Nu vă puteți opri. Dar stați aproape.

Țeava armei lui e din nou îndreptată spre pământ. Ceilalți încep să se miște, uitându-se des în spate. Margaret își simte pulsul în genunchiul beteag.

— Le-ai spus să meargă repede, zice.

Robby nu răspunde. Încremenește când îl vede că-ntinde mâna spre ea, însă mâna lui i se lasă pe umăr, cu destulă blândețe. Nu-i face rău.

— Mergem repede cu toții, zice.

E limpede că ar vrea să n-o mai audă vorbind, însă Margaret își dă seama că nu prea contează ce vrea el. Nu se mai teme atâta de ce i-ar putea face: moartea nu-i așa de îngrozitoare pe cât credea cândva. Ar avea mai multă noimă dacă ar sta aici imaginându-și raiul cu străzi de aur sau dacă ar avea o reverie despre întâlnirea înlăcrimată cu părinții ei, pe care tare i-ar mai plăcea să-i vadă iar, în orice formă, corporală, ca suflete ori ca îngeri. Însă nu se gândește la așa ceva.

Toată viața i s-a spus că Dumnezeu există. Și trebuie să fie adevărat. A tot încercat să-și amintească asta. A vorbit cu el. Însă nu la Dumnezeu se gândea în clipa în care muchia tejghelei o înțepa în spinare și se uita în gaura neagră a țevii puștii: se gândea la fiica ei, mare deja, care i-a arătat limpede că nu mai are nevoie de mai nimic de la Margaret de-acum, se gândea la părinții ei morți și la soțul recăsătorit cu o femeie mai tânără și mai grasă decât ea. Se gândea că nu prea mai are nimic de făcut pe lume. Nu e dornică să moară, însă gândul n-o bagă în sperieți.

Așa că înaintează șchiopătând și zice:

— Ai omorât oameni azi?

El ridică din umeri, cel mai juvenil răspuns cu putință.

— Zici că nu ești sigur?

Robby ridică iarăși din umeri. Cu cât petrece mai mult timp cu el, cu atât îl vede, sub masca asta de adult, pe băiețelul din clasa a treia.

— Îți pare rău?

Robby se ascunde după ramură.

— Nu, doamnă.

Atunci de ce, îi vine ei să întrebe, *nu m-ai omorât pe mine? Dacă ți-e așa de ușor?*

Sunt aproape la poalele dealului. Trec pe sub arcada de lemn cioplit ce anunță POTECI AFRICANE și ies cu totul din Africa. Palma lui o ține încă, ușurel, de cot. Pentru cineva pe care și-l amintește trăncănind ca o moară neferecată, nu folosește prea multe cuvinte. Poate că răutatea l-a schimbat. Poate că elevul de clasa a treia nu mai e deloc pe-acolo.

Kailynn și femeia dispar iarăși după o cotitură, dar de data asta nu țipă la ele. Au rămas deci doar ea și cu Robby. Și chiar în momentul în care nu se mai așteaptă ca el să zică ceva, Robby începe din nou să vorbească.

— Știți… când îți spargi o bășică? zice strângându-i ușor cotul. În felul ăsta e. Nu vi se pare că e ceva plăcut când spargeți, când faceți lucruri să pocnească? Coșuri, bășici, chestii care-s umflate și n-ar trebui să fie acolo. Îți vine să le spargi. Poate că asta înseamnă ceva. Fiindcă ți se pare că ești solid, dar trebuie doar o înțepătură și ești numai piele, puroi și infecție, știm doar. Inventăm chestii, știți? Toate chestiile astea pe care le credem așa de importante – dar niciuna nu contează. Niciuna nu-i reală. Și poate că-i mai bine, poate, să-nțepi bășica. V-ați gândit vreodată? Că ar fi mai bine să vă lăsați așa, să vă scurgeți? Fiindcă altfel suntem niște bube umflate din care se prelinge puroi și sânge, dar ne dăm unicorni, ai naibii – pardon – unicorni sau zâne, sau ceva, ne dăm frumoși și magici, iar noi suntem niște pungi cu nimic în ele.

Trage cu zgomot aer în piept. Margaret nu e sigură dacă din stânjeneala datorată propriului monolog ori fiindcă a rămas fără oxigen. Ajunge pe un petic de beton denivelat și e cât pe ce să-și scrântească glezna.

Se tot gândește, dar nu-i vine niciun răspuns care să fie folositor. Nu vrea să încurajeze discuția asta despre persoane ca saci plini cu puroi. Își răsucește brățara pe încheietură – e de la Kate Spade și a plătit douăzeci de dolari pe ea la reduceri.

— Crezi că nimic din toate astea nu-i real? zice.

— Cred că ne trăim viețile făcând chestii tâmpite și crezând chestii tâmpite, răspunde el pe un ton ceva mai potolit.

Încearcă să o convingă, își dă Margaret seama. Își argumentează poziția.

— Deci ai omorât oameni fiindcă crezi că-i mai bine pentru ei așa? zice.

— Nu știu dacă i-am omorât. Și nici că-s mai bine așa nu cred. Nu-s Isus, să salvez suflete și dintr-astea. Dar mai rău n-are cum să le fie. Mai rău de-atât nu se poate.

Ea înghite în sec, simțind un iz de acid gastric. A avut dreptate de la început: e psihopat și o face să meargă așa de repede, că-i pe cale să se împiedice. Nu mai aude muzica, însă zgomotul ce vine dinspre intrarea grădinii zoologice e mai tare – voci, voci de bărbați și niște bubuituri metalice.

— Încă mai mâncați portocale la prânz? întreabă Robby.

E îndeajuns de surprinsă cât să răspundă fără să se gândească.

— Uneori.

— Și tăiați coaja împrejur în loc să despicați fructul.

Nu știe cum de-și amintește el una ca asta.

— Da, zice.

Robby se oprește și-și curăță ceva de pe vârful încălțămintei. Margaret nu vrea să se gândească la ce lucruri s-au putut lipi acolo.

— Ați învățat vreodată să folosiți toporul? întreabă el.

Margaret cugetă la asta. Deci l-a avut elev în anul în care i-au căzut doi copaci în curte, la șase luni unul după altul, și cei de la peisagistică i-au cerut o sumă absurdă ca să-i facă bucăți. După al doilea copac își cumpărase un topor, decisă să-nvețe să despice singură trunchiuri. Și băieții din clasa ei fuseseră captivați de idee.

— Nu, zice. Mi-am julit mâinile pe mâner și până la urmă am plătit pe cineva.

— Îmi imaginam cum stați în curte, în salopetă, zice el. Cu toporul. După care vă duceați pe verandă să beți limonadă. Aveți verandă?

— Nu. Aveam o terasă în spate.

— Stați la țară?

— Nu.

— Eu mereu am vrut.

— Să stai la țară?

— Mda. Unde te poți plimba prin pădure.

O strălfulgerare de lumină o face să ridice ochii de pe betonul de dinaintea ei. Vede lacul printre ramuri, luminat. La câțiva pași în față e linia trenulețului. Kailynn, femeia și băiatul ei s-au oprit acolo.

Robby își ia palma de pe brațul ei și flutură din mână spre lac.

— O să mă-ntorc acum, zice. Mergeți pe undeva prin zona leilor de mare și a păsărilor. Găsiți un loc și ascundeți-vă. Așteptați până se termină.

Se-ntoarce cu spatele înainte ca ea să-și dea seama că e pe cale să plece. Și, fără veste, își amintește de un moment petrecut cu cine știe câți ani în urmă, când Robby sigur nu era în clasa ei. Însă ținuse o oră despre rădăcini și vorbise despre mușchi. Găsise niște bucăți mari de mușchi verde în parc, le adusese și le împărțise copiilor, ca aceștia să vadă că nu au rădăcini adevărate, însă copii n-aveau chef să vorbească despre rădăcini. Voiau să-și pună mușchiul pe cap și să spună că-i păr, ori își lipeau fețele de el ca să vadă cum ar fi să dormi în pădure pe o pernă de mușchi, iar ea renunțase să predea și se mulțumise să-i privească cum se joacă cu plantele.

— Vino cu noi, îi zice.

Robby se oprește și se răsucește iarăși spre ea, cu gura întredeschisă.

— De ce? întreabă.

Dacă ar fi sinceră, i-ar putea spune că e din pricină că e înarmat. Dacă dau peste prietenii lui, arma aia ar fi bună la ceva. Dar și, dacă ar fi sinceră, i-ar putea spune că-i sigură că îl poate salva. Simte cum urcă în ea un fior de surescitare, îl simte acut, ca atunci când un cartilaj uzat se freacă de os. Parcă vede totul în fața ochilor: cum l-ar duce cu mâinile sus la polițiști, cum l-ar vizita la închisoare și i-ar aduce tartă, dacă e permis, cum i-ar scrie întrebându-l dacă ar vrea cu ciocolată sau cu nucă de cocos. L-ar putea salva, i-ar putea salva pe toți. Îi e imposibil să nu-și închipuie titlurile anunțând cum l-a convins să renunțe la arme, cum a izbutit să ajungă la el când toți ceilalți au eșuat.

El încă o privește, așteptând. Margaret trebuie să pună ordine în gândurile astea despre a doua șansă, plăcinte și mușchi.

— Le putem spune, poliției, cum ne-ai ajutat, zice ea. Le putem spune că…

El îi zâmbește; îi vede dinții pe întuneric.

— E-n regulă, doamnă Powell, o întrerupe.

— Ce e în regulă?

S-a întors iarăși să plece.

— Nu trebuie să le spuneți nimic, zice cu vocea lui sonoră dintotdeauna, iar ea aude limpede fiecare cuvânt.

Urcă pe deal, fără să se uite înapoi. S-a dus.

7:49 p.m.

Norii s-au îndesit iarăși, astupând lumina lunii. Bazinul se întinde înaintea ei, iar Joan poate vedea ornamentele atârnând pe gardul dimprejur, ba chiar plutind, cumva, în apă. Un monstru marin multicolor clipește în mijlocul bazinului, iar pe la margini zărește și alte siluete luminate. Peste apă se aude, firește, zgomotul ce vine dinspre intrare.

Dacă întoarce capul, îi poate vedea pe Robby Montgomery și pe învățătoare acolo, stând unul lângă altul ca niște prieteni buni. Joan aproape gâfâie de efortul de a sta pe loc. Nu-i vreme de stat. Trebuie să se miște – trebuie să-l ducă pe Lincoln departe de pușcă și de Robby Montgomery. Plus că, atunci când e în mișcare, nu trebuie să se gândească atâta și totul e mai simplu când nu face decât să-și silească corpul să se deplaseze, forțându-l până ce o dor mușchii.

Mai simte nevoia să se miște și din pricina a ce crede că e pe ciment la câțiva metri mai încolo, după linia trenulețului. Are grijă să nu se uite într-acolo.

Însă, cu toate că e dornică s-o ia la picior, s-a oprit lângă calea ferată, indecisă. Robby Montgomery le-a spus să nu iasă din raza lui vizuală. Le-a amenințat. Însă, dacă face la dreapta, e un pâlc de copaci care umbrește drumul către zona cu flamingo și lei de mare. O tentează umbrele. Se gândește să fugă, să-și încerce norocul, dar nu chibzuiește la asta prea mult, fiindcă greutatea lui Lincoln o gheboșează ușor și știe că Robby Montgomery sau gloanțele lui i-ar ajunge îndată din urmă.

Mai e și gândul la Destin, cine-o fi și el, acoperit de armură și hălăduind pe-acolo cu planuri doar de el știute.

— Ce face acolo? șoptește Kailynn, aflată atât de aproape încât părul ei îi atinge lui Joan umărul.

Palma îi e pe cotul lui Joan.

— Pierde vremea, răspunde Joan și simte o împunsătură de vinovăție fiindcă s-a tot gândit că învățătoarea ar trebui să-l farmece, să-l domolească și să-l convingă pe ucigaș să le ajute, însă acum, văzându-i așa de aproape unul de altul, se simte revoltată.

Face un pas la stânga, îndepărtându-se de apă, cu Kailynn încă agățată de ea și, în loc să se dezbare de mâna fetei, o cuprinde cu un braț pe după umeri și-o îndrumă, în parte fiindcă știe că fata are nevoie de un pic de încurajare și în parte fiindcă nu trebuie să o lase pe ea și nici pe Lincoln să vadă ce e întins pe pământ, dincolo de linia trenulețului.

În cele din urmă, doamna Powell parcurge restul pantei. Se vede bine că are ceva la picior – șchioapătă. Chiar și sunetul pașilor ei e stângaci, dezechilibrat.

— A plecat, zice învățătoarea când ajunge la ei. A zis să ne ascundem.

Joan aruncă o privire în spatele ei.

— Chiar a plecat? întreabă.

— N-a vrut să vină cu noi, zice învățătoarea.

Joan preferă să nu comenteze asta. Nu-și permite să mai consume timp, gânduri sau vorbe pe lucruri care-i abat nepermis atenția.

— Sigur nu s-a ascuns? L-ai văzut dumneata urcând dealul?

— Da, zice învățătoarea.

— Să mergem atunci, spune Joan și pune un picior pe linia ferată.

E decisă să rămână cu fața la linie. Traversele de lemn sunt întinse la intervale egale. Sunt de o frumusețe repetitivă. Nimic neașteptat. Le poate urma la nesfârșit.

Doamna Powell pune o mână pe umărul ei. Are putere în braț.

— A zis să mergem spre leii de mare, zice trăgând-o ușurel de umăr pe Joan.

Tot dezgustul și furia, toată ciuda pe care o simte pentru că învățătoarea se mișcă așa de greu, chiar dacă are piciorul beteag, ies la iveală.

— N-am chef să merg pe unde-a zis el! se răstește Joan, dar își ia iute seama și încearcă să-și coboare vocea. Nu fi bleagă! O să mergem în direcția cealaltă și-o să ne ținem cât de departe putem de el și de ceilalți.

— Dar de ce n-am merge la leii de mare? zice doamna Powell. Poate știe el ceva. Ne-ar fi omorât deja dacă asta voia. Îl știu pe băiatul ăsta… cred că…

— Nu-l cunoaștem, îi zice învățătoarei.

— Îmi amintesc…

— Nu l-ai auzit când era cu amicul lui, o întrerupe Joan. Nu știi cum e. E *plictisit.* Pentru el e o joacă. Poate a vrut să ne lase să scăpăm ca să ne găsească iarăși, ca să facă lucrurile mai interesante. Ți-o jur, nu-l preocupă pe el siguranța noastră.

Îl strânge pe Lincoln la piept și se concentrează asupra liniei ferate, asupra fierului neted care-o duce cu gândul la fierari, la unelte și la tot ce-i puternic și neclintit. Bucățile argintii de rocă – prea mari ca să poată fi numite pietriș – i se mișcă sub picioare. Parcă ar fi pietrele aruncate de Hänsel în codru.

Și apoi vorbește Kailynn, iar asta-i încă o problemă când ești cu alți oameni: cineva vorbește întotdeauna. Cineva

complică mereu lucrurile. Joan trebuie să se oprească iar. A trecut de trei traverse, doar câțiva pași.

— De ce nu-i găsim pe cei de la poliție? zice Kailynn, însă s-a luat după Joan.

O ține de bluză.

Focurile de armă care se aud în clipa aceea explică de ce n-ar fi bine să se ducă spre poliție, însă Joan se-ntoarce iar către intrarea grădinii zoologice, cu toate că și-a jurat că n-o să se mai uite într-acolo. Privește peste bazin și luminile de pe monstrul marin îi dau lighioanei un luciu unduitor, un val mișcător de portocaliu și roșu.

Ochii i se abat în jos – era inevitabil – și nu se poate opri să se uite la siluetele de pe ciment. Devin mai mult decât niște siluete și nu-și mai poate muta privirea de-acolo. Și-a pus o mână pe capul lui Lincoln și îl ține cu fruntea lipită strâns de obrazul ei. Nu-l poate lăsa să vadă. Însă ea vede totul, toate liniile și curbele celor două cadavre lăbărțate pe pământ. E un fel de justiție în memorarea poziției lor. Le datorează asta, sau poate că i-o datorează lui Dumnezeu.

Vede tălpile groase ale sandalelor fetei. Fata e pe burtă, cu fusta prea scurtă lipită de coapse, portocaliu-deschis cu dantelă neagră. Băiatul e peste ea, cu brațele desfăcute larg, acoperind mare parte din trupul fetei, sigur s-a gândit c-o poate salva, ăsta trebuie să-i fi fost ultimul gând. E mai mult sânge decât s-ar fi așteptat Joan, picături, dâre și băltoace pe cimentul din jurul lor. Știe că-i sânge fiindcă lucește umed și întunecat, ca și bazinul.

Fratele ei i-a spus odată, când se pregătea să ajungă medic militar, că instructorii tăiau picioarele unor capre, iar treaba lui era să transporte capra fără picioare de pe falsul câmp de luptă până la unitatea medicală fără ca animalul să moară de la sângerare. Treaba lui nu era să împiedice capra să moară, fiindcă avea să moară cu siguranță, ci să se asigure doar că avea să sângereze mai puțin. Zicea că sângele făcea bălți la picioarele tale cât te ocupai de garouri.

Mâna băiatului e pe capul fetei, pe părul ei. Gura însă îi e deschisă.

În cele din urmă, Joan izbutește să-și mute privirea, chiar dacă de-acum înainte o să-i tot vadă cu ochii minții – i se pare onest așa – și se uită lung peste bazinul care li se-ntinde în față, lucind, iar dincolo este clădirea pe unde se intră, făcută din panouri de lemn, și gheretele de bilete mohorâte, vechi, însă de-aici nu se pot desluși.

Cu toate că lumina diverselor becuri și beculețe cade pe zona intrării, totul e încețoșat atât din cauza distanței, cât și din pricina fumului. Roșul și albastrul a ceva ce e, probabil,

girofarul unei mașini de poliție străpung pâcla deasă. Vede ramurile cu sălașul papagalilor ițindu-se prin fum, dar par un model abstract. Totul e abstract. În jurul porților duble de fier – deschise larg? – vede un pâlc de mogâldețe întunecate, care sunt sigur polițiști fiindcă-s atât de multe. Sunt probabil genul de polițiști trimiși să rezolve asemenea situații.

Vede ceva mișcând în zona clădirii, poate o ușă deschizându-se. Siluetele se mișcă, unele înaintează ca o masă compactă, neagră.

Totul e numai fum, gălăgie și siluete. Ascultă pocnetele puștilor și aruncă iarăși o privire spre corpurile căzute.

— Mergeți pe unde vreți, le zice lui Kailynn și învățătoarei.

O rupe la fugă, asigurându-se că pune picioarele pe traversele de lemn, unul după altul, luând viteză, încercând să evite pietrișul instabil. E învățată cu asta – o face dintotdeauna – îl saltă pe Lincoln mai sus pe șold, îl trage de gleznă ca să-și strângă mai bine picioarele în jurul ei. Probabil că și el e învățat cu asta, fiindcă-i urmează fără vorbă îndemnurile. Umărul ei are o problemă – o durere ascuțită sapă în el când își mișcă brațul în spate și nu în față – însă altfel restul corpului îi rezistă.

S-a mișcat îndeajuns de repede, s-ar părea, cât să scape de mâna lui Kailynn. Aude însă că una dintre femei, sau amândouă, s-au luat după ea, fiindcă scrâșnește pietrișul. Se apucă de sandale cu degetele încârligate de la picioare. *Fâș-poc*-ul tălpilor a început să i se pară zgomotos și speră că încălțămintea n-o să se dezmembreze.

Asta nu le-a explicat celorlalte, fiindcă nu mai are chef să piardă vremea și nu contează ce cred ele: dacă urmează linia trenulețului, vor ajunge spre marginile grădinii și, chiar dacă Robby Montgomery se joacă cu ele și se pregătește să le vâneze iar, chiar dacă Destin cu platoșa lui se ia după ele, odată ce ajung aproape de gardul exterior este posibil să găsească o cale de ieșire. Poate că așteaptă poliția acolo. Poliție care nu-i în mijlocul unui schimb de focuri. Sau, în cel mai rău caz, sunt hectare întregi de pădure acolo și poate găsi un ascunziș în întuneric unde să stea nevătămați, ea și cu Lincoln, până ce se ocupă poliția de criminali.

Un șir de beculețe albe atârnă întins de la un stâlp la altul, în paralel cu linia. Sunt părți umbrite și petice unde lumina este inevitabilă. Câțiva pași de siguranță și-apoi expunere. Nu poate, deocamdată, evita lumina: linia trenulețului e mărginită de bazin înspre dreapta – un gard rustic din lemn pe latură, fiindcă totul imită naturalul – și un pârâu în stânga, dinspre care vine un sunet melodios de torent.

— Suntem pe linia trenului, anunță Lincoln și o dezechilibrează încercând să se sprijine în brațul ei și să se uite în jos, spre pământ. O să ne calce.

Sunetul vocii lui o face să se încordeze. E încă un zgomot în plus – încă o urmă pe care s-o urmeze cineva. Sunt două întrebări, acum, care i se învârtejesc în minte fără oprire: *Ne pot vedea? Ne pot auzi?*

N-are de gând să mai lase pe nimeni să-i găsească.

— Pune mâna la loc după gâtul meu, șoptește trăgând aer în piept la fiecare două cuvinte. Trenurile nu trec noaptea pe aici.

El acceptă asta, brațele îi sunt unde trebuie, iar capul i se lovește ușor de umărul ei.

Joan își aude pașii și aude pași în urma ei. Îi ia ceva vreme să-și dea seama că nu se mai aude altceva. Împușcăturile s-au oprit. Noaptea e liniștită, însă pe ea n-o liniștește tăcerea asta.

****

E plăcută tăcerea. Robby a așteptat-o.

Și-l imaginează pe Destin și, în capul lui, Destin e uriaș, nu încape pe ecranul minții. Are brațele ca ale lui Popeye, fără încheieturi. Și-l imaginează pe Destin pe cal – pe calul lui! – și se gândește la data aceea când Destin l-a luat călare printre dealuri, însă Robby doar s-a prefăcut că-i place. Ideea călăritului a fost mai bună decât chestia reală. Și se gândește la șopârla uriașă tatuată pe bicepsul lui Destin, mișto de tot, și cum odată Destin a zis că Robby e jucător de echipă. Destin n-a zis niciodată despre Mark că ar fi cumva.

În boscheți țârâie greieri sau altceva asemănător și, când se apropie Robby, insectele tac și ele. Bine.

E o emisiune la televizor unde un personaj de carton se cațără pe un munte, cum se suie și Robby pe deal acum, și dacă concurentul cel tâmpit ratează o întrebare, tipul de carton cade și dispare. Nu face decât să urce tot mai sus, neștiind niciodată când o să i se facă vânt.

Stânga, stânga, stânga, dreapta, stânga.

Îl aude pe Mark tropăind pe asfalt undeva deasupra, undeva după indicatorul cu AFRICA. E aproape sigur că-i Mark – poliția ar trebui să vină dinspre intrarea grădinii zoologice. Se uită peste umăr, crede că îi vede înaintând spre lac, venind prin fum.

Robby se-ntoarce la drumul lui. Încearcă să se grăbească, însă nu poate, fiindcă-i doar un omuleț de carton.

Și apoi Mark apare înaintea lui, alergând, fluturând din brațe, complet ineficient în înaintare. Abia dacă încetinește când îl vede pe Robby. Se ciocnesc umăr în umăr și Mark ricoșează ca o minge de cauciuc.

— Cred că l-au omorât pe Destin, zice Mark coborând încă panta. Cred. Sigur l-au omorât.

— Mda, zice Robby uitându-se după Mark, care se depărtează.

Un gândac traversează cimentul pe lângă piciorul lui și gândacul, oho, tipul ăla e al naibii de eficient.

— Știi doar că vin încoace! zice Mark.

S-a oprit, dându-și seama că Robby nu se ia după el.

— Știu că vin, zice Robby, mândru că odată în viață Mark face mai mult zgomot decât el.

Mark e ăla căruia trebuie să-i zici să tacă acum.

— Ce tot faci? întreabă Mark.

Robby nu-i sigur. Nu-i sigur de nimic și nu e chiar cea mai neplăcută senzație. Totul e mai neclar ca înainte. A fost

înfășurat în șervețele de hârtie, ca punguțele cu praline pe care i le trimitea mama lui când încercase să facă un semestru la State, ori e ca extratereștrii ăia morți pe care Harding îi înfășoară în mușchi roșiatic. Doamna Powell l-a transformat iarăși în el însuși, parțial, și-acum e blocat la mijloc. A văzut-o în debaraua aia, a recunoscut-o imediat fiindcă nu s-a schimbat deloc în paisprezece ani, poate doar părul să-i fie mai alb, și nu-i vine să creadă că nu l-a strigat pe nume cum făcea când ieșea din șir la masa de prânz, apoi și-a dat seama că nu-l recunoștea, însă nu s-a putut abține să-i rostească numele.

— Robby! țipă Mark. Hai odată!

O s-o ia din loc într-o secundă. Știe că Mark e panicat. Dar mai întâi trebuie s-o vâre pe doamna Powell într-un cotlon unde să-l lase în pace. A fost prea de tot să spere că o să-l înțeleagă, să-și dea seama că realizează ceva aici, că e, de fapt, o persoană care s-a gândit la lucruri. Dar nu și-a dat seama. Ori poate că da. Poate că de aceea i-a zis să rămână cu ea. Poate că, până la urmă, a făcut-o să înțeleagă. Poate că o să se gândească la el, după. Și-o să-și amintească de el.

I-a dat portocală. Atunci, demult. I-a dat portocală.

Nu s-a mai gândit la asta de ani buni, dar aproape că a simțit gustul portocalei când a dat cu ochii de ea, în debara. Stătea aproape de catedră și făceau o temă sau ceva, când a simțit în aer mirosul fructului. Pe-atunci îi era mereu foame, oricâtă mâncare i-ar fi dat maică-sa, și s-a ridicat încercând să găsească un motiv ca să se ducă la catedră, la ea. Picioarele i s-au mișcat și-a ajuns acolo, în fața doamnei Powell, și nici măcar nu se gândise la o întrebare ca lumea pe care să i-o pună. S-a uitat cum taie portocala în jumătăți de cerc, doamna a ridicat privirea și i-a zis că n-a apucat, în dimineața aia, să ia micul dejun. *Îmi plac portocalele,* zisese el. *Îmi place cum miros.*

Și, în loc să-l trimită la locul lui în bancă, ea a râs și i-a întins o felie de portocală, pe care el a hăpăit-o dintr-o înghițitură, desfăcând-o din coajă. Nimeni n-a mai primit portocală în afară de el.

N-a putut s-o omoare, și asta poate c-a fost în regulă, dar nici pe ceilalți nu i-a putut omori în fața ei. Nici măcar după toată faza atât de mișto cu toporul, care era pus acolo pe perete ca și cum fusese făcut ca să se spargă o ușă cu ei. Partea aia a fost exact ca-n filme. Numai că nu i-a putut omorî, a dat-o în bară, cum face mereu. Cum a putut să fie așa de sigur de ce vrea și așa de lămurit în legătură cu planul, și-apoi să se ducă să facă exact pe dos, fără să-și dea măcar seama?

Doar că nu-i pasă cine știe ce, își dă seama. E absolut convins.

— Eu plec, zice Mark și o ia la fugă cu pasul ăla al lui prostesc, fără coordonare. N-o să stau aici și să aștept să ne găsească.

— Destin a murit, zice Robby, și sună cumva a întrebare.

— Știi că așa-i, țipă Mark.

Robby se pune în mișcare. Adevărul e că n-ar vrea să fie singur când se-ntâmplă. Și nici n-o să conteze unde o să fie. Poliția o să-i găsească.

I se pare c-a tot urcat și coborât de secole dealul ăsta. Încă un gândac – nu îndeajuns de iute – e stâlcit sub talpa lui.

Destin strivea gândacii cu picioarele goale.

Destin zicea că cel mai bun leac pentru iedera otrăvitoare e să-ți răzuiești cu o lamă stratul de piele de deasupra și-apoi să torni clor acolo. Robby l-a văzut odată făcând asta, iar Destin zâmbea turnând clorul.

Poate că există ceva după viața asta, fiindcă nu se poate ca un asemenea om să dispară așa, în nimic.

Dacă ar fi avut timp, ar fi putut să-nvețe atâtea de la Destin. Nu l-au cunoscut decât cu zece luni în urmă, dacă împrietenitul pe net se pune. Robby era într-o dispută cu Mark despre care e cea mai bună armă în junglă. Credea că M14, dacă ai țintași buni, ori poate un Stoner, semiautomat sau automat, iar Mark zicea că AK-103, și au căutat pe net ca să se lămurească. Au dat peste niște forumuri și au început să priceapă că exista lume care vorbea despre orice, de la grenade făcute în casă la cum se conservă carnea de căprioară. Au intrat apoi pe o discuție despre o familie salvată de un ajutor de șerif după trei zile petrecute prin codrii din Wyoming, și un tip a comentat că n-ar trebui să te duci nicăieri fără să ai la tine un lanț de tractat și un troliu ca lumea, iar ei nu știau ce naiba înseamnă aia.

L-au întrebat deci pe tip, care era Destin, iar el le-a explicat. Destin știa totul despre orice. De pildă, cum puteai folosi un batic de legat la gât ca filtru, ca funie și ca garou, despre cum trebuia să ții o armă într-un toc între umeri în caz că cineva te pune să stai cu mâinile la ceafă. Totul. Pe Robby îl impresionaseră mereu oamenii care știau totul. Și a reieșit că Destin locuia în afara orașului – la vreo cincizeci de kilometri. După ce-au schimbat o groază de e-mailuri, într-o zi s-au văzut la o bere.

Și-au vorbit despre tot soiul de chestii, apoi s-au mai văzut și altă dată. Avea noroc, mare noroc că un așa tip voia să petreacă timp cu ei. Apoi, într-o zi, Destin a zis: *Vreți să trăiți veșnic?*

Iar Mark a zis *Da.*

Și Destin: *Știu cum se poate face asta.*

Le-a spus că incidentul din Columbine a schimbat totul cu poliția. Înainte ca tipii ăia doi să se pună pe împușcat în școală, dacă poliția primea un apel despre cineva cu o armă în public, considerau că-i luare de ostatici și așteptau să apară cei de la SWAT și să negocieze. Apoi Columbine a rescris regulile: polițaii și-au dat seama că puteai să ai pe cineva care să tragă în toată lumea, să-i omoare cât de repede putea. Așa că polițiștii nu mai așteptau: aveau un nou șablon. Apărea un polițist ori douăzeci, se grăbeau imediat să intre, se îndreptau direct spre trăgător și băgau un glonț în el cât mai rapid cu putință și probabil că-ți venea să-i și admiri dacă n-ai fi știut ce nenorociți sunt de fapt. Și gaborii au avut timp să repete de multe ori șablonul, fiindcă după Columbine povestea s-a repetat de mai multe ori. Și demenții aveau, la rândul lor, un nou șablon de urmat.

Lui Destin îi plăcea cuvântul „șablon”.

Destin a zis: *Șabloanele-s periculoase. Șabloanele te-nvață să nu gândești. Istoria nu se repetă, Rob. Fiecare secundă e ceva nou.*

Destin a zis: *Dacă ești cineva care vede adevărul, trebuie să încerci să-i educi pe ceilalți. Să le arăți oamenilor cât de limitați sunt și poate că or să-ncerce să-și depășească limitele.*

Lui Robby i-a plăcut ideea. A vrut să le arate altora cât de limitați sunt.

Și au pus la cale totul. Robby și Mark aveau să intre la zoo fără tam-tam, cu armele ascunse, fără să dea nimănui vreun motiv de bănuială. Destin urma să apară separat, cu armele scoase de la bun început, jucând rolul dementului. Era un actor bun. Dobora câțiva oameni imediat și apoi făcea spectacol cu luare de ostatici și înghesuirea lor într-unul dintre birourile clădirilor administrative din față. Robby și cu Mark nu trebuia să se apropie de intrare, așa încât, dacă scăpa cineva, să nu-i vadă pe ei doi. Destin avea să convingă poliția că urmau un anumit scenariu, însă scenariul avea, de fapt, să fie complet diferit.

Robby și cu Mark erau însărcinați cu partea aceea. În vreme ce Destin se juca de-a luatul de ostatici și ținea toți polițaii departe, Robby și cu Mark aveau să plece la vânătoare, având ca domeniu întreaga grădină zoologică. Puteau omorî pe cine voiau, oricum voiau. Nu existau reguli și limite.

Și, la final, polițaii aveau să se prindă că au fost duși de nas. Aveau să-și dea seama că se ținuseră deoparte în vreme ce se petrecea masacrul. Toți cei aflați în fața unui laptop ori televizor aveau să vadă cât de tâmpită-i poliția. Și lumea întreagă avea să-și dea seama că-s niște tâmpiți cu toții. Că-și duc viețile ca niște biete dobitoace, fără să gândească vreodată

cu mintea lor, și că Destin, Robby și cu Mark le-au oferit o frântură, o scânteie salvatoare. O sclipire de geniu. Ăsta era cuvântul potrivit când cineva avea o viziune pe care n-o mai avusese nimeni până atunci.

Destin a avut dreptate zicând că fiece secundă e ceva nou, fiindcă Robby e aici, acum, știind ce-l așteaptă, însă parcă tot nu-i vine a crede. El încă-i aici și Destin s-a dus. Asta era planul, însă, în secunda asta, se simte parcă altfel.

Fumul se răsfiră prin aer precum fuioarele de ceață. Robby îi simte mirosul.

Platoșa antiglonț n-a fost ca să-l salveze pe Destin, firește, ci doar ca să facă lucrurile să țină mai mult. Destin a zis că orice lucru care merită se obține cu sacrificii, uitați-vă, de pildă, la Isus. La Galileo și la Lincoln. *Da,* și-a spus Robby, *da*. În rest toate bune și frumoase, Destin a vorbit despre fațade și realitate, a vorbit despre un singur punct de intrare și ieșire, despre perimetre, însă lui Robby nu i-a păsat prea tare de toate amănuntele astea. Era așa de onorat să fie ales, Destin le știe pe toate și Mark e prietenul lui cel mai bun, sigur. Însă finalul a fost lucrul care l-a cucerit de fapt.

O să termine asta și o să fie singurul lucru pe care l-a făcut vreodată ca lumea. Chiar dacă n-a fost perfect, o să-l ducă la capăt.

Se-ntreabă cum o să fie. Se-ntreabă cum e, acum, pentru Destin. Știe că lumea vorbește de îngeri și străzi aurite, iar maică-sa i-a spus că i-ar plăcea ca moartea să fie un fel de somn, un pat cald, cu cei pe care îi iubește lipiți de ea, spate în spate, ca atunci când era mic și dormea cu ea. Se întreabă dacă se gândește și la tatăl lui, nemernicul, sau dacă îl vrea departe de raiul ei. Robby nu vrea pe nimeni pe lângă el, nu vrea să se simtă cald, iubit, plin de lumină sau alte rahaturi din astea. Nu vrea să simtă nimic. Speră că-i ca într-o cadă, când ești scufundat complet, mai puțin nasul, și nu poți vedea și auzi nimic, nu-ți poți nici măcar da seama dacă mai ai corp.

Speră că ce urmează e nimicul. E lucrul cel mai frumos.

Sunt oameni care-i vor simți lipsa. Bătrânul de la drogherie care-și amintește mereu cum îl cheamă, însă pe care Robby oricum n-o să-l mai vadă, mulțumită șefului lui cel mizerabil. Doamna de la magazinul de băuturi, care-i zâmbește mereu. Bunica lui n-are alți nepoți, deci contează și asta. Mark, dar Mark n-o să-i poată simți lipsa fiindcă n-o să mai fie nici el pe lume. Mama lui, care acum o veșnicie îl ducea să mănânce gogoși, duminica dimineață în vreme ce taică-său zăbovea în pat, apoi veneau aici, la zoo. Mereu voia să vadă păsările, deși păsările erau plictiseală maximă. Nu-și putea aminti diferența dintre foci și lei de mare.

Foci, zicea ea.

Lei de mare, o corecta el de fiecare dată.

Mai bine să nu se gândească la ea.

Mark spune ceva. Au ajuns la linia ferată, iar Mark a tot trăncănit despre cum trebuie să se țină de prostia aia de linie ca să ajungă pe un știu ce stradă… Cherry? Dogwood?

Nu mai contează. E o ușurare imensă că nu mai contează nimic. Fiindcă, cu toate că Mark și-a făcut planul ăsta nebunesc de scăpare, sfârșitul cel frumos e aproape, îi va găsi orice ar face ei. Robby trebuie doar să țină arma în mână. Trebuie doar să-și joace rolul.

7:53 p.m.

O piatră cu muchii ascuțite se strecoară în sandaua lui Joan, făcând-o să-și piardă momentan ritmul. Au lăsat în urmă bazinul și de-a lungul pârâului dinspre stânga se înalță acum un desiș de bambus, așa că nu mai poate vedea apa.

Kailynn e la un metru în spate. Doamna Powell la vreo trei metri și mai bine de fată. Se vede clar că învățătoarea se forțează, chiar înainte s-o audă strigând: „Mergeți fără mine".

Joan încetinește. Nu-i mult mai rapidă ca învățătoarea, nu cu Lincoln solicitându-i mușchii la maximum.

— Te descurci bine, zice peste umăr.

Nu e sigură că o spune fiindcă vrea s-o încurajeze sau ca să evite vreo altă conversație interminabilă.

Însă învățătoarea a încetinit, merge la pas acum, iar Kailynn s-a oprit. Joan n-are încotro, trebuie să ia o pauză și ea.

— Nu pot, zice învățătoarea. Genunchiul nu vrea să coopereze. O să găsesc un loc pe-aici și-o să aștept.

Joan încuviințează din cap și se întoarce la drum.

— Nu te putem lăsa așa, zice Kailynn fără să se miște.

Asta e problema. N-au timp de finețuri și politețuri și n-au timp de vorbit. Asta o să-i omoare – încă n-au învățat pe pielea lor?

Joan și-a învățat lecția, a învățat-o bine. O să le lase în urmă. S-a săturat să se tot gândească la opțiuni. Face câțiva metri pe linie, izbutind să nu se uite înapoi ca să vadă dacă celelalte o urmează, când aude un foc de armă. După secundele lungi de tăcere – sau minute? – pocnetul o face să tresară. Deasupra capului, un beculeț alb explodează și primul ei gând, ridicol, e că acesta s-a ars. Apoi pune laolaltă sunetul și sticla spartă, alătură și faptul că a auzit zgomot de lemn rupt și că o creangă de liliac indian s-a frânt deasupra.

Robby Montgomery s-a jucat doar cu ei.

Sau Destin, mașina de ucis, îi hăituiește.

Nu mai contează exact cine.

Din nou zgomotul unei crăci rupte și frunze împrăștiate, căzând peste ei. Se uită în spate. Slavă Domnului, nu vrea să vorbească nimeni de data asta – recunosc toate acum țiuitul de glonț și-au luat-o iarăși la fugă, până și doamna Powell, care-și mușcă buza de jos. În orice rid de pe fața învățătoarei e săpată durerea și nu se poate face, în privința asta, nimic. Joan încearcă să privească dincolo de Kailynn și învățătoare, însă linia trenulețului șerpuiește către dreapta și stânga, împiedicând-o să vadă prea departe.

Nu mai vin alte gloanțe. I se pare, însă, că-și aude picioarele.

Ajung, din douăzeci sau treizeci de pași, pe locul de joacă, cu bolovanii cei mari și podul de frânghie. Apoi la statuile cu broasca și țestoasa pe care le-a lăsat Meduza în urmă. *Sunt țestoasă, sunt țestoasă,* zice Lincoln când stă pe vasul de toaletă, făcându-și din el carapacea. Uneori se mai vâră pe sub vreun divan sau își pune o pernă pe spate – *Sunt țestoasă.*

Joan aleargă mai iute. Gâfâie tare, plămânii îi ard. Învățătoarea abia izbutește să se țină după ea. Au trecut de locul de joacă și-acum urmează porțiunea de stropeală, cu jeturile încă arcuindu-se în aer.

Caruselul cu animale.

Cu toate că ea însăși respiră întretăiat, Joan aude icnetele învățătoarei la fiecare pas. Se uită iar în spate și nu vede nici urmă de pistolari. Dar parcă aude pași scrâșnind pe pietriș, ceva mai departe, și nu crede că-și imaginează.

— Ieși de pe linie, strigă peste umăr către învățătoare. Treci pe după carusel. Și ghemuiește-te.

— Ce? zice profesoara.

— Haide, doamnă Powell, sâsâie fiindcă nu-i vine în minte prenumele femeii. Ține-te pe după carusel și n-or să te vadă.

N-are timp să explice – nu zărește pe nimeni, așa că speră ca nici Robby Montgomery, amicul lui sau mașina de ucis să nu-i vadă pe ei. Le aude însă pașii, așa că poate se ghidează după sunet și ei, și vor continua să îi urmărească pe șine, iar ea îi datorează ceva învățătoarei, nu? Iar asta va și simplifica lucrurile – o persoană mai puțin care s-o încetinească. Doamna Powell a ieșit de pe traverse, șchiopătând, dispărând apoi printre șirurile de cai, girafe și antilope de lemn.

Nu se mai vede.

Kailynn e încă în spatele ei. Joan cotește și nu mai vede caruselul, apoi și ele fac o nouă curbă și ajung dincolo de tot ce știe, intră în cealaltă lume a grădinii zoologice, cea pe care o vezi doar din trenuleț. Nu se mai aude nimic în spate, însă nu poate fi sigură.

Dacă razi blana unui tigru, a zis odată conductorul, *o să vezi că au dungi și pe piele.*

Totul e, din fericire, scufundat în beznă. Nu e întunericul deplin de la țară sau din expedițiile cu cortul făcute în copilărie, ci întuneric de oraș. Întuneric în cea mai mare parte. Sunt în partea din dos a sălașelor de animale. Alte tufe dese de bambus blochează vederea spre activitățile zebrelor și struților, iar din copaci mai atârnă câte un ornament luminat – o fantomă ce licărește, un șir de lilieci negri ce pâlpâie, un schelet rânjind.

Nu mai e nevoie să se țină după șine. Codrii sunt cuprinși de umbre și raze de lună. Ar putea să dispară printre copaci.

— Crezi că ei…? o aude pe Kailynn începând să zică ceva, însă restul se pierde în bătaia vântului.

Joan sare de pe șine, aterizând greoaie, sandalele i se sucesc în pietriș, însă își recapătă echilibrul și-și croiește drum prin buruieni, conuri de pin și bucăți de lemn putred. Frunzele uscate, un covor întreg, îi ajung până la jumătatea gambelor. Nu vede unde pune piciorul.

Apoi zărește în față, mai aproape decât s-a așteptat, ceva care trebuie să fie gardul dinspre exteriorul grădinii, aproape invizibil – pare imaterial – nimic altceva decât plasă de sârmă. Are aproape doi metri și, dacă și-ar scoate încălțările, l-ar putea escalada fără probleme. În vreme ce-o aude pe Kailynn oprindu-se lângă ea, Joan mai face câțiva pași, pune un deget pe gard, neștiind sigur dacă n-ar putea fi electric – și-ar trebui să-l lase jos pe Lincoln, însă n-are timp și abia dacă-l atinge – iar riscul îi e recompensat. Nu se curentează.

O pot face.

O să-l ridice pe Lincoln în brațe și-o să-i ajute să-și potrivească piciorul în ochiurile gardului, să se apuce bine, apoi o să se suie și ea după el. Se poate ține cu o mână, iar cu cealaltă să-l ajute pe el să se suie, s-ar putea să dureze ceva, dar o pot face.

Apoi îl vede. La piciorul gardului, înspre exterior, e un șanț de cel puțin un metru și jumătate adâncime. Nu-și dă exact seama ce adâncime are. Și n-are cum să navigheze pe-acolo cu Lincoln, chiar dacă și-ar da seama cum să treacă de gard. Fantezia ei că ar putea să se cațere împreună cu el e complet eronată, chiar dacă ar ajuta-o și Kailynn. Ar fi extrem de ușor de împușcat așa, atârnând neajutorați de gardul ăla.

Se răsucește pe călcâie și-o apucă la fugă în cealaltă direcție, înapoi spre linia trenulețului și animale.

Sare peste un buștean, icnind, și n-o să mai încerce asta, nu cu greutatea aceea de aproape douăzeci de kilograme apăsându-i șoldul. În pământ sunt denivelări neașteptate, iar Lincoln țipă când bărbia i se izbește accidental de umărul ei. Peste tot sunt bușteni, copaci morți putrezind în pământul afânat, iar frunzele sunt încă groase și dese. Apar și mai mulți lilieci luminați, bălăngănindu-se. Vede conturul girafelor în stânga lor, îngrădite de garduri care au cu siguranță trei metri înălțime.

Simte iar mâna lui Kailynn apucând-o de poalele bluzei, trăgând-o de țesătură. Îi aude respirația. N-a mai auzit focuri de armă, adică sunt vești bune în privința doamnei Powell. Însă apar și alte sunete: acum, că ea și Kailynn s-au cufundat

în stratul de frunze, iar pașii lor fac frunzele să foșnească, să se fărâme sub tălpi, aude și alți pași călcând cu scrâșnete ușoare pe pietriș. Și dacă ea îi aude pe ei, și ei probabil că o aud pe ea.

Dacă o ia mai ușor, pașii o să i se audă mai puțin. Dar dacă încetinește, o s-o ajungă mai iute.

— Sunt în spatele nostru, zice răsuflând greu spre Kailynn și întorcând capul.

Mâna fetei îi dă drumul la bluză. Apoi, fără o vorbă, Kailynn sprintează spre dreapta, apucând-o pieziș spre girafe, și e o idee bună să încerce într-o direcție nouă fiindcă, împreună, sunt o țintă mai ușoară. Numărul mai mare nu le oferă nicio siguranță. Voia de fapt să scape de Kailynn, nu? Și fata, și profesoara erau o bătaie de cap prea mare.

E mai simplu să fie doar ea și cu Lincoln. E mai sigur așa.

Așa că Joan nu scoate o vorbă în vreme ce distanța dintre ele se mărește. Încă deslușește silueta fetei făcând zigzaguri în clipa când se-mpiedică și cade – poate că sandaua cedează în sfârșit și îi cauzează căderea, poate că bareta se rupe din cauza căderii, n-are cum ști – însă e un moment lung de prăbușire, de panică, în care-l simte pe Lincoln alunecându-i din brațe și își aude propriul țipăt strident. Îl cuprinde strâns cu un braț, încercând totodată să se răsucească, să nu-l prindă sub ea. *Nu-l scăpa nu-l scăpa nu-l scăpa,* la asta se gândește prăbușindu-se. Izbutește cumva să se răsucească suficient cât să aterizeze parțial pe spate când se izbește de pământ, însă cotul i se lovește puternic de sol, iar impactul face ca brațul să-i zboare în sus, și zboară și el în sus, indiferent de ce își spusese ea, și-l vede căzând, lovindu-se cu capul de frunze.

Joan a aterizat pe umărul stâng și pe cot, cu mâna îndoită sub ea – și și-a înfipt dinții în buze. Simte gust de sânge. Încearcă să-și facă brațele să lucreze și le întinde după fiul ei, iar brațul o ascultă, însă nu și palma.

Lincoln nu plânge. Asta o sperie. Nu-i vede chipul în întuneric, doar conturul corpului. Însă apoi copilul se mișcă, se ridică, rămânând vreme de o clipă pe spate, ca o țestoasă imobilizată.

— Lincoln, șoptește.

— Am căzut, zice el.

— Ești bine? întreabă Joan târându-se într-acolo, trăgându-l spre ea cu brațul teafăr.

— Sunt bine, zice el întinzând mâna și atingând-o. Ai fața udă.

Își șterge sângele de pe buze, ascultând.

Voci.

Nu foarte aproape, însă aproape totuși.

I s-a dus sandaua din piciorul drept, a dispărut precum a dispărut și Kailynn. Genunchiul îi sângerează, iar mâna îi atârnă moale, deși n-o doare cine știe ce. E posibil să-și fi scrântit încheietura?

Mișcări mărunte, poate doar vântul, numai că nu suflă deloc acum. O veveriță, poate.

Se silește să se ridice în genunchi, înăbușindu-și un icnet de durere când greutatea i se lasă pe genunchiul lovit, apoi se ridică în picioare. Pământul e rece și nu tocmai solid. Mișcă din degetele de la picioare și se gândește să scape și de cealaltă sanda, însă pe pământ sunt tot soiul de chestii ascuțite și parcă-i mai bine ca măcar un picior să-i fie protejat. Pășește spre Lincoln încercând să-și țină echilibrul, însă genunchiul i se înmoaie și-i cât pe ce să nimerească iarăși pe jos.

Sunetul din spatele ei se schimbă: nu se mai aude doar pietrișul. Se aud pași, înceți și precauți.

Oamenii aceia vin și n-are habar dacă-s la zece pași în urma ei sau la cinci sute de metri, iar poliția încă nu există în acest loc. Genunchiul abia dacă o să-i suporte greutatea, încheietura mâinii a înțepenit și nu se poate mișca suficient de iute. Simte lucruri ascuțite înțepând-o în talpa piciorului descălțat.

O să moară amândoi, își zice și se urăște că a gândit asta.

Nu. Nu e un animal. E mai mult în ea decât instinctul de supraviețuire. Ia mâna lui Lincoln și șoptește că oamenii cu puști vin încoace și că fuge el cu ea, doar că face zgomot prin frunze și nu aleargă repede. Nu vor putea să reușească. Să le-o ia înainte criminalilor.

Pași, pași.

Aude iarăși susurul pârâului, aproape, apă pe piatră stropind. Lincoln face un pas greșit, cât pe ce să cadă, iar ea îl ridică de o mână, îi face vânt în față și-i dă drumul ușurel, cu amândouă picioarele pe pământ, continuându-și apoi drumul.

Ridică ochii, evaluând copacii. S-ar putea cățăra în ei – destui dintre stejarii ăștia au ramuri răsfirate și crengi în furcă ce suie spre cerul negru. Însă, dacă greșește, dacă sunt observați, nu mai au pe unde fugi. Și nu e sigură că-l poate ridica în copac, și nu mai are timp să se gândească la asta, dar să-l ridice, să-l ridice… Se gândește la asta, se gândește să-l plaseze undeva, în siguranță.

Nu în copaci. Se răsucește, continuându-și deplasarea, dar cercetând peisajul din jur, numai umbre, raze de lună și câte un ornament bălăbănindu-se. În față e un tufiș, înalt până la umărul ei, des și plin de frunze, îl conduce într-acolo și-și bagă o mână printre ramuri căutând eventuali spini. Ridică crenguțele mai joase și face un spațiu sub ele.

Stai aici, îi zice lui Lincoln apăsându-l pe spinare, ușor, cu mâna beteagă. Punte pe burtă și târăște-te. Dar fără niciun zgomot. Nu mă strigi. Nu spui nimic. Și mă întorc repede, dar dacă faci vreun zgomot, o să te omoare.

Copilul scâncește, însă s-a și pus pe burtă deja, iar Joan nu vrea să-i dea vreo ocazie să mai stea la discuții cu ea și nici nu vrea să-și dea sieși vreo ocazie de a se gândi la ce face.

— Fă-te nevăzut, zice ridicându-se deja în picioare, luându-și o secundă în plus ca să-și lase mâna, scurt, pe creștetul lui – pe căpșorul lui drag – și dă drumul crengilor.

Lincoln dispare, mai puțin picioarele, așa că întinde mâna și i le apasă ușor, să și le strângă pe lângă el.

A și luat-o la fugă apoi, un fel clătinat de fugă ce-o face să se simtă ca una dintre protagonistele jalnice dintr-un film de groază. Își înăbușă durerea și face pași mai mari și mai iuți, genunchiul nu mai contează, dintr-un copac atârnă un păianjen cât o minge de volei cu un bec înăuntru, cu picioare moi, de nedeslușit. Zâmbește cu colți mânjiți cu roșu.

Își spune că Lincoln va sta acolo fiindcă așa i-a spus, fiindcă afară e întuneric și nu știe unde e. Nu e înclinat să umble brambura, mai ales dacă-l neliniștește ceva. O să stea pe loc. Însă zgomotul – asta-i altceva. Nu poate fi sigură că o să-și țină gura.

Apasă în pământ tălpile cu cât de multă forță poate. Sub picioarele ei explodează frunze, făcându-se pulbere. Apucă în trecere o creangă și-o frânge în două. I se pare că scoate zgomote de elefant, nu de femeie. Când crede că s-a depărtat suficient de Lincoln, scoate un țipăt scurt, un *ah* pițigăiat care crede că va ajunge până departe. Dă aerul afară din piept, o expirație lungă, șuierătoare, își ține lipită de stomac mâna rănită. Se apucă iar de tropăit, mișcându-se cât de repede e în stare, fiindcă, deși vrea să-i atragă spre ea, nu-și dorește totuși să moară.

Îi aude deplasându-se în spatele ei, fără grabă, făcând și ei destul zgomot. Simte un fior de satisfacție, simte poftă de sânge și frică.

A trecut de habitatul elefanților, iar spre stânga e o clădire cu contururi neclare, cu mai multe etaje, pe care scrie, cu litere mari, SPAȚIU CERCETARE ANIMALE MARI. Burlanele argintii și acoperișul metalic licăresc în lumina lunii. Înaintează, simțind în talpă frunze și crenguțe. Trece pe lângă un dovleac luminat, atârnând jos. Genunchiul îi zvâcnește și se gândește la învățătoare, la mișcările ei legănate, și-o imaginează în siguranță, pitită după carusel. Se gândește la mâinile lui Kailynn apucându-i bluza, îi lipsește căldura fetei,

nici măcar n-ar mai deranja-o trăncăneala ei neîncetată, iar părul îi e așa de drăguț, ca un val unduitor de funde roșii.

Dacă Lincoln vede vreo luminiță și e curios… o să se miște oare de-acolo? Dacă vede vreun gândac lângă el și o ia la fugă, dacă își imaginează că îi aude vocea? Mintea i s-a mai limpezit întrucâtva, așa că panica o ajunge acum din urmă. Iuțește pasul. Se gândește la containerele de gunoi, solide și sigure, se gândește la ce ușor i-a fost cu Lincoln cât a fost mic, fără nazuri la mâncare și dormind adânc nopțile, doar când și când câte un episod de bocit pe care nu-l putea opri. Își amintește valurile de frustrare turbată ce-o făceau să-și închipuie – doar preț de o clipă – ce-ar fi să-l vâr în debara și să-nchid ușa după el? Dacă așa s-a simțit mama bebelușului, doar că de o mie de ori mai rău – teroare, extenuare și frustrare și, într-o secundă de slăbiciune, a lăsat acolo copilul și-a fugit? Nu poate Joan înțelege asta?

Nu. Nu poate.

Dar dacă bărbații se apropiaseră, cum sunt acum aproape de ea? Dacă mămica aceea a lăsat acolo copilul și-a încercat să-i abată din drum? Dacă? Joan parcă o vede alergând, cu părul căzut pe față și brațele goale.

N-a fost corectă cu femeia aceea.

Pământul de sub picior se afundă sub greutatea ei. Își zice că sunt frunze, compost, ace de pin, apoi, cu piciorul încălțat, pășește pe ceva diferit, ceva ce-i aduce brusc un nod în gâtlej. E moale, consistent – senzația de neconfundat a cărnii, a mușchilor. Sare în lături, apoi își dă seama că acel corp, orice ar fi, e mult prea mic ca să fie omenesc. Se uită într-acolo și vede, în lumina slabă, ascuțișul triunghiular al unei aripi și un cap rotunjit.

O pasăre. O pasăre moartă.

Au o carte de la bibliotecă despre grecii antici și sporturile lor, iar Lincoln i-a spus că pe-atunci hockeiul se juca cu o pasăre moartă și, când o echipă înscria, pasărea revenea la viață și își lua zborul.

Lincoln. Își forțează picioarele să se miște iarăși.

Aude clopoței de vânt.

Odată, mergând la țară cu mașina, cu unchiul ei, își dăduse seama că semnalizarea ticăia în același ritm cu un exercițiu de dicție pe care abia îl învățase – *Ca-pra cra-pă pia-tra-n patru* – becul, clipind, îngâna de fiecare dată acea cadență și era așa de clar, de evident că semnalul își trimitea chemarea spre lume, iar acum clopoțeii de vânt alcătuiesc din clinchete numele lui Lincoln, la fel și frunzele de sub tălpi – *Lin-coln Lin-coln Lin-coln.*

A izbutit – criminalii sunt acum departe de băiat însă la următoarea parte nu s-a gândit: cum o să scape ea de ei? Nu-i poate conduce înapoi spre Lincoln. Și nici măcar nu-i sigură că se află pe urmele ei. Nu-i mai aude, de fapt, cu tot zgomotul pe care-l face ea însăși pășind și gâfâind cu răsuflarea tăiată. Se oprește.

Nimic. Doar frunze și clinchetul clopoțeilor de vânt. Nu zăbovește mult. Poate că i-au pierdut urma, dar poate că nu. În orice caz, a stat departe de Lincoln prea multă vreme. Trebuie să-și croiască drum înapoi către el și, dacă vede vreo urmă de pistolari, poate să-și schimbe traseul.

E greu să faci planuri în vreme ce te pitulezi pe după trunchiuri de copaci și boscheți. Îi e greu să se orienteze – în ce parte s-o apuce? Copacii arată toți la fel. Apoi însă aude pârâul, tocmai când umărul i se freacă de coaja solzoasă a unui pin uriaș. E suficient de dezorientată cât să nu-și dea seama ce drum duce spre gardul exterior sau încotro e Lincoln, însă știe că pârâul o va duce în direcția potrivită. Sunetul apei curgătoare o va ajuta să-și acopere zgomotul pașilor și, când o să vadă păianjenul atârnat, o să știe că e aproape.

În partea asta de codru, întunericul e mai adânc. Nu mai vede nimic pe jos și încetinește, fiindcă nu-și poate permite să-și sucească vreo gleznă.

Își dă seama că nu-și mai simte brațul deloc, nimic de la umăr la palmă, și poate că asta ar trebui să o îngrijoreze, însă, pentru moment, e o adevărată binecuvântare. Urmează mai departe plescăitul apei, cât pe ce să calce în pârâu înainte să-l vadă. Piciorul îi alunecă pe frunze; se uită în jos, la apă – albia e doar o despicătură îngustă în solul pădurii. Ar putea să sară peste el cu ușurință dacă ar avea amândouă picioarele tefere.

Cu toată îngustimea pârâului, malul are vreun metru înălțime și e abrupt. Nu-și poate da seama cât de adâncă este apa. E un pustiu lucios, negru. Are impresia că vede o punte în aval, amonte sau cum s-o chema, și habar nu are la ce le-o trebui aici o punte, însă e o cale spre Lincoln. Dar, până la urmă, trebuie să traverseze pârâul? Lincoln e de partea cealaltă sau nu? Se scarpină pe frunte, înfuriată pe ea însăși, fiindcă îi trebuie toată atenția, toată agerimea…

Aude iarăși pași prin codru, deși era așa de sigură că i-au pierdut urma. Îi aude apropiindu-se și se gândește iarăși la tatăl ei – la mâinile lui uriașe – smulgând capul porumbeilor.

Lincoln, Lincoln, Lincoln. Și picioarele lor, prin frunze, îi cântă numele.

Apoi îi și vede, două umbre mergând. Sunt mai apropiați decât s-a așteptat. N-are răgaz să vadă dacă Robby

Montgomery este unul dintre ei. Se tupilează în schimb la pământ, cu burta lipită.

Bocancii lor o s-o calce curând, ca pe o pasăre moartă, își lasă palmele pe pământ și împinge, se rostogolește în josul malului, potrivindu-și în așa fel unghiul de cădere, încât să ajungă cu picioarele mai întâi, încetinind.

Se scufundă fără niciun sunet.

Răceala îi taie respirația, iar pleoapele le ține strânse fiindcă, dacă pierde vreo lentilă de contact, n-o să mai vadă nici la doi pași. Însă se șterge la ochi, clipește iar, deschizându-i și, odată ce a pus un picior pe fund, își recapătă cumpătul. Apa abia de i-ar trece de genunchi dacă ar sta în picioare, însă s-a lungit la orizontală, cuprinsă de apă aproape cu totul. Nu vede peste malul înălțat. Umbrele sunt întunecate și sigure. Întinde brațele prin apă, o lasă să i se prefire printre degete și se deplasează cu ajutorul mâinilor, bătând din ele ca o focă, cu corpul plutindu-i în urmă.

Presupune că, dacă cei doi ar fi văzut-o, ar fi avut parte deja de gloanțe.

Apa rece a înviorat-o. E conștientă de toate urmele de degete pe care le lasă pe fundul pârâului, de fiecare piatră de care dă cu genunchiul, de fiecare strop de pe obraz, de fiecare centimetru pe care-l parcurge către punte. Se gândește că – dacă nu moare – se poate să fi avut o idee strălucită fără să-și dea seama. Se poate întoarce la Lincoln așa – plutind, fără un sunet. Trebuie doar să-i lase pe cei doi pistolari să treacă de ea, apoi poate porni în aval, să-l găsească pe Lincoln.

Ajunge la punte în câteva clipe, se lasă să alunece pe sub ea, adăpostindu-se în spațiul de dedesubt. Atinge cu capul lemnăria. Nu-i e deloc mai cald. Își cuprinde genunchii cu brațele. Simte ghemotoace moi de ceva – alge? – frecându-i-se de braț și nu-i place că nu poate vedea ce-i sub apă, însă asta înseamnă că nici cei doi nu pot.

Se aude doar curgerea apei. Se ghemuiește. E mai cald în apă decât în aer. Puntea e arcuită, iar ea privește printre spațiul semicircular dintre lemn și apă.

Uite-i venind: vede pe malul înălțat două perechi de picioare. Nu vede nimic mai sus de genunchii lor, fiindcă podețul îi ascunde vederii. O pereche de încălțări sare peste pârâu, un salt lung, făcut cu ușurință, un picior aterizează, apoi celălalt. E bucuroasă că ori n-au observat puntea, ori e sub demnitatea lor să se ostenească folosind-o. Așteaptă ca și a doua pereche de picioare să facă saltul, însă gambele acelea nu se mișcă.

Haide, își zice. *Dă-i dramul.*

Însă al doilea bărbat nu traversează pârâul. În loc de asta, primul sare din nou pe cealaltă parte – a fost chemat înapoi? – apropiindu-se de al doilea, parcă pe cale să stea de vorbă.

Joan nu crede că ar zăbovi ei acolo dacă ar fi văzut-o. Asta dacă n-are de-a face tot cu jocul lor de-a vânătoarea. Dacă nu încearcă s-o gonească din ascunzătoare. Se afundă mai mult, răsucind capul în așa fel încât obrazul îi intră în apă și îi poate zări mai bine pe cei doi. Nu se uită în direcția ei. Unul are silueta îndesată și geaca largă a lui Robby Montgomery. Celălalt e mai mărunt, cu umeri înguști. Presupune că-i vorba despre amicul lui Robby.

Deci aici au ajuns, își zice. Toți trei.

Pe undeva prin beznă sunt învățătoarea, fata și Lincoln, monstrul împlătoșat fără chip și, presupune, poliția. Pe undeva e un copil ce țipă într-un container de gunoi și o mamă absentă. Joan se gândește la fiul ei și la mormanele lui de omuleți de plastic și la felul în care uneori figurinele nu sunt unde te-ai aștepta să fie. Uneori Thor cade pe sub canapea și Iron Man devine vedeta spectacolului. Uneori lui Joker i se rupe un braț, așa că o folosești pe Poison Ivy[5] pe post de dușman. Schimbi distribuția. Gândești.

Bărbații sunt la vreo opt metri distanță. Joan își dă seama că și-a lăsat poșeta pe undeva. Și a început să-și facă griji din cauza hipotermiei. Îi vine în cap povestea unchiului ei despre cum, când era adolescent, el și cu Larry, cel mai bun prieten al lui, treceau cu mașina pe un pod peste râul Tennessee, iar o femeie ce mergea în sens opus intrase pe banda lor. S-au izbit cu mașina de grilajul podului și-au fost propulsați amândoi, prin parbriz, în apă. *Și te-a durut când ai trecut prin sticlă?* îl întrebase. *Ai ajuns până la fund?* Unchiul nu-i putuse răspunde la toate întrebările. Nu-și mai amintea nimic de când dăduse cu capul de bord imediat cum călcase pe frână, până ce ieșise, fără pantofi în picioare, pe mal. *Ți-au căzut când înotai? Ți-au sărit din picioare când zburai prin aer?* Era fascinată de detaliile pe care i le dăduse – cum se simțea mâlul printre degete, faptul că femeia ce conducea vehiculul celălalt avea părul alb – însă partea pe care unchiul nu și-o amintea o făcea să aibă reverii. Se imagina pe ea însăși acolo, văzând toate lucrurile pe care el nu le mai reținea.

L-ai salvat pe Larry? întreba. *Ai strigat după ajutor?*

Am zăcut acolo, întins, îi zicea unchiul. *M-am lungit în noroi și m-am uitat.*

Gândurile au pornit din nou să-i rătăcească. I-a amorțit creierul. I-au amorțit și picioarele, făcând-o să se teamă că n-o să se mai poată ridica, darmite să meargă mai departe. Nu-i e de niciun folos lui Lincoln dacă nu poate merge.

Și cei doi nu se clintesc de-acolo.

Nu, se mișcă acum, se separă. Cel slăbuț dă să se depărteze de apă și Robby Montgomery îl apucă de braț. Însă pipernicitul se smulge din strânsoare, mai e o mișcare ce nu se deslușește limpede, apoi nu-l mai vede pe tipul mai slăbuț.

Robby rămâne în picioare acolo, iar Joan e pe cale să-și încerce norocul și s-o ia pe firul apei în jos, apoi însă vede pe altcineva venind. O pereche de picioare înaintând cu grijă. Joan recunoaște picioarele acelea slăbănoage și blugii mulați înainte să zărească claia de păr.

Vede momentul în care Kailynn îl observă pe Robby înaintea ei – trupul fetei devine țeapăn. Vede momentul în care Kailynn îl observă și pe celălalt trăgător – fata se rotește pe călcâie, dă să se-ntoarcă din drum. În brațe ține ceva.

Joan nu aude ce-și spun. Dacă se mai trage un pic sub pod, n-o să mai poată vedea nimic.

Poate că-i mai bine așa.

Se cufundă mai adânc în apă.

****

Kailynn aproape că țipă atunci când animalul țâșnește, tăindu-i calea și făcând să foșnească cetina de pin căzută, apoi animalul încremenește cu o labă în aer și fata îl recunoaște. E o marmotă. Și nu crede ca prin preajmă să trăiască marmote sălbatice. Însă în zona de mângâiat a grădinii[6] e o familie întreagă, iar ea se gândește că și prin clădirea aceea pistolarii or fi spart și distrus, așa că e cu putință ca prin zonă să hălăduiască oi, capre și ponei de Shetland. Marmota se apropie acum de ea, târându-se precaută, și o lasă să-i adulmece piciorul. Nu le-a văzut niciodată pe cele din zona dedicată copiilor să facă altceva decât să se lipească speriate cu spinarea de peretele țarcului, fiindcă toate animalele din zona de mângâiat urăsc copiii.

Poate că marmota asta e traumatizată. Poate vrea un pic de alinare.

Întinde mâna, ușor, spre animal. Spre câini trebuie să întinzi mâna și să-i lași să vină ei la tine. Uneori i se pare că și copiii mici sunt așa, la fel ca marmota asta. O apucă bine, cu grijă, iar marmotei îi place să fie luată în brațe. Se cuibărește confortabil la sânul lui Kailynn în timp ce aceasta își croiește drum printre copaci. Gheruțele i se prind în capetele cozilor împletite. Și surioara ei face așa, se lipește și se vâră în tine când îi e frică. Kailynn face câțiva pași – de ceva vreme n-a mai alergat. N-are niciun rost. Nu știe pe unde este și nici încotro ar trebui să se-ndrepte.

Nu-i adevărat. Ar trebui să-i caute pe Lincoln și pe mama lui. Ar fi trebuit să se oprească din alergat cu cinci minute în urmă, când i-a văzut căzând, însă nu și-a putut face picioarele să încetinească iar apoi, când și-a recăpătat controlul asupra lor, a văzut-o doar pe ea, singură. Probabil că-s morți acum – și Lincoln avea un păr așa de drăguț și-i zâmbise – și poate că n-ar fi morți dacă nu i-ar fi adus acolo, în spațiul de depozitare. A crezut că face bine. Și-a spus că face asta ca să ajute oameni, dar poate că nu-i adevărat. Poate că a vrut doar să nu rămână singură. Surioara ei o imploră pe Kailynn să nu se mute într-o cameră doar a ei, fiindcă uneori se mai trezește speriată în toiul nopții și vrea să se cuibărească lângă cineva – ca o marmotă – însă Kailynn nu-i sigură că din cauza rugăminților a rămas. Cum să știe dacă a făcut-o pentru ea însăși ori pentru sora ei? Fiindcă una dintre chestii o face să fie un om bun, iar cealaltă înseamnă că-i o egoistă. Iar dacă-i egoistă, atunci probabil că l-a omorât pe băiatul ăla și pe mama lui.

Mângâie capul marmotei.

Vede o lumină în față și se gândește mai întâi că a găsit drumul spre partea principală a grădinii zoologice, apoi își dă seama că lumina vine dinspre o formă lățită în mijlocul copacilor și încetinește când ajunge la un cort mare, precum cele de armată, suficient cât să încapă zece oameni în el. Alături e o mașină de teren ponosită. Cortul e luminat din interior și vede înăuntru siluetele a trei bărbați așezați în cerc. E îngrozită o clipă, apoi își dă seama că-s doar manechine. Încă un aranjament de Halloween.

Se retrage, modificându-și un pic traseul, depărtându-se de lumină.

Își dorește să fi avut mai mulți biscuiți. Poate niște Oreo sau Famous Amos. Nu-i place deloc gustul pe care-l simte în gură. Tatăl ei ar râde de ea fiindcă-i umblă gândul la prăjiturele – știe c-ar face-o – și-și amintește de data când ea și cu sora ei erau acasă singure, iar ea turna niște ceai în pahar, când au auzit o bufnitură în salon și apoi un hohot de râs sinistru. Au fugit amândouă în baie, dar imediat ce s-au încuiat înăuntru, Kailynn și-a dat seama că-și uitase telefonul, care i-ar fi trebuit dacă voia să sune la poliție, așa că întredeschisese, doar un pic, ușa băii. Și drept în fața ei era un bărbat – și țipase în clipa aceea, dându-și însă seama, apoi, că bărbatul era taică-său, care se spărgea de râs.

Îi place să le facă farse. Kailynn crede că-i amintește de copilăria lui, înainte să poarte costume, să se ducă la ședințe cu părinții și să curețe vomă de pisică. A fost fiu de predicator și a făcut mașina zob de două ori înainte să împlinească șaisprezece ani. Aruncă intenționat cu mingi de baseball în geam. A prins odată douăzeci și trei de pisici într-o singură după-amiază și le-a aruncat, învârtindu-le de coadă, pe un acoperiș.

Drac împielițat. Așa-și numește vechiul sine. Ceilalți copii erau îngroziți de el. La fel și adulții.

Lumea zice de ea că-i fată bună. Ia mai mult nouă și zece. Rar câte un opt. Își ține la bancă bănuții economisiți. Numai că acum și-ar dori să fie genul de fată care aruncă în aer chestii, nu genul de fată care-și face temele cu sârguință. Ar vrea să poată speria lumea. Ar vrea să fi lucrat ieri, nu azi, și-ar vrea să fi avut cu ea un spray lacrimogen, cum i-a spus mama ei că ar trebui. Ar vrea să mai aibă un baton cu ciocolată și nucă de cocos, unul de la frigider, și-și mai dorește să fie acasă, în pat, iar pernele să fie înfoiate. Ar vrea să-l fi luat pe băiețelul acela, Lincoln, să fugă cu el și să-l salveze, și-ar vrea să fie o femeie dintr-un joc video, cu pistoale la brâu și decolteu adânc. Ar vrea ca tatăl ei s-o mai poată ridica și purta în brațe, numai că e prea grea acum.

Marmota tremură în brațele ei și orice sunet aude i se pare că-i de pași. Se oprește, ascultă și decide că-s doar frunze.

Tatăl ei a fost genul de băiat care ar fi trebuit să devină psihopat – așa zice lumea, nu? Că atunci când torturezi animale înseamnă c-o să ajungi criminal în serie? Însă până la urmă a ajuns tatăl ei și n-are pic de răutate în el. L-a văzut plângând la reclame.

Aude în față un vuiet de apă și i se pare iar că-s pași. Se dă mai aproape ca să vadă dacă zărește ceva mișcând printre copaci.

Vede pârâul și i se pare că aude o voce, însă când se oprește să asculte, nu mai e nimic. Se dă după un copac și așteaptă, cu ochii în patru. Stă așa un timp care i se pare foarte lung, apoi mângâie marmota din brațe și înaintează grijulie până ce ajunge chiar pe malul apei. Se gândește dacă să treacă pârâul sau nu – profesorii i-au spus că are o problemă de concentrare, că uneori pierde șirul apoi, când ridică privirea, se uită în ochii lui Robby.

— Bună, zice ca și cum el s-ar fi apropiat pe culoarul școlii în vreme ce ea își îndeasă cărțile în dulăpior, nu ca și cum ar sta cu pușca în mână și cu ceva atârnat de umăr care pare a fi muniție.

O stânjenește că a salutat, i se pare o idioțenie și să se simtă stânjenită din cauza asta, dar nu mai are ce face.

Apoi simte ceva în spate și, când se-ntoarce într-acolo, dă cu ochii de un alt bărbat.

E mai mic decât Robby și, dacă e același care a intrat mai devreme în restaurant, mai puțin solid decât i se păruse atunci. Se uită la el acum, gândindu-se că nu pare mai puternic decât ea, are însă câte o armă în fiecare mână, una mare și una mică. Îi zâmbește, un surâs prietenos care face ca gura ei să se usuce și mai tare.

— Ți-ai făcut prieteni? zice pipernicitul, și e limpede că vorbește cu Robby.

Robby nu zice nimic. N-a scos o vorbă.

Kailynn ia o poziție piezișă, înclinată, din care să-i poată ține pe amândoi sub ochi. Face doi pași în spate, răsucindu-se ca să nu cadă în pârâu. Ține prea strâns marmota, care a început să se zbată. Speră ca marmotei cei doi să nu-i facă nimic. Face un al treilea pas, un al patrulea, calcă pe o creangă, o frânge cu zgomot și tresaltă speriată.

Cei doi nu fac decât să o privească. Copacii fac ca umbrele să li se miște peste chipuri, iar umbrele sunt atât de dese, încât nu-și dă seama ce expresii au fețele lor.

— Încă una, de noapte bună? zice tipul pe care nu-l cunoaște.

La început e ușurată, fiindcă își lasă amândouă armele să cadă la pământ. Apoi se năpustește spre ea atât de rapid că n-apucă nici măcar să ridice brațele până s-o ia și s-o învârtă pe loc, lipindu-i spatele de pieptul lui, care e dur ca metalul.

— Dar cum rămâne cu marea ta evadare? zice Robby, iar ea își ține ochii ațintiți asupra lui.

Nu-și va feri privirea. Nu știe de ce, dar pare important.

— Până și părul îl are ca dihăniile alea afurisite! zice cel care a imobilizat-o. Nu te-ai întrebat niciodată dacă ai putea rupe gâtul cuiva doar cu mâinile goale? Vărul meu zice că numai prin filme e faza asta, că avem prea mulți mușchi la gât, dar ea nu-mi pare să aibă mulți mușchi.

Kailynn nu-l vede pe cel ce vorbește din cauza felului în care o ține. O apucă de păr, de codițe, și-i trage capul în spate. Simte că o parte dintre extensiile de păr i se desfac, simte o usturime în pielea capului. Tipul continuă să o tragă de păr până ce capul îi e îndreptat spre copaci și gâtlejul îi e întins, expus. Încă îl privește pe Robby, cu greutate.

Vrea să rostească o replică plină de curaj. Vrea să-l scuipe pe omul ăsta care o ține, să-l muște ori să-i spună că nu-i destul de puternic să-i facă ceva cu brațele alea ca scobitorile, însă nu poate vorbi fiindcă acum degetele lui îi sunt pe beregată, apăsând. Probabil o să rămân cu vânătăi, își zice Kailynn. Se uită la Robby. Încă ține pușca în mână. Pe chipul lui nu deslușește nimic.

— Ajutor, încearcă să zică.

— Ți-am spus să te duci spre leii de mare, zice Robby, sau i se pare ei că zice.

Kailynn dă din picioare, are impresia că-l lovește în gambă pe cel care-o ține, însă nu pare să conteze.

Norii înaintează pe deasupra copacilor. Mâinile ei s-au încleștat peste încheieturile omului, i-a vârât unghiile în piele și a scăpat marmota.

Se gândește la tatăl ei. Se gândește la el zvârlind pisici pe acoperiș. A zis că s-a rotit cu fiecare, pe rând, cum ai face cu un disc, și că s-a simțit foarte satisfăcut dând drumul pisicii și văzând-o cum se duce învârtindu-se prin aer.

Are piele sub unghii. Sânge pe degete. Omul îi icnește în ureche. Îl simte lipit de ea, înfășurând-o. Îi sucește capul acum, cu amândouă mâinile, iar unul dintre degetele lui o apasă într-o zonă moale a urechii. Încearcă spasmodic să tragă aer în piept. Doare.

Robby spune ceva.

— Aproape am terminat, îi șoptește vocea de lângă ureche.

Cineva țipă. Nu aude bine și nici măcar nu-i sigură că-i o voce adevărată, însă mâinile care-i strâng gâtlejul își slăbesc

strânsoarea. Cade și reușește să se oprească în mâini. Frunze i se lipesc de degetele însângerate.

Trage aer în piept și aerul, intrându-i în plămâni, emite un gâjâit inuman.

Caută marmota pe jos și n-o vede. Ridică apoi ochii spre Robby și-l vede tot acolo, neclintit. E mai supărată pe el acum decât pe celălalt tip, care a încercat să-i smulgă capul.

Robby se uită dincolo de ea. Kailynn întoarce capul, încă respirând greu, chinuit, și vede o femeie străbătând pieptiș pârâul, ca un monstru din mlaștini.

— Robby Montgomery! asta țipă femeia, o singură dată, ori poate c-a mai țipat asta de-o mulțime de ori și e prima dată când au funcționat urechile lui Kailynn.

E mama lui Lincoln, udă leoarcă. Lincoln nu o însoțește și asta o înspăimântă pe Kailynn.

Marmota e lângă picior. O ridică, îi simte căldura. Toată lumea în afară de ea e în mișcare.

Mama lui Lincoln iese la mal.

Bărbatul care-a strâns-o pe Kailynn de gât sare spre locul unde și-a lăsat puștile.

Robby ridică și el arma spre femeie.

— Doamna Powell mi-a zis să-ți spun… începe mama lui Lincoln, care s-a apropiat suficient de mult cât să se audă apa picurând pe frunze.

Sugrumătorul a cuprins pistolul în palmă, însă l-a apucat de capătul greșit și-l sucește acum în mâini, încercând să se-ntoarcă spre femeie. Robby a ridicat cătarea puștii spre cer, însă ține arma cu fermitate în mână. Kailynn crede că i s-a rupt ceva în gâtlej.

— Doamna Powell a zis că ar vrea să stea de vorbă cu tine, spune mama. Doamna Powell a zis că ar vrea să mai vorbiți o dată.

Mama lui Lincoln încearcă să se pună în fața ei, își dă Kailynn seama. Se apropie treptat-treptat. Acum apa din pârâu, cu care i s-a îmbibat părul, se prelinge pe încălțămintea și picioarele lui Kailynn.

Robby Montgomery nu le scapă din ochi.

— Nu contează, spune și coboară înspre ele țeava puștii, iar Kailynn își zice că totuși a contat un pic, preț de vreo trei secunde, apoi sugrumătorul își ridică și el pistolul, în vreme ce Kailynn se gândește la tatăl și la pisicile ei.

Și aruncă marmota.

Nu țintește bine, așa că nu-l nimerește pe Robby sau pe sugrumător. Însă marmota trece pe lângă obrazul sugrumătorului, care se trage înapoi brusc, din reflex, își pierde echilibrul și cade pe spate în bălării. Robby

Montgomery își privește prietenul și-apoi Kailynn nu mai vede nimic fiindcă mama lui Lincoln e peste ea, grea și udă. E mai puternică decât pare. O saltă pe Kailynn, o trage după ea, îi răcnește în ureche, o împinge spre malul pârâului și în apă.

Kailynn cade, nimerește cu fața înainte, înghite apă. Și chiar atunci puștile încep să tragă.

8:05 p.m.

Joan aude gloanțele, însă nu le simte. Împușcăturile sunt rare, iar ea își ține capul în jos, cu bărbia cufundată în apă, în vreme ce mâinile și picioarele scormonesc prin mâl și alge. Se întreabă dacă Robby Montgomery și celălalt le văd limpede. Ea abia dacă-și poate zări mâinile prin apă, și firește că bărbații nu văd mai bine ca ea, ceea ce și explică de ce n-a murit încă.

Simte în coapsă ascuțișul unei pietre, un val de durere. Kailynn a înghițit apă și-o scuipă, poate că și vomită, însă în același timp se târăște spre punte cât de iute o poate Joan împinge.

Au ajuns sub podeț. Nu sunt în siguranță, dar e mai sigur aici, măcar pentru câteva secunde. Gloanțele nu mai șuieră.

— Mai departe, îi șoptește lui Kailynn în vreme ce două rânduri de picioare se îndreaptă deja spre punte, fiindcă – firește – încotro s-ar fi putut duce ea și Kailynn dacă nu într-acolo?

O împinge iarăși pe fată și ies de sub punte, dând înapoi cât pot de repede. Preț de o clipă, lemnul panourilor o blochează, împiedicând-o să-i zărească pe cei doi. Le vede vag conturul capetelor, vede că s-au oprit. Par să se smucească cumva – unul încearcă să-l tragă pe celălalt în altă direcție? Dacă e o dispută, nu durează mult, fiindcă amândoi își fac vânt și sar peste pârâu, intrând în pădurea de pe celălalt mal.

Joan se trezește întrebându-se dacă Robby Montgomery a tras vreodată cu arma lui – n-a ucis-o când ieșea din apă, fără vlagă și neajutorată – însă nu e acum momentul pentru asemenea gânduri.

— Hai că-i bine, îi zice lui Kailynn, care s-a împiedicat, a căzut în apă și-a ieșit iar la suprafață, împroșcând în jur.

O cuprinde cu un braț pe după spinare și-o ridică, îi șterge apa ce-i curge pe față, simte pe braț, greu, părul fetei și gâtul ei îi pare nespus de fragil, însă nu se pot opri, așa că o tot împinge pe fată, silind-o să înainteze.

Și au pornit-o din nou, în vreme ce Joan se uită cum Robby Montgomery și celălalt se îndepărtează de pârâu alergând și intră printre copaci. Nu poate avea încredere în asta însă, fiindcă nu poate să se încreadă în nimic.

Piciorul îi zvâcnește dureros acum și începe să se întrebe dacă nu cumva a lovit-o altceva decât o piatră. Se concentrează asupra răcelii apei și mâzgii de pe mâini; se gândește la felul în care, când a făcut prima lui excursie la lac, Lincoln s-a holbat suspicios la apă și-a întrebat-o *Avem hipopotami în America?*

Nimic nu-și dorește mai mult decât să-i simtă iar greutatea corpului.

Ea și Kailynn s-au depărtat bine de podeț acum; încă sunt până la brâu în apa neagră. Joan abia dacă-i mai deslușește pe cei doi pistolari: s-au transformat în umbre, în vreme ce încearcă să-și miște mai iute brațele și picioarele, vede că unul dintre bărbați ridică un braț spre pârâu, apoi cineva atinge undele, razant, cu o piatră aruncată.

Joan știe îndată că n-a fost asta, însă ăsta e sunetul – o piatră lovind apa, de trei sau patru ori. La jumătate de secundă după plescăieli, aude patru pocnete în aer, unui după altul. Apoi unul dintre bărbați cade în genunchi cu un geamăt.

Și-atunci înțelege.

Sunt gloanțe ce lovesc nu doar apa, dar și pământul, care spulberă frunze – nu-i o ploaie de gloanțe, nu cum vezi prin filme, ci o serie de împușcături, delimitate. Mai degrabă aduce cu ce-și amintește de la vânătoarea de porumbei – un pocnet al puștii, tatăl ei reîncărcând, apoi un alt pocnet.

Se uită spre cei doi bărbați și-și dă seama că Robby Montgomery e cel căzut în genunchi. Îi deslușește lărgimea umerilor și felul în care-i flutură geaca. Celălalt a rupt-o la fugă.

Cineva trage asupra trăgătorilor.

Se văd licurici, stârniți probabil de focurile de armă. Săgetează printre copaci. Robby Montgomery cade pe coate, apoi nu mai mișcă. Joan nu mai poate recunoaște, în forma aceea întunecată, contururi umane. E ca un morman de frunze. Sau un buștean.

Celălalt aleargă încă.

Joan întoarce capul spre celălalt mal al pârâului și-acum, în sfârșit, vede poliția înaintând. Sunt două grupuri și se deplasează în formă de triunghi: un om în față, doi în părți, în spatele lui, și asta îi amintește de stolurile de gâște, doar că acolo e una și în spate.

E și un al treilea grup avansând printre copaci, salvatorii vin de peste tot, numai că sunt conturați doar pe jumătate, înghesuiți laolaltă, așa că formează o adunătură de brațe ridicate și de arme, cu veste antiglonț prinse peste piept, înaintând pieziș, și mai sunt și tăcuți. Gloanțele continuă să șuiere – le aude, își zice, unul câte unul, un fâșâit pătrunzător, un sunet separat de pocnetul focurilor de armă – și gălăgia se întețește. Tot mai multe pușți. Tot mai mult gloanțe trecând peste ea, aterizând la doar câțiva metri mai încolo. N-au mai lovit apa de la prima salvă, dar sunt încă prea aproape.

Se lasă cuprinsă de apă cât de mult poate.

Bărbatul care aleargă țipă ceva, însă nu deslușește ce anume.

Licuricii pulsează luminos, ritmic.

Izbutește să-și coordoneze mâinile și picioarele îndeajuns cât să-și poată face vânt în spate, cât mai departe, însă încheietura beteagă cedează și se scufundă. Acum e rândul lui Kailynn s-o ajute, și s-a ales cu alge înfășurate pe braț – nu, sunt degetele fetei cuprinzându-i încheietura, prinzând-o de bandajul pe care l-a făcut chiar ea. Joan pufnește, dând afară apa care i-a intrat în nas.

Haide, haide odată, își spune.

Nu-ți spune nimeni că e așa.

Nu-ți spune nimeni că nu poți să-i deosebești pe băieții buni de cei răi, că e atâta zgomot, încât nu doar te asurzește, dar te și orbește, fiindcă nu te poți abține și închizi ochii, iar sunetul și mișcarea vin din toate direcțiile, așa că nu știi încotro s-o apuci.

Nu știe sigur de ce e atâta fum.

Unul dintre oameni – e dintre tipii de treabă? – s-a apropiat de pârâu și pare foarte înalt. Este vârful triunghiului și nu aleargă, dar nici nu pășește normal, ci execută o combinație iute și agilă a celor două. Se apropie suficient cât să-și dea seama că poartă pe urechi ceva ca niște căști antifonice, însă fața nu i-o vede – și i-ar plăcea să-i vadă fața. Nu vrea să se ridice brusc și să-l ia prin surprindere, fiindcă n-ar fi decât o siluetă în întuneric și cine știe ce-ar face omul dacă l-ar lua pe nepusă masă?

Arma îi e ridicată și Joan vede o luminiță în țeava când apasă pe trăgaci. N-a știut că poți să vezi glonțul ieșind.

Nu există de fapt licurici, își dă seama acum.

Îl vede pe bărbat, care nu-i Robby Montgomery, căzând la pământ, dar încă trage. Se târăște după un pin și, de unde se află ea, devine aproape invizibil…

Mișcă, se îndeamnă.

Aerul de lângă ea e răscolit. A simțit o căldură pe lângă obraz.

Lincoln ar putea s-o apuce brambura prin pădure, își spune, și dacă dă peste grupul ăsta sau alte grupuri de trăgători – Dumnezeu știe câți polițiști sunt acum aici, se pare că, atunci când au decis să pună în sfârșit capăt amenințării, o fac în modul cel mai serios – iar Lincoln n-ar avea cum să știe ce-nseamnă șuieratul gloanțelor. N-ar pricepe nimic și oamenii ăia l-ar omorî fără să clipească. E micuț, greu de zărit, cu siguranță, în învălmășeala de fum și cadavre.

În apa de lângă picioarele ei se aude un alt plescăit. S-a pus în patru labe acum, cu burta încă pe fundul pârâului, iar lângă ea e Kailynn. Joan își spune că, dacă se termină cu focurile de armă, o să strige după ajutor, încrezătoare că poliția va

recunoaște o voce de femeie și că n-or s-o împuște. Însă focurile de armă nu se opresc. Ea și cu Kailynn se deplasează așa, pe coate și genunchi, mișcându-se precum vâslele de la o canoe – înăuntru și afară – iar Joan ignoră frigul, își ignoră trupul întreg, încheieturile nesigure, picioarele amorțite și toată slăbiciunea și șovăiala. Nu deslușește siluete umane când se uită peste umăr. Poate că polițiștii îi urmăresc pe pistolari mai departe, prin codru. Sunt doar copacii, acum, și zgomotul tot mai slab al focurilor de armă.

Mai zăbovesc în apă un timp – în care i se pare că străbat kilometri, însă nu poate fi vorba de mai mult de vreo sută de metri.

— Hai să ieșim, îi șoptește lui Kailynn și, pentru prima dată, își dă seama că fata n-a mai zis o vorbă. Ești în regulă?

— Unde-i Lincoln? întreabă fata în vreme ce se trag cu greutate pe mal.

Joan își pierde echilibrul, dar reușește să nu cadă.

— L-am ascuns sub o tufă. Trebuie să ajungem la el. Gloanțele, zice cu răsuflarea tăiată.

Se ridică în picioare. Fusta i se lipește de coapse, rămasă cumva într-o singură bucată, iar Kailynn se ridică și ea. Joan o ajută apucând-o de un braț și se gândește că fata e tocmai opusul lui Lincoln, al cărui trup e atât de dens și de solid. Oasele fetei sunt ca de porțelan, ca de sticlă suflată, precum toartele de la ceștile de cafea.

Fata pare fragilă, ca obiectele prețioase. Joan nu pricepe de ce i-a luat atâta să-și dea seama de asta. Nu pricepe cum de-a putut să nu fie atentă la fata din fața ei, la fata asta cu codițe roșii, împletite, și picioare ca de origami, care gătește pui fript și pentru care tatăl ei sângerează.

— L-ai ascuns? repetă Kailynn.

— Păi veneau spre noi, zice Joan simțind că i se tulbură un pic vederea.

Încearcă să-și vină în fire. Apucă fusta și-o ridică deasupra genunchilor. Se uită în jos și vede că are sub tălpi ace de pin, însă nu mai simte diferența dintre piciorul încălțat și cel desculț. Asta e bine. Ajută să nu simți. Aleargă și se simte bine, ca după cincisprezece kilometri de cros, parcă nu mai are trup, mintea îi e deconectată de el. Doar că se tot împiedică și se agață de copaci. Probabil că e încă atașată de corp, fiindcă îi dă rateuri.

— Îl găsim noi, rostește spre Kailynn.

— Îl găsim noi, zice ca un ecou Kailynn, iar părul fetei se ridică și cade în fugă, în vreme ce Joan se gândește ce plan prost a fost să dea buzna înaintea pistolarilor fără să aibă altă idee decât să rostească numele doamnei Powell, ca și cum ar fi

vreun talisman, vreun cuvânt magic ce-ar fi putut să-l îmblânzească pe Robby Montgomery. E norocoasă că n-au murit, ea și Kailynn, dar uite că n-au murit, așa că poate planul, până la urmă, n-a fost atât de rău.

Joan nu-și mai simte alte părți ale corpului, însă își simte piciorul, care-i trimite junghiuri de durere în șold. Se tot împiedică. Aleargă încă și nimic nu arată familiar, însă exact când începe să se înteaască panica, vede păianjenul atârnat între copaci – o sferă informă – și se îndreaptă într-acolo. Îl cheamă pe nume cu voce domoală, încetinind. Când ajunge la un metru jumătate, îi rostește numele iar.

Niciun răspuns.

— A fost aici? zice Kailynn.

— E aici.

Ajunge la păianjen și întinde mâna spre el, îl apucă de-un picior, îl zgâlțâie. E sigură că-i același păianjen. Își aruncă privirea peste pădure – tufa, care era?

Acolo. Crede că-i acolo.

Focurile de armă se domolesc, se rarefiază, ca floricelele de porumb când sunt aproape gata.

Dă fuga la tufă, însă cumva se și târăște și, până să atingă crengile, capul i-a ajuns la nivelul solului, iar genunchii îi sapă gropițe în pământ. Saltă crengile și se uită dedesubt.

Nu-i acolo.

— Lincoln? Lincoln? zice oricum, fără să-și poată muta privirea de pe pământul gol și de la frunzișul gol, spațiul unde băiatul nu se află.

— Lincoln?

Vrea să spună mai tare numele, însă n-o ajută vocea. Se ridică iar, dă s-o pornească într-o direcție, apoi încearcă o alta.

Nu-i vine în cap cum să facă să-l caute. N-are nicio strategie de urmat. Lincoln nu pleacă niciodată de lângă ea. O ține mereu de mână. O singură dată l-a pierdut, însă l-a găsit în treizeci de secunde.

— Lincoln? șoptește, coborându-și și mai mult vocea, în loc să o ridice.

— Lincoln!

Țipă. Vocea i-a revenit brusc, iar numele răsună prelung, tare, însă nu-i pasă dacă o aude cineva. Kailynn îl strigă și ea.

Băiatul ei a fost prea ascultător. Oriunde ar fi, nu scoate un sunet. A fost sigură că-i prea speriat ca să se aventureze afară din ascunziș, dar se pare că l-a judecat greșit. Acum ce-i de făcut?

Există posibilități la care nu vrea să se gândească.

Și nu trebuie să se gândească la ele atâta vreme cât nu stă pe loc.

Începe să alerge în cercuri tot mai largi, în jurul tufei unde l-a lăsat. Cade, aterizând dureros pe brațe. Se ridică.

Joan se uită pe sub tufe și întinde mâna spre toate crengile care se leagănă, trece iar pe lângă păianjen, care se bălăngăne, trece pe lângă douăzeci de copaci care seamănă toți, apoi e un ciot, scobit pe dinăuntru, și o viță lungă de iederă înfășurată pe după un copăcel. Vede și o fantomă de plastic, atârnând acolo neluminată.

Se oprește, își mută greutatea de pe un picior pe altul. Ceva nu-i cum trebuie. Întinde mâna și-și dă seama că are degetele de la picior ude de sânge. Nu simte însă nimic, așa că nu contează.

Kailynn e încă prin preajmă, strigându-l pe Lincoln.

Joan se concentrează asupra pământului, care cândva părea o suprafață monotonă de frunze și crengi moarte repetându-se la nesfârșit, însă acum, uitându-se cu luare-aminte, vede cum se delimitează detaliile. E destulă lumină de la lună ca să poată vedea ciuperci și un smoc de barba-șarpelui. Un balon spart, încă legat cu sfoară. Un ceaun vrăjitoresc de plastic, răsturnat, strâmb. Un șir singuratic de luminițe albe ce taie întunericul. Evită lumina și ridică ramurile unei sălcii. Trece iarăși pe lângă puietul acoperit cu iederă și dă deoparte frunzele iederii. E densă, impenetrabilă și nici urmă de el.

Nu există cuvinte pentru ce simte că i se zbate acum în coșul pieptului, zvâcnind. E ca un urlet, însă cu pumni și gheare. Nu îl lasă să-i scape pe gură.

Vede iar păianjenul ce licărește, ajuns acum o formă vagă printre copaci. Se uită în spate, la toate pe unde a trecut, vede șirul fără sens de beculețe albe și mai vede un petic de ceva ce-ar putea fi glicine moarte. Pășește spre glicine, care sunt destul de cuprinzătoare cât să-l încapă. Iarăși vede, la stânga, ceaunul vrăjitoresc, iar de data asta vede ce n-a văzut prima dată.

Se oprește, nesigură pe picioare.

Cazanul e strâmbat într-un fel anume, ar putea să aibă ceva dedesubt. E șui, ca și cum marginea s-ar opri într-un picioruș sau gleznă.

Sunt țestoasă, sunt țestoasă, sunt țestoasă.

Se gândește la el ascuns pe sub divan, cu căpșorul ițit afară.

Știe că a avut dreptate chiar înainte să ridice ceaunul – știe că a urmat un fir abia sesizabil dinspre creierul ei către al lui. Legăturile astea de la creier la creier sunt cu milioanele între ei, iar firele îi spun când îi e lui sete și când e pe cale să plângă, îi spun că i-ar plăcea ideea de a folosi bezele pentru ghetele unui astronaut minuscul. Uneori firul se încurcă: i-a spus, de data asta, că el o să rămână sub tufe. Însă acum firul e perfect, moale și cald precum blana Sergentului și argintiu

precum coiful lui
Thor – și acest fir o conduce spre el.

Ridică plasticul ceaunului cu o mână și-l vede dedesubt, făcut ghem. Aceeași poziție pe care-i învățau, în copilăria ei, s-o ia în caz de tornadă. Își cuprinde capul cu brațele și nu ridică privirea.

Joan azvârle deoparte ceaunul. Se lasă în genunchi.

— Lincoln?

— Mami, zice copilul uitându-se la ea, zâmbind, și din nou corpul ei nu funcționează – nu izbutește nici măcar un braț să-l întindă spre el.

Apoi Lincoln se mișcă și asta o pune și pe ea în mișcare. Îl ia de subsuori, îl trage prin frunze și uite-l lipit de ea, cald. Solid și greu.

Senzația de urlet din mintea ei se evaporă simțindu-l, se dizolvă redevenind aer, sânge și os.

Își trece palma peste el – copilul pare destul de calm, însă are fața umedă.

— Știi ce-am fost? o întreabă el vorbindu-i în ureche.

La început, Joan nu poate rosti cuvântul. Înghite în sec.

— O țestoasă, răspunde.

— Da! șoptește el în extaz, cufundându-și degetele în părul lui Joan. De ce ești așa de udă?

Își retrage mâinile din părul ei ud ciuciulete. Joan îi ia palmele într-ale ei și-l cuprinde strâns la piept, se simte înfrigurată până în măduva oaselor și poate că nicicând n-a fost atât de ușurată.

— Am căzut în pârâu.

— Aha. Și ce se aude? Puști? Alte puști?

Ea aproape că nici nu mai aude împușcăturile.

— A ajuns poliția, șoptește. De ce n-ai răspuns când te-am strigat?

— Nu te-am auzit. Eram dispărut.

Joan se saltă în picioare, ținându-i mai departe mâinile, fiindcă nu-i sigură că-l poate duce în brațe. Ar trebui să se-ntoarcă spre intrarea grădinii, poate – cu siguranță că acolo s-a terminat.

— E bine? zice Kailynn apărând în spatele lor, respirând întretăiat.

— Mda, zice Joan și face un pas. E în regulă. Haide.

Observă frunzele din părul lui Kailynn în vreme ce fata o urmează.

— Care-i problema? zice Kailynn.

Joan nu pricepe ce întreabă fata, apoi își dă seama că s-a lăsat iarăși în genunchi. E nedumerită, la început, de senzația de umezeală.

E rănită.

Joan a mai auzit de oameni care nu simt când sunt împușcați – de unde? E ceva real sau minciună? Acum simte asta. Își amintește când tatăl ei i-a prins din greșeală mâna în ușă, când era mică – n-o văzuse venind din spate –, iar durerea era atât de intensă că nu reușea să-și dea seama de unde pornea.

Kailynn o înhață de mână, o smucește. Joan se uită în jos și vede că sângele-i curge atât de repede, încât îl poate vedea cum formează o băltoacă pe pământ.

Kailynn n-o mai trage de mână.

— Oh, zice apropiindu-și chipul, în vreme ce degetele ei o ating, deodată, cu blândețe. Aha.

Joan se pipăie în dreptul coastei și simte și acolo ud. Nu-și mai poate mișca picioarele. Însă aude pași prin pădure, pași care nu-s prea departe, și nu e sigură că focurile de armă s-au oprit cu adevărat.

Aici nu sunt în siguranță.

— Ia-l tu, îi zice lui Kailynn, arătându-l pe Lincoln cu bărbia. Du-te înapoi spre adăposturile animalelor. Stai jos undeva și așteaptă să apară poliția și să te ajute.

Îi place imaginea asta. Nu polițiștii nedeslușiți în umbrele pădurii, ci un zid strașnic de oameni în uniformă, fără arme care trag. Îi vor spune fiului ei că s-a terminat, o să fie în siguranță cu ei. O vor găsi pe doamna Powell și-o să-i îngrijească genunchiul, vor verifica orice scorbură, gropiță și coș de gunoi. Vor recupera bebelușul, o vor găsi pe mamă și, firește, cei doi vor fi iarăși împreună. Firește că acesta trebuie să fie sfârșitul.

Lincoln se ține de ea cu amândouă mâinile, strâns.

— Nu, zice scuturând din cap, cu ochii mari. Nu.

— Du-te, îi zice și-l împinge în lături.

Apoi îl trage iarăși spre ea, fiindcă nu se poate abține, nu-l poate lăsa să plece fără să-l strângă la piept. E într-un genunchi, iar celălalt picior și l-a întins sub ea. Îl îmbrățișează, își apasă obrazul de tâmpla lui și-i trage pe nări mirosul, care mereu se schimbă și care acum aduce cu cel de pâine. Încearcă din răsputeri să-și facă fiecare celulă din corp să și-l amintească – mânuța lui prefirându-i părul, pielea moale întinsă pe pomeți, *mami* – astfel încât, dacă e să păstreze ceva cu ea pentru totdeauna, să fie felul în care-l simte acum, lângă ea.

— Ești băiatul meu. Du-te cu Kailynn.

Nu, își dă seama, nu-i cinstit. Are nevoie de mai mult de-atât. Trebuie să înțeleagă.

— Trebuie să aștept aici, scumpule. Până vin doctorii.

Lincoln plânge.

Se forțează să-și desprindă degetele dintr-ale copilului, se forțează să se desprindă cu totul de el, deși momentul când pielea lui de dezlipește de a ei i se pare insuportabil.

— Vreau să stau cu tine, zice el.

Kailynn a întins brațul, îl ia de mână, cu degetele întrepătrunse într-ale lui. O urmează, zicând „bine” cu glasul acela tremurat. Pe Joan o ia amețeala. Nu mai știe de ea preț de-o clipă, cât clipește, apoi ochii i se deschid iar.

Luminițele atârnând printre copaci i se par frumoase acum. Nu pricepe de ce nu le-a văzut așa și înainte. Sunt frânghii lungi și albe ca perlele sau ca un șir de luni, apoi mai departe e o minge oranj și pe undeva pâlpâie beculețe albastre, reflectându-și lumina în copaci.

Tot în genunchi a rămas. Nu, e pe burtă. O să se ridice îndată, însă pentru moment îl privește pe Lincoln cum fuge, de mână cu Kailynn. Nu aleargă nici iute și nici în linie dreaptă, însă fiecare părticică din el e în mișcare – umeri, tălpi, mâini și coate, fiecare în câte o direcție. Băiatul ei nu-i construit să fie aerodinamic.

Simte gust de sânge. Poate că și-a mușcat iarăși buza.

Cu cât se depărtează mai mult, cu atât băiatul se mărește parcă, iar ea e suficient de conștientă cât să-și dea seama că asta nu-i în regulă. Însă Lincoln, în fața ei, umple ecranul, acoperind crengile mișcătoare ale pinilor. Doar el e pe lume. Și luminile. Lumini strălucitoare ce se întind către cer precum panglicile pe stâlpul de Armindeni când era într-a șasea și purta o rochie de culoarea lavandei și se uita în sus la panglica al cărei capăt îl strângea în pumn, lungă, unduitoare – *Atenție, fetele,* zicea doamna Manning, care se ocupa de toată serbarea asta chinuitoare, *e o șmecherie aici* – și-și răsucea panglica pe lângă altele, încoace și-ncolo, iar panglicile de culoarea șerbetului umpleau cerul, având la fiecare capăt niște mâini care le apucau bine – degetele lui Kailynn încleștate în fusta ei, Kailynn ținându-l de mână pe Lincoln, unduirea panglicilor – așa sunt acum luminile. O frumusețe.

Sunt lucruri frumoase aici. Fii atentă.

Părul i-a căzut în gură, făcând-o să scuture capul. Pământul s-a umezit sub ea.

Lincoln. Nu știe unde-i copilul. Trebuie să ridice capul din piept.

Pierde iarăși șirul, apoi întoarce capul și-l vede la distanță, cu buclele încurcate, e înconjurat de oameni în haine închise, care s-au așezat în genunchi. E plăcut când adulții fac un efort să nu-l domine cu înălțimea, însă nu este sigură că el chiar stă acolo, de vorbă cu polițiștii, ori i s-au încleiat ei gândurile.

Asta e o poveste despre un băiețel pe nume Steve care, atunci când o să fie mare, o să devină Călăreț.

Asta e o poveste despre roboți și lasere.

Asta e o poveste despre când mă căsătoresc, mami. Numele ei o să fie Lucy. O să am cinci băieți și cinci fete. Dar or să crească la mine în burtă, nu la ea, ca la căluții de mare.

Vrea să-i audă povestea. Ar putea închide ochii, să-l asculte mai bine.

Trebuie să-nchidă ochii, fiindcă panglicile de lumină strălucesc prea tare.

Nu-s panglici. E o singură lumină.

Un bărbat cu lanternă se apleacă deasupra ei.

— Doamnă? zice îngenunchind și lumina dispare. O să fie bine.

Simte ceva apăsându-i tare piciorul.

— Numai o clipă. O să primiți imediat ajutor.

Omul poartă o cămașă închisă la culoare, iar pe piept parcă-i licărește ceva. Se gândește că ar putea fi domnul Simmons, un profesor pe care l-a avut într-a cincea, care citise un eseu scris de ea și-i spusese că avea să ajungă cineva într-o zi.

— Lincoln, rostește.

— Băiatul dumitale?

Bărbatul îi dă părul de pe față. O face cu blândețe nespusă.

— Mititelul cel brunet? o întreabă.

Ochii ei sunt închiși. Dar are de gând să-i deschidă.

— Lincoln, zice.

Sau așa crede.

Crede că timpul trece. Se simte ridicată, purtată. Se aud voci, dar vocile nu spun cuvinte adevărate. Și alte lumini. În jurul ei se mișcă niște contururi.

Simte atingerea unor degete mici pe mână.

Mișcă ușurel brațul, iar palma lui Lincoln se cuibărește într-a ei. I se pare că-l aude zicându-i numele. Parcă-i simte și respirația, caldă. Îi simte pielea pe pielea ei, iar buricele degetelor lui îi ating ușor palma, spunându-i toate poveștile pe care le-a auzit vreodată.

Mulțumiri

Laurei Tisdel, prietena mea, care a dat iarăși aripi visului meu ridicol că într-o bună zi aveam să descopăr un editor inteligent cu care să te și distrezi la o petrecere în pijamale. Așa a fost întregul parcurs – o nemaipomenită petrecere în pijamale de la distanță. Le mulțumesc lui Frankie Gray și lui Anne Collins, care m-au ajutat să sculptez în cartea de față o versiune mai bună, mai legată a cărții înseși. Îi sunt nespus de recunoscătoare lui Kim Witherspoon pentru sugestia de a complica mai mult lucrurile și pentru că a izbutit să scoată la înaintare, în general, o combinație de farmec și competență. William Callahan m-a ajutat cu o lectură isteață și atentă care a îmbogățit mult cartea. Mulțumesc, Jason Weekly, pentru informațiile despre arme de foc și pentru folositoarea verificare a detaliilor factuale. Îi mulțumesc și fratelui meu, Dabney, pentru că mi-a explicat ce se întâmplă când tragi în diverse obiecte (și mersi pentru capre).

Îi mulțumesc mamei mele, Gina Kaye Phillips, pentru toate poveștile care se adună după mai bine de patru decenii de profesorat. Îi mulțumesc lui Hannah Wolfson pentru o instructivă conversație în etapa de început a scrierii cărții și lui Donny Phillips pentru escapadele pisicii lui. Aș vrea de asemenea să semnalez, cu mulțumiri, referirile făcute în acest text la *Goodnight Moon* de Margaret Wise Brown și la *That Hell-Bound Train* de Robert Bloch.

În sfârșit, îi mulțumesc lui Fred, cel mai bun dintre soți și cel mai bun dintre cititori.

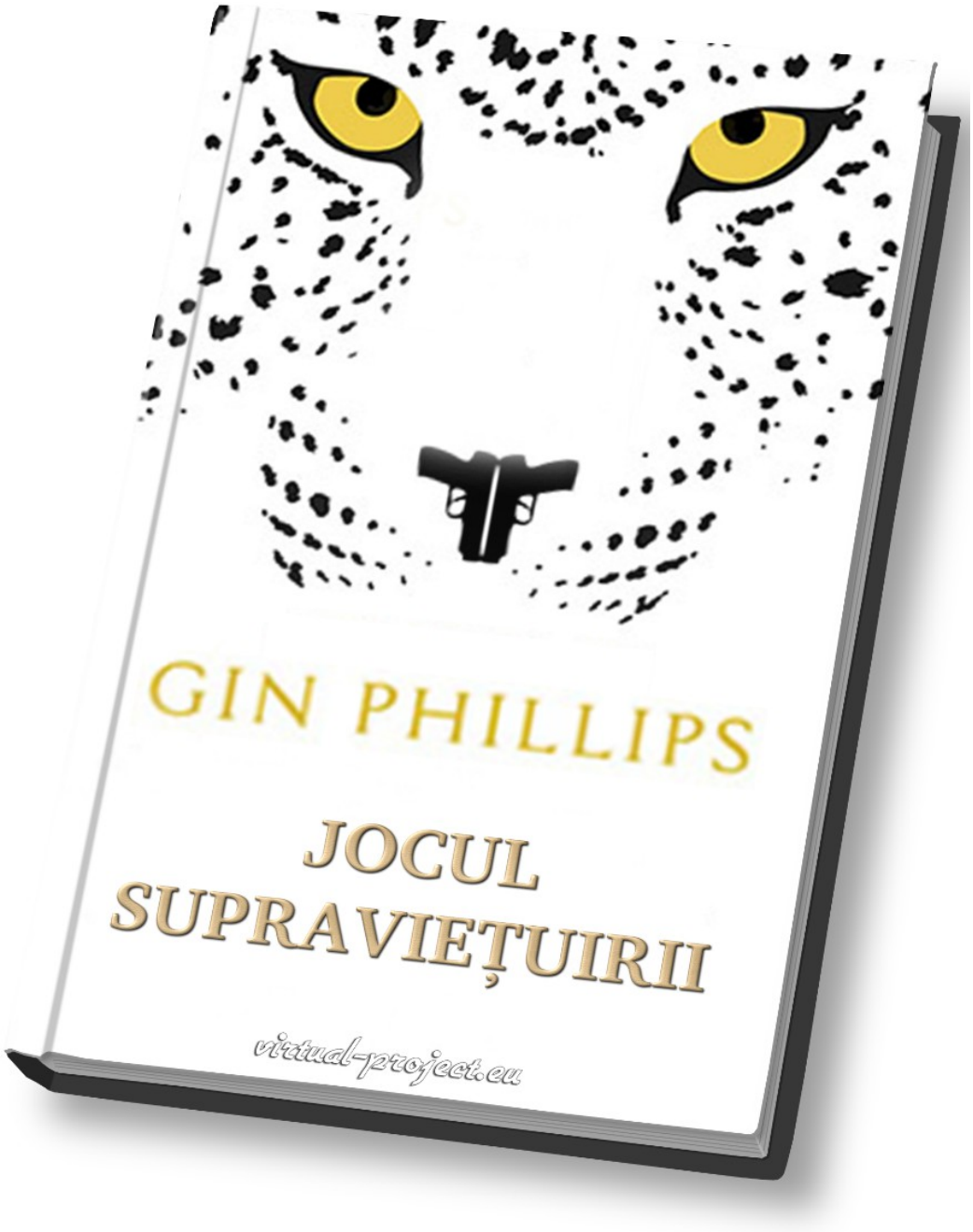
GIN PHILLIPS
JOCUL SUPRAVIEȚUIRII
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Codițe împletite, multe și subțiri, caracteristice culturii rastafariene. (N. red.).

[2] *The Highwayman,* poem de Alfred Noyes. (N. red.).

[3] Citat aproximativ din cartea ilustrată pentru copii *Goodnight Moon,* de Margaret Wise Brown și Clement Hurd. (N. red.).

[4] *Scarecrow and Mrs. King* (în lb. engleză în original) – serial american difuzat în perioada 1983-1987, în care o casnică întâlnește un spion adevărat și are parte de un lung șir de aventuri. (N. red.).

[5] Personaj rău din benzi desenate, adversară a lui Batman, al cărei nume înseamnă *Iedera otrăvitoare.* (N. red.).

[6] Petting zoo (în lb. engleză în original) este o zonă a unei grădini zoologice în care trăiesc animale domestice sau blânde, pe care copiii le pot mângâia. (N. red.).

Table of Contents

4:55 p.m.
5:23 p.m.
5:32 p.m.
5:42 p.m.
****
****
****
6:00 p.m.
6:17 p.m.
6:28 p.m.
****
6:40 p.m.
6:58 p.m.
7:06 p.m.
7:12 p.m.
7:23 p.m.
7:32 p.m.
****
7:49 p.m.
****
7:53 p.m.
****
8:05 p.m.

Table of Contents

4:55 p.m.	3
5:23 p.m.	10
5:32 p.m.	16
5:42 p.m.	25
**********	34
**********	36
**********	39
6:00 p.m.	43
6:17 p.m.	53
6:28 p.m.	62
**********	70
6:40 p.m.	76
6:58 p.m.	83
7:06 p.m.	91
7:12 p.m.	101
7:23 p.m.	110
7:32 p.m.	117
**********	130
7:49 p.m.	137
**********	142
7:53 p.m.	148
**********	159
8:05 p.m.	165